

ЕЛЪРИ КУИН ЧЕТВОРКА КУПА

Част 0 от „Елъри Куин“

Превод от английски: Георги Даскалов, 1989

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

БОЖИ ДАР ЗА ХОЛИВУД

Всеизвестен е фактът, че всеки пуснат в Холивуд за повече от шест седмици, внезапно и неизлечимо полудява.

Елъри Куин посегна пипнешком към бутилката скоч върху отворения куфар.

— За Холивуд, града на смахнатите! До дъно! — Той довърши алкохола, метна бутилката настрана и се зае отново с багажа си. — Калифорнийо, сбогом, отивам си — неоплакан, не почетен, невъзпят! Но кой го е грижа!

По устните на Алън Кларк се плъзна оная усмивка на Мона Лиза, по която можеш да познаеш всеки член от братството на холивудските агенти — дебел или слаб, висок или нисък, млад и наивен или покварен от живота. Това е усмивката на мъдреца, светеца, циника, прозрял абсолютната истина.

— Всички се държите така в началото. Който може, се оправя, който не може — подвива опашка и духва на Изток.

— Ако се опитваш да ме вбесиш, откажи се, Алън — изръмжа Елъри и ритна проснатата си чанта за голф. — Познавам ви вече и кътните зъби на вас, холивудските агенти.

— Какво, по дяволите, очакваш — да ти дадат някоя суперпродукция още през първата седмица и банкет в „Кокосовата горичка“^[1]?

— Очаквам работа — отсече Елъри.

— Стига, моля ти се! — възмути се агентът му. — Тук не се работи — тук се твори. Освен това дори Рембранд не е започнал кариерата си с поръчка да изпише Сикстинската капела, нали? Използувай случая да изучиш правилата на играта.

— И как? Като се погребва в този кабинет като в мавзолей и по цял ден си въртя палците, така ли?

— Тъй, тъй — каза утешително Кларк. — Защо пък не? Парите ги дава „Магна“, нали? Щом студията държи да ти плаща при това положение, не ти ли минава през ума, че знаят какво правят?

— Ако питаш мен — не знаят! — рече Елъри, като хвърляше вещи в куфара.

— Трябва да добиеш усет за филмите, Куин, преди да се захванеш със сценария. Ти не си надничар. Ти си писател, творец, въъ... деликатно цвете.

— Глупости на търкалета.

Кларк се ухили и докосна шапката си.

— Е, довиждане тогава. Радвам се, че те видях... И все пак защо си се разбързал? Във филмите има хляб. Ти си човек с идеи, а за тях в Холивуд се плаща. Студията се нуждае от теб.

— „Магна“ склучи с мен договор за шест седмици, с право на продължение. Шестте седмици изтичат днес, те не го подновяват и това означавало, че имали нужда от мен! Типична холивудска логика.

— Просто не им харесва договорът, който е склучила нюйоркската кантора. Често става така. Ще оставят договорът ти да изтече и после ще ти предложат нов. Ще видиш!

— Извикаха ме тук, за да напиша сценарий и диалог за конска опера^[2]. И какво направих за шест седмици? Никой не ми обърна внимание. Ни веднъж не можах да говоря с Жак Бучър... Знаеш ли колко пъти звънях на Бучър, Алън.

— Имай търпение. Бучър е Детето Чудо на Холивуд. А ти си само един пърш... писател.

— Не можеш да го докажеш, защото нищо не съм написал. Не, господине, сбогом, зове ме дълъг път.

— Тъй, тъй — рече агентът. — Ето, забрави си виненото поло. Знам как се чувстваш. Мразиш цялата ни пасмина. Тук не можеш да вярваш и на най-добрия си приятел — само да се обърнеш, и ще използва гърба ти за трамплин. Знам. Ние сме подлеци...

— Няма логика!

— Не разбираме от изкуство...

— Преструвки!

— За пари сме готови на всичко...

— Човек за човека е вълк!

— И въпреки това — ухили се Кларк — ще свикнеш и ще ти хареса. Всички свикват. И ще спечелиш сто пъти повече, ако пишеш сценарии, отколкото ако умуваш кой е теглил ножа на господин Хикс. Послушай ме, Куин, и остани.

— Доколкото разбирам, инкубационният период трае шест седмици. След това състоянието на човек става безнадеждно. Не, ще си вдигам багажа, докато съм с всичкия си.

— Имаш още десет дни, докато си получиш билетите за Ню Йорк.

— Десет дни! — потръпна Елъри. — Ако не беше убийството на Спери, отдавна щях да съм на Изток.

Кларк се опули:

— Виж ти! И аз си помислих, че нещо не е наред, като гледах как се пъчи Глюк!

— Ох, изтървах се. Нека си остане между нас, Алън. Обещах на инспектор Глюк...

Агентът подскочи от възмущение:

— Искаш да кажеш, че си разкрил случая Спери и не си накарал вестниците да те изтипосат на първа страница?

— За мен тези неща са без значение. Къде, по дяволите, да прибера трандафорите си?

— С такава реклама можеш да влезеш във всяка холивудска студия и сам да си напишеш чека за хонорар. — Кларк притихна и когато Елъри погледна към него, видя познатата усмивка на Мона Лиза. — Слушай — рече Кларк, — имам страхотна идея.

Елъри изпусна обувките:

— Виж какво, Алън...

— Остави на мен! Гарантирам, че...

— Дадох дума на Глюк, казвам ти!

— Глюк да върви по дяволите. Хубаво, добре, добре. От другаде съм разбрал. Ти нямаш нищо общо с тази работа...

— Не!

— Първо ще опитам с „Метро“^[3] — рече агентът замислено.

— Не, Алън, твърдо не!

— Мога да звънна също на „Парамаунт“ и на „Туентиът Сенчъри“, да ги насъскам едни срещу други. Ще накарам екипа на „Магна“ да ми зобе от шепичката. — Той потупа Елъри по рамото. — Ще ти подсигурия двадесет и пет стотачки на седмица.

И в този психологически момент звънна телефонът. Елъри се хвърли към него.

— Господин Куин? Изчакайте, ако обичате. Господин Бучър иска да говори с вас.

— Господин кой? — попита Елъри.

— Господин Бучър.

— Бучър?

— Бучър! — Кларк нахлупи ниско шапката си. — Нали ти казах? Бучо Велики! Къде ти е другият телефон? Засега не споменавай мангизи. Опирай почвата! Майко мила! — И той хукна в спалнята.

— Господин Куин? — прозвуча рязък, нервен, младежки глас. — Обажда се Жак Бучър.

— Жак Бучър ли казахте? — смънка Елъри.

— От четири дни се опитвам да ви открия в Ню Йорк. Накрая се обадох на баща ви в полицейското управление и той ми даде телефона ви. Какво правите в Холивуд? Защо не минете да ме видите днес?

— Какво правя... — Елъри се задави от възмущение. — Добре ли чух?

— Моля? Питам по каква работа сте тук? На почивка ли?

— Прощавайте — попита Елъри, — с Жак Бучър ли говоря? С вицепрезидента на студия „Магна“, Мелроуз, Холивуд, Калифорния, Съединените американски щати? — Спря за миг. — Планетата Земя?

Настъпи тишина. После:

— Не ви разбрах?

— Да не е някой шут?

— Моля?! Ало! Господин Куин? — Още един празен миг във времето. Господин Бучър май трескаво прелистваше бележника си. — С Елъри Куин ли говоря? Куин, писателя на детективски романи? Къде, по дяволите... Мадж... Мадж! Да не си ме свързала с друг човек?

— Чакайте — глухо рече Елъри. — Мадж ви е свързала точно с когото трябва. Няма никаква грешка, господин Бучър. Но напоследък нещо трудно съобразявам. Правилно ли разбрах, че ме питате дали съм в Холивуд на почивка?

— Не разбирам. — Гласът не звучеше вече тъй остро. — Изглежда, нещо линиите се преплитат. Зле ли ви е, Куин?

— Дали ми е зло? — изръмжа Елъри с почервеняло лице. — По-зле не може да бъде! Слушай, глупако, нали ти ме нае да работя за теб преди шест седмици, а сега ме питаш дали съм тук на почивка?

— Какво! — кресна продуцентът. — Вие сте в нашата студия от шест седмици? Мадж?

— От шест седмици звъня по два пъти на ден в кабинета ти, тиквенико — това прави седемдесет и два пъти, без да броим неделите ти, жалко изчадие на филмовата индустрия! Ще питаш в Ню Йорк за адреса ми!

— Защо... никой... не ме е уведомил?

— Седя тук и зяпам мухите — ревна Елъри — в този дворец на дож, където твоите лакеи ме оставиха да дремя цял месец и половина, чуваш ли? Отслабнах от тревоги, изтормозих се, побелях, умирах бавно на стотина метра от кабинета ти — а ти ме търсиш в Ню Йорк! — Гласът на Елъри стана страховит. — Полудявам! Направо полудявам! Знаеш ли какво, господин Бучър? Можеш да се ухапеш, където не се стигаш! Аз ти го казвам!

И той запокити телефона с царствен жест.

Кларк дотърча, потривайки ръце:

— Чудесно! Великолепно! Работата е в кърпа вързана!

— Я ме остави — сопна му се Елъри, след което подскочи: — Какво каза?

— Такова нещо не е ставало, откакто Гарбо даде последното си интервю — рече ликуващ агентът. — Натри му носа на Буч. Сега вече всичко е ясно!

— Сега... — повтори Елъри, пипайки челото си — сега... всичко е ясно ли?

— Голяма работа е Буч. Най-важната клечка в киноиндустрията. Това се казва късмет! Слагай си капата.

— Чакай. Чакай! Къде отиваме?

— При Детето Чудо, разбира се. Хайде!

И агентът забърза навън, доволен от живота, света и от целия объркан, буреносен ход на събитията.

За момент Елъри се поколеба какво да направи.

Но когато се улови, че слага кибрит на главата си, захапва периферията на шапката и драсва цигара о обувката си, изломоти нещо и последва личния си представител навън с объркания вид на човек, на когото никога нищо не му е ясно.

Всяка студия в Холивуд си има Дете Чудо. Но Жак Бучър, а това го признаваха даже и другите Деца Чудо, можеше да сложи всички в малкия си джоб.

Тази знаменитост заемаше едноетажен четиристаен офис в сърцето на квартала от административни сгради на студия „Магна“. Постройката, явно дело на някой неизвестен архитектурен гений, помисли си мрачно Елъри, бе нещо като испанска хасиенда, която испански директор на продукция би издигнал в своята родна Испания всред кръв, врява и батареен грохот. Беше яркожълта, с гипсови орнаменти и мавритански сводове. Покривът, плочките и вътрешните и дворове можеха да съществуват само в кошмарите на някой пиян идалго. С една дума, постройката беше колосална.

Кабинетът на Втората секретарка, изпълнен в същия стил и предназначен за обитателки от нежния пол, напомняше интериора на харем на мавритански принц.

Елъри огледа тази безвкусица от гипс и коприна и кимна с неприязън. Султанът на продукциите навярно се изтягаше върху обсипан с аметисти трон, пушеше златно наргиле и диктуваше на две хурии по бедрени препаски. Що се отнася до Алън Кларк, той постепенно губеше ентузиазма си, докато Куин ставаше все по-непристъпно горд.

— Господин Бучър ще ви приеме след малко, господин Куин — каза жално Втората секретарка. — Седнете, ако обичате.

— Вие — подхвърли Куин заядливо, — предполагам, сте Мадж!

— Да, сър.

— Ха — рече Куин. — С удоволствие ще седна. — И го направи.

Втората секретарка прехапа издадената си долна устна, сякаш едва се сдържаше да не избухне в плач.

— Може би е по-добре да наминем утре — прошепна агентът. — Ако смяташ да се заяждаш...

— Мога ли да ти напомня, Алън, че ти предложи да дойдем тук — каза Куин благо. — Аз наистина очаквам тази среща с най-жив интерес. Представям си го — пазарски торби под очите, одеяния, които някоя машинописка би избрала за Робърт Тейлър^[4], с маникюристка от едната страна и евнух от другата...

— Друг път — рече Кларк и стана. Може би утре...

— Сядай, приятелю — каза Куин.

Кларк седна и затропали с нокти като измъчена костенурка. Отвори се врата. Той отново скочи, но напразно. Появи се един унил мъж — очевидно Първият секретар.

— Господин Бучър ще ви приеме веднага, господин Куин.

Куин се усмихна. Втората секретарка бе на път да припадне. Първият секретар пребледня, а Кларк изтри челото си.

— Много мило от негова страна — промърмори Куин. Той прекрачи във владенията на Първия секретар. — Ах, точно както си го представях. Обзаведено с възможно най-лошия вкус. *Le Mauvais gout*^[5].

— Да, господин Куин — обади се Първият секретар. — Искам да кажа...

— Впрочем какъв е етикетът? Трябва ли човек да коленичи и да целуне царствената десница, или е достатъчен поясен поклон?

— Шут в задника по ще приляга, Kamerad — рече мрачен глас.

Куин се обърна. На вратата стоеше млад мъж, вдигнал ръце. Носеше мръсни панталони, сандали на бос крак и карирана риза, разкопчана на врата. Нещо повече, пушеше нацърбена глинена лула, която димеше гадно. Ръцете му бяха оцапани с мастило и не беше бръснал гъсто наболата си брада поне от три дни.

— Мислех... — започна Куин.

— Заслужил съм си шута — каза Детето Чудо. — Сега ли ще меритнеш, или първо ще поговорим?

Куин преглътна:

— Вие ли сте Бучър?

— Аз съм си виновен. Това е най-тъпият номер, който сме погаждали в Холивуд, а ако знаете само какви неща стават тук! — Той отривисто разтърси ръката на Елъри. — Здравей, Кларк. Ти ли си агентът на господин Куин?

— Да, господин Бучър — отвърна Кларк. — Да, сър.

— Влезте и двамата — каза Детето Чудо, като ги последва. — Не се стряскай от фалшивото великолепие на тази дупка, Куин. Наследих я. Строена е от стария Зигмунд в дните на големите безплатни банкети, когато той пилееше парите на акционерите като надничар в събота вечер. Хайде, влизайте.

Елъри едва не каза: „Да, сър“. Последва го.

Не беше честно! С острите си зелени очи, рижа коса, момчешка усмивка и небрежно облекло Бучър изглеждаше като обикновено човешко същество. Свети боже! От екстериора на сградата и от преддверието човек можеше да предположи, че кабинетът му ще е натруфен в псевдомавритански стил, с гоблени, дърворезби и скъпи инкрустации. Ала стените бяха облицовани с обикновен чам. Никакви завеси не спираха слънцето. Старо мисионерско бюро, носещо белези от обувки за голф и изгаряния от цигари, стоеше разхвърляно сред паство от дълбоки, почтени кресла. Бюрото тънеше в работен безпорядък — жълта хартия, нашарена с мастилени драскулки, глинен макет за декор на бална зала, стара пишеща машина с паянтова клавиатура, снимки, циклостили на сценарии, кутия от филм, а от чамовите рафтове по стените се ежеха книги, които май не служеха само за украса. До бюрото имаше малко барче, пълно с всякакви бутилки. То бе съвсем подръка — както се полага на един бар.

— Изхвърлих всички боклуци — рече Детето Чудо весело. — Ако бяхте видели какво представляваше кабинетът преди! Седнете, момчета. Ще пийнете ли нещо?

— Не е често — изстена Куин и се отпусна на един стол.

— Какво?

— Казва, че се нуждае от глътка въздух — рече припряно Алън Кларк.

— Нищо чудно, след подобно изживяване — каза младият мъж и разтвори всички прозорци. — Едно уиски. Куин? Ще ти помогне.

— Коняк — рече глухо Куин.

— Коняк! — Детето Чудо изглеждаше доволно. — Ето един човек с изискан вкус. Конякът накрая те удря в сърцето, но докато чакаш инфаркта, си прекарваш чудесно. Да ти кажа ли какво ще направя, Куин? Ще отворя две бутилки сто двадесет и пет годишен „Наполеон“, който пазех за сватбата си. Специално за теб! Ще се чукнем за приятелството.

Куин се разкъсваше между демона на предубеждението и усмивката на Детето Чудо. Докато се двоумеше, изкусителят наклони една опушена бутилка и наля златиста течност.

Това вече бе твърде много. Бившият отмъстител прие тумбестата чаша и вдъхна омайните пари на отлежалия коняк.

— Хайде, за твое здраве — рече Куин, една бутилка по-късно.

— Не, не, за твое здраве — отвърна Бучър.

Отвън дружелюбното слънце огряваше „Магна“, стаята бе уединена и прохладна, конякът бе истинско блаженство и те бяха стари, добри другари.

— С-сбърках, Бучи — каза Куин.

— Не, не — рече Бучи и се удари по гърдите. — Г-грешката е моя, старче.

Кларк си бе отишъл, отпратен от Детето Чудо. Тръгна си разтревожен, защото за магическите похвати на тоя хлапак в Холивуд се разправяха легенди, а като добър и съвестен агент Кларк се опасяваше да остави клиента си сам с магьосника.

Не без основание. Клиентът му бе вече готов на всичко в името на добрата стара „Магна“.

— Н-не разбирам з-защо те м-мислех за друг човек, Буч изпелтечи Куин почти през сълзи. — С-смятах те за д-долен тип. Ч-честно.

— А-аз съм си д-долен тип — рече Буч. — К-какво знаеш ти за Х-холивуд. Ама че номер! Ще с-стана за с-смях — за смях ще стана.

Куин сграбчи чашата си и загледа страховито:

— С-само ми покажи к-кой ти се смее! Ще му изб-бия зъбите!

— Т-това се казва приятел!

— Ама отде ще разберат, Буч? Ос-става си между нас с теб и Алън К-кларк! — Куин щракна с пръсти. — Ето кой щ-ще раздрънка!

— Т-той ами! Н-нали знаеш на агент вяра д-да нямаш. Долу агентите!

— Подлецът му с подлец! — изрева Куин разярен и се надигна. Още утре с-сутринта вестниците ще р-разтръбят тая история.

Бучър се изхили ехидно:

— С-сядай, приятел. В-взел съм му мярката.

— Н-не думай! Как?

— Още п-преди да дойдете, п-продадох тая информация на вестникарите.

Куин се задави от възторг и потупа Детето Чудо по гърба. После Детето Чудо го потупа по гърба на свой ред. Дватамата се строполиха в прегръдките си.

Половин бутилка по-късно Първият секретар ги откри на пода сред купища жълта хартия да обсъждат с пиянска сериозност някакъв

филм, в който Елъри Ван Кристи — световноизвестен детектив, убива Жак Бушер — световноизвестен филмов продуцент, и със сатанинска изобретателност уличава в убийството Алън Кларкуел — подлец, по-тайно тровещ живота на творците.

[1] Луксозен ресторант в хотел „Амбасадор“, Лос Анджелес. — Б.пр. ↑

[2] Филм от типа на уестърните. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за известната филмова компания „Метро Голдуин Майер“. — Б.пр. ↑

[4] Американски киноартист изпълнител на романтични роли. — Б.пр. ↑

[5] Лош вкус (фр.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ОБСЪЖДАНЕ НА ИДЕЯТА

Първият секретар се посъветва с втората секретарка и докато втората секретарка тичаше за сурови яйца и доматиен сок, Първият секретар набути спорещите в една зигмундовска баня от времето преди Бучър, прикотка ги да се съблекат, почтително ги натика под душа, пусна студената вода и се оттегли под съпровод от крясъци, за да предупреди треньора в гимнастическия салон на студията.

Час по-късно излязоха от банята с вид на два трупа, изхвърлени на брега. Стомасите им преливаха от доматиен сок, а сърцата — от благочестието на новопокръстени въздържатели. Елъри посегна несигурно към най-близкия стол и хвана главата си с ръце, сякаш се страхуваше, че ще я загуби.

— Какво стана? — изстена той.

— Мисля, че падна покривът — каза продуцентът. — Хауард, открий Лю Баскъм. Сигурно ще го намериш да играе зарове със сценичните работници в Дванадесети павилион. — Първият секретар изчезна. — Ох, главата ми.

— Алън Кларк ще ме заколи — каза нервно Елъри. — Ти, подлецо, накара ли ме да подпиша нещо?

— Откъде да знам? — изръмжа Детето Чудо. После се спогледаха и се ухилиха.

За известно време двамата страдаха мълчаливо. После Бучър започна да крачи нагоре-надолу. Елъри затвори очи, измъчен от неговата нечовешка жизненост. Отвори ги, когато гласът на Бучър раздра тишината и откри, че този изключителен джентълмен го изучава с остър зелен поглед.

— Елъри, искам да работиш за мен.

— Разкарай се — каза Елъри.

— Този път ти обещавам, че ще работиш като вол.

— Върху сценарий ли? — Елъри направи гримаса. — Та аз не различавам изсветляване от преливане на кадъра. Слушай, Буч, ти си

готино момче и така нататък, но това не е моят занаят. Остави ме да си ида в Ню Йорк.

Детето Чудо се ухили.

— Ти си мой тип човек. Честен си. По дяволите, в студията имам цяла дузина първокласни сценаристи, които познават; занаята тъй както ти няма да го овладееш и за милион години.

— Тогава какво, по дяволите, искаш от мен?

— Отдавна ти чета книгите и не изпускам разследванията ти. Много те бива. Съчетаваш желязна логика с творческо въображение. А имаш и свеж поглед, който старите кримки, затънали в рутината на снимачната техника, са загубили преди сто години. С една дума — моя работа е да откривам таланти и мисля, че ти си роден сценарист. Да продължавам ли да приказвам?

— Продължавай — въздъхна Елъри. — Ако ще говориш такива хубави неща.

— Познаваш ли Лю Баскъм?

— Чувал съм името му. Писател е, нали?

— Мисли се за такъв. Всъщност е човек с идеи. Идеи за филми. Идват му на конвейер. Най-гениалната му идея дошла на масата за покер — „Уорнърс“ я купиха за двадесет и пет хиляди и спечелиха два милиона. Толкова бил пьян, че не можел да различи асо от поп. Дръвникът му с дръвник продал идеята на друг сценарист от карето, за да плати дълг от сто долара... Та с Лю ще работиш. Ще направите сценария заедно.

— Какъв сценарий? — изстена Елъри.

— По една идея, която той наскоро ми продаде. Бизнес! Ако пусна Лю сам да работи върху нея, ще ми пробута някой миш-маш, дето ще се чудя какво да го правя — ако изобщо направи нещо, в което се съмнявам. Тъй че искам да разработиш сценария с него.

— Той знае ли, че му готвиш сътрудник? — сухо попита Елъри.

— Навярно вече е чул. В една студия нищо не остава скрито. Но не се тревожи за Лю. Той е симпатията. Един от най-откачените галеници на природата: безотговорен, несериозен гений, комарджия, женкар, пьянде — момче и половина.

— Хмм — рече Елъри.

— Само гледай да не те разиграва. Ти ще го търсиш за работа, а той сигурно ще е в Лас Вегас и ще залага на зарове. Когато се появи,

ще бъде фиркан до козирката. Никой в този град не си спомня кога за последен път Лю е бил относително трезв... извинявай. — И Бучър натисна колчето на комуникатора. — Да, Мадж?

— Господин Баскъм току-що влезе, господин Бучър, и отново грабна ножа ми за хартия. Реших, че трябва да ви предупредя — рече Втората секретарка уморено.

— Нож ли, каза? — разтревожено попита Елъри.

Набит мъж нахлу като кълбовидна мълния. Облечен бе в изпомачкани дрехи, имаше подпухнали бузи, нос като варен лук, остри мустаци, разрошена коса, клепачи, твърде морни, за да стоят отворени, и призрачен вид, който не се дължеше на разходки на открито.

Това привидение спря, залитайки, изтанцува сложна пантомима, олицетворяваща възмущение, и размаха дълъг нож за хартия. После тръгна към бюрото на Детето Чудо, зад което Куин стоеше като парализиран, и размаха стоманеното острие под носа му.

— Виждаш ли това? — кресна той.

Куин кимна. Искаше му се да не го вижда.

— Знаеш ли какво е?

— Нож — преглътна Куин.

— А знаеш ли къде го намерих?

Куин поклати глава; смаян от този безпричинен разпит. Здравенякът заби ножа в бюрото на Жак Бучър. Дръжката заплашително затрепери.

— В гърба си изстена Баскъм. — Знаеш ли кой го заби там... гад?

Куин отмести стола си леко назад.

— Ти, само ти, подъл нюйоркски крадецо на идеи! — ревна Баскъм. Той сграбчи бутилка скоч от барчето на Детето Чудо и ожесточено налага тъмнокафявото и гърло.

— Това — каза Куин — сигурно е втората серия на един изключително лош сън.

— Такъв си е Лю — рече разсеяно Бучър. — Винаги драматизира.

— Прави го в началото на всяка продукция. Слушай. Лю, не си прав за Куин — Елъри Куин, това е Лю Баскъм.

— Как сте? — протоколно попита Куин.

— Кофти — каза Лю иззад бутилката.

— Куин просто ще ти помага в разработката. Лю. А иначе филмът си е твой и, разбира се, възнаграждението е по най-високата тарифа.

— Точно така, Лю — каза Елъри с подкупваща усмивка. — Аз съм просто твоят малък помощник, старче.

Мокрите устни на Баскъм се разтегнаха в искрена другарска усмивка.

— Това е друга работа — благородно каза той. — Хайде, приятел, пийни една глътка. И още една. И ти също, Буч. Хайде всички да гаврътнем по едно уиски.

Милият Алън Кларк, спокойствието и благоприличието на тихите нюйоркски улици, обкръжението на нормални хора — от всичко това го дяляха светлинни години. Куин, както си беше махмурлия, изтръгна скоча от Баскъм с куража на отчаян човек.

До кабинета на Детето Чудо имаше работна стая, която миришеше леко на дезинфекциращи препарати и беше обзаведена не по-люксово от килия на монах флагелант^[1].

— Ето къде отивам, когато искам да мисля — обясни Бучър. — Вие, момчета, ще използвате този кабинет, докато работите по задачата. Искам да сте ми подръка.

Елъри, изправен пред перспективата да бъде затворен между четири голи стени с новодошлия, който се държеше като маниакален убиец, погледна умоляващо Детето Чудо с безмълвни, тъжни очи. Но Бучър се ухили и тръшна вратата под носа му.

— Добре, добре — каза раздразнено Баскъм. — Сядай и слушай. Допуснат си до най-ниското стъпало на една продукция, която догодина ще получи наградата „Оскар“.

Елъри седна, като не откъсваше очи от вратата към дворчето — възможния авариен изход. Лю легна на пода, подложил ръце под чорлавата си глава, и се изплю със завидна точност през един отворен прозорец.

— Мога да си го представя още отсега — започна замечтано той. — Тълпите, прожекторите, речите...

— Спести си фантазиите — каза Елъри, — ами давай да пристъпим към фактите.

— Какво ще кажеш — продължи все така отнесено Лю, — ако МГМ^[2] изведнъж реши да направи филм за живота на Гарбо?

— Моят съвет е да продадеш тази идея на МГМ.

— Не, не, нищо не разбираш. И трябва да снимат самата Гарбо в него. Да играе самата себе си. — Лю замълча, в очакване на аплодисменти. — Ама не схващаш ли? Не го ли виждаш? Моминството ѝ в Швеция, срещата с гения Щилер^[3] заминаването на Щилер за Америка. Той взема недодяланото девойче със себе си, Холивуд си пада по нея, Щилер пие една студена вода, тя става сензация, романът и с Джилбърт, разбито сърце зад безмълвното лице за бога!

— Но госпожица Гарбо ще се съгласи ли? — измърмори Елъри.

— Или, да речем — продължи Лю, без да му обръща внимание, — че „Парамаунт“ вземе и навърже Джон, Лайънъл и Етел^[4] заедно в един биографичен филм?

— От това може да излезе нещо — каза Елъри.

Лю скочи на крака.

— Разбираш ли? Имам една истинска история, която направо ще ги събори. Знаеш ли чий живот ще пресъздадем? На най-блестящите, най-големите, най-великите имена в американския театър! Двигателите на драмата, звездите на екрана, воюващите, враждуващите, първите фамилии на Холивуд!

— Предполагам — намръщи се Елъри, — че имаш предвид Ройл и Стюарт.

— За бога, че кой друг? — изпъшка Лю. — Загря ли сега? От едната страна — Джак Ройл и хлапето му Тай, — от другата — Блайт Стюарт и дъщеря ѝ Бони. Старото и новото поколение. Истински цирк!

Завладян от собствения си ентузиазъм, Лю залитна навън и след малко се върна от кабинета на Бучър с недовършената бутилка скоч.

Елъри прехапа долната си устна. Идеята не беше лоша. Драматичният материал в живота на семействата Ройл и Стюарт стигаше за два филма и дори оставаше нещо за една първокласна бродуейска постановка.

Преди войната, когато Джак Ройл и Блайт Стюарт владееха нюйоркските сцени, бурният им роман бе предмет на пикантни клюки от Тихоокеанското до Атлантическото крайбрежие. Приличаше на любовната игра на две диви котки. Те се появяваха по театралните сцени от Тайм Скуеър^[5] до Сан Франциско и обратно, като оставяха след себе си блестяща диря от великолепно изпълнени роли и

претърпани каси. Но въпреки дрязгите им, никой не се съмняваше, че в края на краищата ще се оженят и ще се заемат с отглеждането на ново поколение театрални крале.

За всеобща изненада, въпреки изпепеляващата страст на романа им, те не го направиха. Нещо се бе случило и журналистите от клюкарските рубрики напразно се мъчеха да надушат какво. Но независимо от причината — тя сложи точка на романа им, и то под такъв съпровод от сълзи, крясъци, взаимни обвинения, фасони и горчиви изявления за вечна вражда, че целият континент зажува.

Веднага след свадата всеки от тях се ожени. Джак Ройл взе в мъжествените си обятия мургава млада красавица от Оклахома, дошла в Ню Йорк, за да даде на театъра една нова Дузе, но вместо това дари Ройл със син. Месец по-късно тя публично нашиба мъжа си с камшик по неизяснена, но лесно разгадаема причина, а скоро след това умря със счупен врат при падане от кон.

Блайт Стюарт пристана на своя рекламен агент и роди от него дъщеря си Бони. Той открадна и заложи колието от перли, подарено ѝ някога от Джак Ройл, избяга в Европа, стана военен кореспондент и умря в едно парижко бистро от хроничен алкохолизъм.

Когато Холивуд ги призова, враждата им беше в разгара си, макар поводът за нея да бе отдавна забравен. Наследиха я потомците им, тъй че войната между Бони Стюарт, вече известна от екранните си роли на наивно девойче, и Тайлър Ройл, млад изпълнител на „Магна“, бе едва ли не по-яръстна от тази между техните родители.

Говореше се, че старият Зигмунд, с когото Джак и Блайт имаха договори, е умрял не от мозъчен удар, а от нервно разстройство, докато се опитвал да установи мир на снимачните площадки на „Магна“. Няколкото подранили бели косъма по темето на Жак Бучър се приписваха на също тъй безплодните му усилия в тази насока. Един шегаджия от студията твърдеше, че Детето Чудо бил предложил брак на Бони Стюарт като последно отчаяно средство, ръководейки се от теорията, че любовта понякога върши чудеса.

— Точно така — каза високо Елъри. — Буч и Бони са сгодени, нали така?

— За бога, само това ли ще кажеш за хрумването ми — изръмжа Лю, размахвайки бутилката.

Бучър надзърна в стаята.

— Казвай, Елъри, какво мислиш?

— Честно ли?

— Ако ме излъжеш, ще те изритам от студията като мръсно коте.

— Мисля — каза Елъри, — че това е една гениална идея, която никога няма да надхвърли етапа на планиране.

— Виждаш ли? — извика Лю. — Свързал си ме с Тома Неверни!

— Какво те кара да смяташ така?

— Как според теб ще съберем тези четиримата в един филм? Те са смъртни врагове.

Лю изгледа злобно Елъри.

— Романът на века, най-знаменитата свата през последните двадесет години, четири звезди със страхотен касов успех, сюжетче — бонбон — а той ми пуска студен душ!

— Стига, Лю — прекъсна го Детето Чудо. — Разбира се, това е основният проблем, Ел. И преди сме се опитвали да ги съберем в един филм, но никога не сме успявали. Този път предчувствавам, че ще бъде различно.

— Любовта ще оправи нещата — каза Лю. — Бъдещата госпожа Бучър няма да откаже на своето сладурче, нали?

— Млъквай! — каза Бучър и се изчерви. — Ако става дума за това, и Лю може да помогне. Втори братовчед е на Блайт. Освен баща си и Лю Блайт няма други роднини и ми се струва, че той всезнайко ѝ е достатъчно симпатичен, за да го послуша.

— Ако се опъне — ухили се Лю, — ще ѝ скъсам врата.

— И четиримата са на червено — както винаги. Готов съм да им предложа безбожно големи хонорари. Не вярвам да си позволят да откажат.

— Слушай — намеси се Лю. — Когато им кажа, че ще играят собствените си биографии пред милионна публика, това така ще ги погъделичка, та ще се изпотрепят за договорите. В кърпа са ми вързани.

— Аз ще се оправям с Бони и Тай — каза решително Детето Чудо, — а Лю ще се заеме с Блайт и Джак. Сам Викс, шефът на рекламата, ще пусне мълвата по списанията и вестниците.

— А аз?

— Навъртай се около Лю. Запознай се със семействата Стюарт и Ройл. Събери колкото можеш повече материал за личния им живот. Най-важната работа ще бъде пресяването, разбира се. След няколко дни ще се срещнем и пак ще говорим.

— Адиос — каза Лю и се измъкна навън с бутилката на Детето Чудо под мишница.

Влезе висок мъж с обветрено лице и черна превръзка на едното око.

— Викал си ме, Буч?

— Запознай се с Елъри Куин — ще работят с Лю Баскъм по скандала Ройл-Стюарт. Куин, това е Сам Викс — нашият шеф на рекламата.

— Да, чух за вас — рече Викс. — Вие сте човекът, който е работил тук шест седмици, без никой да разбере. Хубав виц.

— Какво му е хубавото? — кисело попита Елъри.

Викс се опули.

— Че това си е чиста реклама! Между другото какво мислите за идеята на Лю?

— Мисля...

— Нищо не и липсва. Познавате ли бащата на Блайт Толанд Стюарт? Такъв и на кино не можеш да видиш. Бас държа, че Блайт не е ходила при дъртофелника от две-три години насам.

— Извинете ме — каза Детето Чудо и изчезна.

— Паркирай се — рече рекламният. — Май ще трябва да ти отворя очите за туй-онуй, щом ще работиш по крамолата. Стюарт е ексцентричен милионер — всъщност е куку, ако ме питаш, но когато имаш толкова мангизи, минаваш за ексцентричен. От петрол ги направил. Е, има имение за един милион долара горе на едно плато в Шоколадовите планини — това е в Калифорния, на юг от Сан Бернардино, — истински палат с четиридесет стаи и нито една жива душа, освен него и един доктор на име Джуниъс, който му бута хапчета, бърше му носа, сервира му манджата, и всичко това сам.

— Извинете ме — каза Елъри, — но мисля да видя къде е Лю...

— Зарежи Лю. Той сам ще цъфне след няколко дена. Е, та ти разправях, че разтягат големи локуми за стария Стюарт. Хипохондрик и в червата, викат, и се държал съвсем смахнато. Един вид отшелник, умъртвяващ плътта си. Обаче бил здрав като кон.

— Слушайте, господин Викс...

— Наричай ме Сам. Ако има пътечка в планината му, само коза или индианец може да мине. Доктор Джуниъс ходи със самолет на пазар — имат си горе писта. Виждал съм я от въздуха. Аз самият съм авиатор — нали това око го загубих в един въздушен бой над Боало. Тъй че, естествено, ми е любопитно да науча нещо повече за онези двамата, дето се реят около орловото си гнездо като два таласъма от „Хиляда и една нощ“.

— Виж, Сам — каза Елъри, — с удоволствие бих послушал вълшебните ти приказки, но първо искам да разбера кой знае всички клюки в този град.

— Пола Парис — отговори мигновено рекламният.

— Парис? Звучи познато.

— Абе ти откъде идваш? Тя пише за сто и седемдесет американски вестника. Води известната рубрика за кино клюки „Сред звездите“. Познато му било!

— Значи тя е идеалното бюро справки за Ройл и Стюарт.

— Ще ти уредя среща. — Викс се ухили. — Чака те силно преживяване, щом още не си я виждал.

— О, тези вехти алебарди не ме вълнуват — рече Елъри.

— Не е вехта алебарда, приятелю, ами тънка звъняща рапира.

— Хубавица?

— Особена. Ще лапнеш по нея както всички — от пияни руски графове до служителите на железопътната компания. Само не се опитвай да й определяш среща.

— А, недостъпна. Кой е щастливецът?

— Никой. Страда от тълпофобия.

— От какво?

— Страх от тълпи. Не е излизала, откакто преди шест години дойде на крайбрежието в охранявано купе.

— Глупости.

— Факт. Хората я изнервят. Никога не приема повече от един посетител.

— Но не разбирам... Как надушва и събира новините?

— Има хиляди очи — чужди! — Викс врътна единственото си око. — Цена няма за филмовите компании! Добре, ще я предупредя, че ще отидеш.

— Държа на това — каза Елъри и се пипна по главата.

Викс излезе, а Елъри остана да седи. В ушите му кънтяха камбани, а пред очите му танцуваха най-красивите цветни петна.

Звънна телефонът.

— Господин Куин? — попита Втората секретарка. — Господин Бучър отиде в прожекционната зала, защото има много да наваксва, но той иска да се свържете с агента си и той да му се обади, за да уговорят заплатата и договора. Устройва ли ви?

— Дали ме устройва? — попита Елъри. — Всъщност — разбира се.

Заплата. Договор. Лю. Пола. Старецът от планините. Коняк „Наполеон“. Буч Скорострелния. Неудържимите Ройл и Стюарт. Тълпофобия. Шоколадови планини. Бесни темпове. Суперпродукция. Пробни снимки. „Боже мой — помисли си Елъри, — късно ли е вече?“

Затвори очи. Беше твърде късно.

[1] Член на монашески орден, призоваващ за умъртвяване на плътта чрез самобичуване и аскетичен живот. — Б.пр. ↑

[2] Съкратеното название на „Метро Голдуин Майер“. — Б.пр. ↑

[3] Мориц Щилер — известен режисьор от руско-шведски произход. — Б.пр. ↑

[4] Джон, Етел и Лайънъл Баримор, известни американски филмови и театрални артисти, носители на голям брой награди. Особено нашумели през 30-те години. — Б.пр. ↑

[5] Площад в центъра на Ню Йорк, на пресечката на Бродуей с 47-о Авеню, където са съсредоточени най-известните театри. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН СРЕД ЗВЕЗДИТЕ

След като два дни безутешно се опитва да хване някой на работното му място, Елъри се почувствува като човек, който тършува с голи ръце в аквариум.

Детето Чудо провеждаше целодневни съвещания при закрити врати и уточняваше последните подробности по широко рекламираната си продукция „Плодовете на прахта“. Лю Баскъм пък сякаш бе потънал в земята. И всеки опит на Елъри да се срещне с мъжете Ройл и с жените Стюарт бе осуетяван в единия случай от носовия британски глас на майордома Лаудърбек, а в другия от почти неразбираемия френски акцент на една дама на име Клотилд, като никой от двамата не искаше да знае, че времето лети ли, лети.

Веднъж без малко не успя. Елъри бродеше из алеите на „Магна“ с Алън Кларк, който напразно се опитваше да възвърне самочувствието си, и когато свиха на ъгъла на улица А и Първа, забелязаха високо момиче в черни сатенени панталони и скандална мъжка широкопола шапка да играе на „ези-тура“ до ваксаджийската будка пред главния портал с чернокожия Родерик, който лъскаше обувките на статистите в „Магна“.

— Ето ти я Бони — каза агентът. — Онази, русата. Бива си я, нали? Стой, Бони! — викна той. — Чакай да те запозная с...

Звездата припряно хвърли шепата монети, потърка гърбицата на Родерик за късмет и скочи в яркочервено купе „Корд“.

— Чакай! — ревна Елъри, извън себе си от ярост. — По дяволите всички...

Но последното нещо, което видя от Бони Стюарт този ден, бе ослепителна усмивка над фино рамо, докато колата вземаше на две колела следващия завой.

— Чашата преля — избухна Елъри и хвърли панамената си шапка на паважа. — Отказвам се!

— Да си хващал някога риба с ръце? Това е Бони.

— Но защо не иска...

— Гледай сега. Първо се виж с Пола Парис — рече дипломатично агентът. — Сам Викс вече ти е уговорил среща за днес. От нея ще научиш повече за четиримата, отколкото те знаят за себе си.

— Петнадесет стотака на седмица — изсумтя Елъри.

— Повече от това Бучър не може да ти даде — заоправдава се Кларк. — Опитах се да го навия, но...

— Не се оплаквам от заплатата, глупако. От вчера съм натрупал почти шестстотин долара във ведомостите на „Магна“, а нищичко не съм свършил!

— Виж се с Пола — зауспокоява го Кларк и го потупа по гърба. — Тя за всеки има лек.

И така, изпълнен с негодувание, Елъри подкара към Холивудските хълмове.

Намери къщата почти по интуиция. Нещо му подсказваше, че ще е нормален, уютен дом — и така беше. Бяла постройка във ведър колониален стил с желязна ограда. Изпъкваше сред псевдоиспанските ужасии с гипсови орнаменти като монахиня сред гримирани уличници.

Момичето зад бюрото в приемната се усмихна:

— Госпожица Парис ви очаква, господин Куин. Влизайте направо.

Елъри тръгна, последван от погледите в претърпаната приемна. Там имаше разнородни представители на холивудското население: неуспели статисти, пътуващи търговци, домашни прислужници, професионални наблюдатели на *scène célèbre*^[1]. Обзе го нетърпение да види тайнствената госпожица Парис, която успяваше да измъкне от тях такива пикантни подробности.

Но следващата стая беше друга приемна, в която друга млада жена седеше и водеше бележки, докато мъж с гладен вид и безупречен костюм ѝ шепнеше на ухото.

„Процесът на пресяването — помисли си Елъри възхитен. — Отгоре на всичко трябва да внимава да не я съдят за клевета.“

И когато второто момиче му кимна, той влезе през трета врата и се озова в светъл хол, обзаведен с кленова мебел, с тапети по стените и френски прозорци, водещи към широка тераса, отвъд която се виждаха дървета, лехи и много висок каменен зид, обрасъл с декоративни храсти.

— Как сте, господин Куин? — звънна кристален тембър. Изглежда, внезапната светлина подействува на зрението му, защото Куин премигна усърдно няколко пъти. А и в ухото му още звънеше мелодичният тембър на орган. Но после разбра, че този хармоничен акорд от музикални тонове беше женски глас, а тя самата седеше кръстосала крака в люлеещ се стол, пушеше руска цигара и му се усмихваше.

И Куин в миг си каза, че Пола Парис несъмнено е най-красивата жена, която бе срещал досега в Холивуд. Не, по света, изобщо — навсякъде.

До този момент Куин се бе смятал неподвластен на Великата Любов. Даже най-привлекателните представителки на нежния пол бяха за него само същества, на които отваря врати и помага да слизат от таксите. Но в този исторически момент здравата му броня на женомразец най-неочаквано се пропука и свлече, оставяйки го беззащитен пред изящното острие на нейния чар.

Той се опита несръчно да надене отново одеждите на наблюдател и аналитик. Тя имаше нос — нос, да, и уста, бяла кожа... да, да, много бяла, и две очи — какво можеше да се каже за тях?... Интересен бял кичур в черната, лъскава коса... да, наистина.

Направиха му впечатление и дрехите ѝ — от коя ли модна къща бяха — „Ланвен“, „Пату“, „Поаро“? — не, последният като че ли беше дребен белгийски детектив. Елегантна копринена дреха. Да, да, елегантна, с меко спускаща се до коляното пола, в дълги, чисти, Праксителови дипли и едно ухание, по-скоро еманация от съществото ѝ, което наподобяваше аромата на цъфнал орлов нокът... Куин се покашля глухо и сподавено. Орлов нокът! Проклет анализ. Та това беше жена. Не — Жена с главна буква. Или... беше ли... това... Жената?

„Чакай, чакай — каза си панически господин Куин почти на глас. — Престани, глупако.“

— Ако сте свършили с огледа — каза усмихнато Пола Парис, като стана, — защо не седнете, господин Куин? Ще пиете ли едно уиски? Цигарите са на масичката.

Куин седна вдървено, като търсеше стола пипнешком.

— Да ви кажа истината — измърмори той, — аз... аз май нямам думи. Пола Парис. Парис. Тъй. Забележително име. Благодаря, не ми

се пие. Красиво! Цигара? — Той се облегна и кръстоса ръце. — Кажете нещо, ако обичате.

Когато свиеше устни, на лявата и буза се появяваше трапчинка — не голяма, груба, обикновена трапчинка, а сенчица, докосване с перце. Сега си личеше.

— Говорите твърде добре за човек, който няма думи, господин Куин, макар и не особено смислено. Да не сте случайно последовател на Дали в областта на лингвистиката?

— Така! Продължавайте, моля. Йехова, ти ми дари мир, непостижим за разума.

Ах, тревогата, едва доловимото помръкване, напрежението у тази хладна, неподвижна фигура. Какво ти става, за бога!

— Лошо ли ви е? — разтревожено попита тя. — Или сте...

— Пиян. Щяхте да кажете, пиян. Да, пиян съм. Да, до козирката. Така се чувствах, когато стоях на северния ръб на Големия каньон и гледах в безкрайността. Не, не, това е непочтено към вас. Госпожице Парис, ако не ми говорите, ще полудея.

Тя се развесели и все пак той почувствува едва доловимо отдръпване, като раздвижването на дребно животинче в тъмнината.

— Да ви говоря? Мислех, че вие искате да говорите с мен.

— Не, не, всичко, което мога да кажа, ми изглежда тъй банално. Трябва да слушам гласа ви. Нека ме залива. Бог ми е свидетел, че се нуждая от нещо такова след преживяното в този град като кипнал казан. Някой казвал ли ви е, че гласът ви е като камертон?

Пола Парис рязко се извърна и седна. Той видя руменина да залива шията ѝ.

— Et tu, Brute^[2] — засмя се тя, но го гледаше някак странно. — Понякога си мисля, че мъжете ми правят комплименти, защото... — Не довърши.

— Точно обратното! — Елъри вече не можеше да се сдържи. — Вие сте прелестна, най-прелестното създание. Несъмнено страдате от остър комплекс за малоценност...

— Господин Куин...

Тогава разбра какво означава загадъчният блясък в очите ѝ. Това бе страх. А изглеждаше невъзможно такова спокойно, самоуверено, аристократично създание да се страхува от нещо и най-вече от

обикновеното струпване на човешки същества. „Тълпофобия“, го бе нарекъл Сам Викс, хомофобия, смъртен страх от хора...

— Извинете! Моля, простете ми. Направих го заради... един бас. Много глупаво от моя страна.

— Сигурна съм, че е така. — Тя продължаваше да гледа неподвижните си ръце.

— Не мога да се отърва от детектива в себе си. Имам предвид тази склонност към неуместни анализи...

— Кажете ми, господин Куин — прекъсна го тя, като смачка цигарата си. — Какво мислите за идеята да съберете Ройл и Стюарт в един биографичен филм?

Нагазиха в опасни води. Разбира се. Той беше магаре.

— Откъде знаете? О, ясно, Сам Викс ви е казал.

— Нищо подобно. Имам по-солидни източници на информация. — После се засмя и прелестният ѝ смях упои Елъри. Разкошно! Разкошно!

— Виждате ли, знам някои неща за вас. — Гласът ѝ ромонеше тихо. — За шестседмичния ви кошмар в „Магна“, за безплодния ви престой в студията, за оргията ви с Жак Бучър, който е чудесен...

— Започвам да мисля, че от вас ще стане доста добър детектив.

Тя поклати бавно глава:

— Сам каза, че ви трябва информация. — Елъри усети преградата. — Какво точно?

— За семействата Ройл и Стюарт. — Той скочи и започна да се разхожда. Не биваше да гледа дълго тази жена. — Кой са те. Животът им, мислите им, тайните им...

— Само това ли, за бога? Ще трябва да си взема един месец отпуска, за да ви отговоря.

— И все пак вие знаете всичко за тях.

— Зная колкото всички. Седнете, господин Куин. Моля ви.

Тогава Елъри я погледна. По гърба му полазиха мравки. Ухили се идиотски и седна.

— Разбира се, най-същественият въпрос — продължи тя мило — е защо Джак Ройл и Блайт Стюарт развалиха годежа си преди войната. И никой не знае отговора.

— Говорят, че знаете всичко.

— Не съвсем всичко, господин Куин. Не съм съгласна обаче с тези, които мислят, че поводът е бил друга жена, друг мъж или нещо толкова сериозно...

— Тогава имате свое мнение.

Отново трапчинката.

— Нещо съвсем незначително. Най-обикновена любовна свада.

— С такива невероятни последици? — попита сухо Елъри.

— Очевидно вие не ги познавате. Те са безразсъдни, безотговорни, очарователни същества. В продължение на двадесет години печелеха луди пари и въпреки това нямат пукнат долар. Джак беше и любовчия, комарджия, авантюрист, който се впуска в най-невъзможни лудории. Разбира се, голям актьор. Блайт беше — и е — мила, сприхава особнячка, която всеки обожава. Просто те са способни на всичко — от разваляне на годеж без никаква причина до поддържане на двадесетгодишна вендата.

— Или пиратство в открито море. Тя се разсмя.

— Джак веднъж подписа договор със стария Зигмунд за пет хиляди на седмица, снимките щяха да продължат десет седмици. Следобедът, в деня, когато подписаха договора, профука петдесет хиляди долара в „Тиаюана“. Тъй че работи цели десет седмици за нищо и въпреки всичко изигра най-добрата роля в кариерата си. Това е Джак Ройл.

— Говорете.

— Блайт? Никога не носи сутиен, пие предимно мартини, спи гола и преди три години подари приходите си за половин година на Актьорския фонд само защото Джак бе дал постъпленията си за три месеца. А това пък е Блайт.

— Предполагам, че младите са по-лоши от родителите си. Така е обикновено с второто поколение.

— О, определено. Омразата им е толкова дълбока, подклаждана с години, че някой психолог, предполагам, ще търси повода за нея в потисната любов...

— Но Бони е сгодена за Жак Бучър!

— Знам — рече спокойно Пола. — Въпреки това — запомнете думите ми — потисната, тя отново ще се възроди. Бедният Буч ще пострада; И мисля, че го знае, горкичкият.

— Това момче Тайлър и момичето не си ли говорят?

— Защо, говорят си! Почакайте, ще ги чуете. Разбира се, двамата се появиха на екрана по едно и също време и ужасно си завиждат. Преди два месеца публикуваха във вестниците снимка на Тай — как се бори с питомна мечка гризли. Само след няколко дни Бони си взе пантерка и я разхождаше нагоре-надолу из „Магна“. Веднъж Тай излязъл от снимки с тълпа момичета. И тогава, кой знае как — съвсем случайно, разбира се — пантерката се отскубнала и захапала крака на Тай. Той побягнал, сподирен от малкото, и този случай се отрази доста зле на репутацията му.

— Палавници, значи?

— Ще ви харесат и четиримата, както на всички. Що се отнася до Блайт и Бони, лудостта е наследена от бащата на Блайт, Толанд — дядото на Бон.

— Викс ми говори за него.

— Той е местният чудак, изглежда, не е съвсем наред. Не искам да кажа, че е зле умствено. Бил е достатъчно съобразителен, за да натрупа огромно състояние от петрол. Но просто е особняк. Хвърли един милион долара за имението си в Шоколадовите планини, а няма даже кой да му прекопае градината. Даде четиридесет хиляди долара да взривят един съседен връх, защото му развалял гледката от верандата — приличал на профила на някакъв негодник, който го изиграл при една петролна сделка.

— Симпатията — каза Елъри и огледа фигурата ѝ.

— Пие студена вода с чаена лъжичка и публикува брошури със статистически данни против стимулантите — тютюн, кафе и чай. Предупреждава, че белият хляб е пагубен за здравето и води до ранна смърт.

Тя говореше ли, говореше, а Елъри се бе облегал и слушаше, смаян повече от източника, отколкото от информацията. Това наистина беше най-приятният му следобед в Холивуд.

Внезапно се сепна. По лицето на Пола се появи сянка, която непрекъснато нарастваше.

— Мили боже! — каза той, скочи и погледна часовника си. — Защо не ме изхвърлихте по-рано, госпожице Парис? Толкова хора чакат отвън...

— Моите момичета се оправят с тях, а е и толкова приятно да те слушат, за разнообразие. Вие сте чудесен слушател, господин Куин. —

Тя стана и му протегна ръка. — Боя се, че не можах да ви помогна много.

Той взе ръката ѝ и след малко тя нежно я издърпа.

— Да ми помогнете ли? — попита Елъри. — О, да. Вие страшно ми помогнахте. Между другото какъв е най-сигурният начин да срещна тези четиримата?

— Днес е петък. Разбира се. Идете утре вечер в клуб „Подкова“ на булевард Уилшайър.

— Клуб „Подкова“ — повтори чинно Елъри, без да сваля очи от устните ѝ.

— Не го ли знаете? Това е може би най-известният хазартен клуб в Лос Анджелис. Шеф е Алесандро — много умен господин с много тъмно минало. Там ще ги откриете.

— При Алесандро — каза Елъри. — Да.

— Я да видя. — Тя обърна глава, опитвайки се да избегне въпросителния му поглед. — Утре вечер няма премиера — да, там ще са, сигурна съм.

— Ще ме пуснат ли? Не познавам никого там.

— Желаете ли да го уредя? — попита тя. — Ще се обадя на Алесандро. Ние двамата имаме едно споразумение.

— Вие сте просто чудесна. — После рече припряно: — Искам да кажа... Вижте, госпожице Парис. Или защо не Пола? Имате ли нещо против? Бихте ли... Искам да кажа, бихте ли ме придружили...

— Довиждане, господин Куин — каза Пола с незабележима усмивка.

— Но бихте ли ми оказали честта...

— Разговорът с вас бе много приятен. Наминете пак.

Пустата му фобия!

— Само внимавайте — каза мрачно той — да не дойде ден да съжалявате за поканата си.

И Куин слепешката се добра до улицата.

„Какъв прекрасен ден!“ — помисли си той, вдишвайки дълбоко, опиянен от прекрасното небе, прекрасните дървета, даже от прекрасните испански къщи около тази величествена, прекрасна бяла вила, която приютяваше несъмнено най-прекрасната Жулиета, най-очарователната отшелница сред романтичните героини.

И внезапно си припомни циничната забележка на Викс отпреди два дена: „Ще лапнеш по нея както всички останали.“ Всички. Това значеше гълпа от обожатели. А защо пък не? Тя беше възхитителна и възбуждаща за преситения мъжки вкус като непозната подправка. А той как ли ѝ изглеждаше на нея в тази земя на загорели, мускулести, красиви мъже?

Съботната вечер го свари с официален костюм в клуб „Подкова“, макар вече да не го бе грижа дали ще издебне плячката си, или не. Мислено той все още витаеше около бялата вила на Холивудските хълмове и проклинаше пропилените си в ергенство години.

— Къде мога да открия Алесандро? — попита той бармана.

— В кабинета му — посочи мъжът и Елъри заобиколи бара във формата на подкова, проби си път през претъпкания дансинг, мина покрай оркестъра, където някакъв певец мулат стенеше от любовна мъка, и тръгна по коридор с копринени драперии, в дъното, на който зърна врата от неръждаема стомана.

Елъри се приближи и почука. Веднага му отвори внушителен джентълмен във фрак и го огледа изпитателно.

— Да?

— Алесандро?

— Кой го търси?

— О, не се пречкайте — каза Елъри и избута внушителния джентълмен.

Дребен човечец с розови бузи, кукленско сини очи и огромен диамантен пръстен във формата на подкова на лявата си ръка му се усмихна иззад подковообразното бюро.

— Казвам се Куин. Пола Парис спомена да намина към вас.

— Да, тя ми се обади. — Алесандро стана и подаде пълничката си ръчичка. — Всеки приятел на Пола е добре дошъл.

— Надявам се — каза Елъри, без кой знае каква надежда, — че е дала добри препоръки за мен.

— Много добри. Ще играете ли, господин Куин? Предлагаме всичко без ограничение на залозите — рулетка, фаро, бакара, зарове, барбут, покер...

— Боя се, че ще припаднете, ако заложа седмичната си заплата — подсмихна се Елъри. — Тук съм да се срещна със семействата Ройл и Стюарт. Дойдоха ли?

— Още не са се появили. Но ще дойдат. Обикновено не пропускат събота.

— Мога ли да почакам вътре?

— Оттук, господин Куин. — Алесандро натисна нещо на една стена и тя се отвори, разкривайки претъпкана, задимена, притихнала зала.

— Бива си го декора — каза Елъри весело. — Необходими ли са всички тези фокуси?

Алесандро се усмихна.

— Клиентите държат. Знаете... Холивуд! За удоволствието се плаща.

— Не работехте ли в Ню Йорк преди няколко години? — попита Елъри, изучавайки благовъзпитаната му, невинна физиономия.

— Кой, аз? — каза дребосъкът и отново се усмихна, като кимна на другия внушителен джентълмен в тайното коридорче. — Свой, Джо, пусни господина.

— Може и да греша — измърмори Елъри и влезе в игралната зала.

Но не грешеше. Алесандро не се казваше Алесандро, наистина бе дошъл от Ню Йорк, а в Ню Йорк бе покрил със слава дребната си розовобуза особа. В полицейското управление се говореше, че внезапното му изчезване от Бродуей било свързано с невероятен късмет в хазарта, благодарение на който прибрал спестяванията на четирима букмейкъри^[3], две комарджийски банди и една покерджийска шайка, включваща Допи Сицилиано, един заместник областен прокурор, един градски съдия, един член на Бюджетния съвет и Соли Мърляча.

И ето ти го — шеф на заведение в Холивуд. „Бре, бре помисли си Елъри, — колко малък е светът.“

Обиколи залата. Веднага забеляза, че господин Алесандро се е издигнал в обществото. На една маса в сепаре двама негови служители с безизразни физиономии играеха покер с президента на голяма филмова компания, с един от най-известните режисьори на Холивуд и с един популярен радиоговорител. Масите за зарове, кой знае защо,

биха заети изключително от сценаристи и диалогисти. А около рулетките се бяха събрали повече звезди, отколкото в небето над Холивуд. Те възпроизвеждаха такъв букет от емоции, че присъстващите режисьори биха изпаднали във възторг, ако бяха в състояние да оценят реалистичното им изпълнение.

Елъри откри неуловимия Лю Баскъм в тълпата около една от рулетките. Лю бе наградил шепа жетони в едната си ръка, с другата бе хванал през кръста царствена брюнетка.

— А, ето те и теб — рече Елъри — Само не ми казвай, че три дни не си излизал оттук!

— Остави ме — каза Лю. — Тъкмо ми е тръгнало. Пред брюнетката имаше камара жетони.

— Така де! — каза брюнетката и изгледа заплашително Елъри.

Елъри хвана Лю за ръката.

— Искам да говоря с теб.

— Защо, за бога, не ме оставят на мира? Дръж, сладкиш, пази ми пенсийката. — И изсипа шепа жетони в зиналото деколте на брюнетката. — Е, добре, какво си намислил?

— Ти — рече строго Елъри — оставаш с мен, докато пристигнат семействата Ройл и Стюарт. После ще ме представиш. И тогава вече можеш да изчезнеш яко дим.

Лю се намръщи.

— Какъв ден сме днес?

— Събота.

— Аз пък мислех, че още сме петък! Ето го Джак Ройл. Хайде, рулетката няма да ме чака цяла вечер. — Той повлече Елъри към висок красив мъж със стоманеносива коса, който разговаряше с Алесандро и се смееше. „Наистина е Джак Ройл, цял-целеничък, от кръв и плът“ — помисли си Елъри. Даже децата познаваха всеизвестния профил.

— Джак, тоя тук е Елъри Куин — изсумтя Лю. — Дай му един автограф и да си бягам при рулетката.

— Господин Куин — каза всеизвестният баритон, придружен от всеизвестната мустаката усмивка, — не обръщайте внимание на Лю. Сигурно е пиян както винаги. Всички Стюарт са крайно невъзпитани. Извинете ме за момент. — Обърна се към Алесандро: — Бъди спокоен, Алек, тази вечер джобовете ми са пълни. — Дебелият дребосък кимна

рязко и се оттегли. — Е, господин Куин, харесва ли ви работата в „Магна“?

— Значи Бучър ви е казал. Знаете ли какви усилия положих през последните три дни да ви открия, господин Ройл?

Всеизвестната усмивка беше сърдечна, но всеизвестните черни очи блуждаеха.

— Лаудърбек спомена нещо... Три дни! Три ли, казахте? За бога, Куин, това е идея! Почакайте, ще ида да разбия сърцето на Алесандро.

И той забърза към касиера, за да размени шепа банкноти срещу купчина сини жетони. Гмурна се в тълпата при рулетката.

— Петстотин на номер три — чу го да се киска Елъри.

Удивен от неговия подход към законите на шанса, Елъри остави Лю да му се изплъзне. Числото 3 не излезе. Ройл се усмихна, погледна часовника на стената, забеляза, че стрелките му показват девет и пет, и веднага заложи на 9 и 5. Топчето спря на 7.

Блайт Стюарт се появи тържествено, величествена в черната си вечерна рокля, следвана от висок индус с фрак, тюрбан и мургаво безизразно лице. Тълпата на мига я обгради.

— Блайт! Кое е новото гадже!

— Бас държа, че е принц, раджа или нещо подобно. Оставете Блайт да каже.

— Запознай ме, скъпа.

— Моля ви — запротестира актрисата през смях. — Това е Рамду Сингх, брамин от Индия или оттам някъде и вижда със своето второ „аз“ или нещо такова. Мога да се закълна в това, защото каза най-учудващи неща за мен. Браминът ще ми помага в играта.

— Колко вълнуващо!

— Скъпи Лю! — викна Блайт, щом го зърна. — Направи ми място, да видиш как ще оберва банката. Елате, господин Сингх!

Лю огледа разсеяно брамина и сви рамене. — Парата си е твоя, Блайт.

Някакъв режисьор отстъпи стола си на актрисата, а браминът застана зад нея, без да обръща внимание на тълпата. Крупиецо сякаш се постресна, погледна към Алесандро, а той сви рамене, усмихна се и се отдалечи.

— Вашите залози? — подкани крупиецо.

— В този момент очите на Джак Ройл и Блайт Стюарт се срещнаха над масата. И се отместиха, без да трепнат.

Ройл заложи със загадъчно изражение. Браминът прошепна в ухото на Блайт Стюарт и тя не посегна да заложи, изглежда, я бе посъветвал да изчака, докато второто му „аз“ разгадае възможностите. Колелото се завъртя, топчето затрака и спря на някакво число, крупнето започна да придърпва чиповете.

— Извинявайте — учтиво каза Джак Ройл, измъкна протегнатото гребло от ръката на крупнето и ръчна с него през масата тюрбана на брамина. Тюрбанът падна от главата му. Темето му блесна на силната светлина — бръснато, лъскаво, розово-бяло.

„Индусът“ панически се гмурна след тюрбана. Някой ахна. Блайт Стюарт зяпна от изненада.

Ройл върна с поклон греблото на крупнето.

— Това — каза добродушно той — е Артър Уилям Парк, актьорът. Серги, помниш ли неговия Полиний в постановката на „Хамлет“ от 1920 година? Великолепно го изигра, както и сега.

Парк се изправи с дива омраза в погледа.

— Съжалявам, старче — измърмори Ройл. — Знам, че си закъсал, но не мога да позволя да мамят моите... приятели.

— Високо летиш, Ройл — каза дрезгаво Парк с оплескани от грим бузи. — Ще те видим, като станеш на шейсет и пет, като спрат да ти дават роли — болен като куче, с жена и сакат син на врата. Ще те видим тогава.

Алесандро направи знак на двама от хората си. — Хайде, мой човек — рече единият от тях.

— Един момент — каза тихо Блайт Стюарт, лешниковите ѝ очи искряха като индийски топаз. — Алесандро, извикай полицаи.

— Чакайте, успокойте се, госпожице Стюарт — каза бързо Алесандро. — Не искам неприятности...

Парк извика и се опита да побегне. Двамата мъже го хванаха за костеливите ръце.

— Не! Моля ви!

Усмивката на Ройл се стопи.

— Не си го изкарвай на този нещастник просто защото те е яд на мен. Пуснете го да си върви.

— Няма да позволя да ме унижават пред хората!

— Майко! Какво става? — Бони Блайт, ослепителна в хермелиновата си наметка, с блеснали на светлината златисти къдри, се появи с Жак Бучър под ръка. Отскубна се и хукна към Блайт.

— О, мила, това чудовище е накарало този човек да се престори на брамин. Аз дойдох с него тук и чудовището разобличи брамина, че бил актьор или нещо такова — захълца Блайт, потъвайки в сълзи при вида на едно състрадателно лице. — Никога не са ме унижавали така през живота ми. — После тропна с крак. — Алесандро, ти ли ще извикаш полицай или аз? Искам да арестуват и двамата!

— Скъпа. Недей — каза нежно Бони и я прегърна. — Човечецът и без това изглежда доста закъсал. Няма да ти е приятно да отиде в затвора, нали? — Тя кимна на Алесандро над лакираната фризура на майка си, той въздъхна с облекчение и даде знак на хората си, които набързо изведоха злополучния брамин. — Но що се отнася до господин Джак Ройл — продължи Бони с по-суров глас, — това е друга работа.

— Бони — опита се да я възпре Детето Чудо. — Не, Буч. Време е да му се каже...

— Скъпа ми Бони — реч Ройл със странна усмивка. — Уверявам те, че не съм измислил този маскарад с Парк. Идеята си е изцяло негова.

— Не искам да те слушам — изхлипа Блайт. — Познавам те, Джак Ройл. О, иде ми да те убия!

Тя събра разветите си поли и тичешком напусна игралната зала, като ридаше горчиво. Бони изтича след нея, последвана от Детето Чудо с почервеняло от смущение лице.

Ройл сви наперено рамене, но не бе убедителен. Набута малко банкноти в ръката на Лю Баскъм и кимна към вратата. Лю се заклати навън с парите.

— Залагайте — каза крупиято изморено.

Лю се върна след дълго отсъствие.

— Каква вечер! Това е заговор, дявол да го вземе, за да не разоря казиното. Точно когато ми тръгна!

— Нали всичко свърши добре — въздъхна Елъри. — Някой някого да е убил?

— За малко. Сблъсках се с Тай Ройл отвън, тъкмо влизаше. Биячите на Алек му казаха какво се е случило и той се опита да даде на Парк малко сухо. Това момче пръска повече пари по закъсали актьори, отколкото благотворителните дружества в Холивуд. Дъртият ги взе на драго сърце. Сега всички са навън и вдигат страхотна врява.

— Значи не е била нагласена работа?

— Не, по дяволите. Макар че бас държа, Джак страшно съжалява, дето пръв не се е сетил за това.

— Съмнявам се — сухо рече Елъри, гледайки към Ройл. Актьорът седеше изгърбен на бара пред редичка от шест коктейла.

— Парк страда от рак или нещо такова, от две-три години играе само епизодични роли. За какво му трябваше да се вре тук? — Лю направи гримаса. — Развали ми вечерта. Пустият му дърт дявол! Заведох го зад ъгъла и го почерпих две-три. Обаче парите на Джак не ще да вземе.

— Странна етика. А не бих казал, че и Блайт Стюарт прекара много приятна вечер.

— Тая смахната фуста! Всеки шарлатанин може да я изпързала. Роля не приема, без да ѝ гледат на боб.

Бони се върна с буреносно изражение. Детето Чудо я сграбчи обезпокоен за ръката. Той ѝ говореше нещо сериозно, но тя не му обръщаше внимание, тропаше с токче по килима и се оглеждаше. Зърна Джак Ройл, разположил се като Буда на бара, и направи крачка напред.

— Стой, горделива красавице — чу се провлачен глас и тя спря, сякаш бе настъпила гол проводник.

Висок млад мъж във вечерно облекло, заобиколен от четири красиви млади жени, стоеше на вратата на заведението. „Алесандро определено има нещастен вид“ — помисли си Елъри.

— Пак ли ти? — каза Бони с такова неопикуемо презрение, че ако Елъри беше на мястото на младия мъж, щеше да потъне в земята. — Можеш да ми спестиш пиянския си дъх. Заслужил си го е и няма да му се размине.

— Ако търсиш кавга — каза студено Тай Ройл, — какво ще кажеш да участвам аз? Горедолу сме на една възраст, а тате не ти е в категорията.

Бони го изгледа от глава до пети.

— И въпреки това — сладко рече тя — той е по мъж от теб. Поне не се перчи с харема си пред почтените хора.

Четирите млади дами, заобиколили Тай, ахнаха и за момент на Елъри му се стори, че ще започне масово сбиване, при което ще пострадат доста скъпи фризури.

— Тай! Бони! — каза бързо Детето Чудо и застана между тях. — Не тук, за бога. Тук... — Той отчаяно се огледа. — Куин! Какъв късмет. Скъпа, това е Елъри Куин. Куин... ще се заемеш ли? — И Бучър дръпна Тай Ройл настрана.

Ако Буч си мисли, че ще позволя на този надут слугински герой да ме склони да не дам на баща му да разбере... — каза Бони, а великолепните ѝ очи святкаха.

— Но дали ще е разумно? — намеси се Елъри. — Може би...

— Посрамиха бедната ми майчица! Разбира се, и тя си е виновна, че вярва на всеки шарлатанин, но един почтен човек не би я изложил така пред всичките ѝ познати. Тя е толкова мило, толкова сладко същество, господин Куин. Само дето не е много практична и ако аз не се грижа за нея като бавачка, ще се забърка в какви ли не каши. Особено с тия долни Ройл, които само дебнат случай да я унижат!

— Но не и Тайлър Ройл. Изглежда мило момче.

— Мило! Той е противен! Макар че, признавам, не тормози майка... той преследва мен, но аз ще го оправя. Джак Ройл обаче... О, сигурна съм, че майка ми няма да може да заспи от плач цяла вечер. Сигурно до зори ще съм на крака, за да слагам компреси с оцет на бедната ѝ глава.

— Тогава не мислите ли — лукаво попита Елъри, — че май е по-добре да се приберете сега? Искам да кажа, след всичко...

— О, не — яростно каза Бони и се огледа свирепо. — Имам да свърша една работа, господин Куин.

— Елъри отчаяно мислеше как да я спре.

— Боя се, че се чувствам като невинен християнски мъченик, хвърлен на изключително красива млада лъвица.

— Какво? — Бони за пръв път погледна Елъри.

— Понякога така си приказвам — каза Елъри.

Тя се втренчи в него, след това избухна в смях.

— Защо едва сега се запознаваме, господин Куин? Това е най-милото нещо, което са ми казвали извън снимачната площадка.

Сигурно сте сценарист.

— Да. Буч не ви ли е споменавал за мен?

— Може. — На устните ѝ се появи усмивка и тя хвана ръката му.

Елъри се изчерви. Допирът ѝ бе тъй приятен и от нея идеше прелестно ухание. Разбира се, не толкова прелестно като на Пола Парис, но все пак достатъчно, за да го накара да се зачуди дали не се превръща в закоравял сладострастник. — Харесвате ми. Можете ли да ме заведете до рулетката?

— С удоволствие.

— О, сецам се! Вие бяхте с Алън Кларк вчера.

— Значи си спомняте!

— Разбира се. Взех ви за застрахователен агент. Знаете ли, че приличате на застрахователен агент?

— Към рулетката! — изпъшка Елъри. — Преди да ви заприличам на нещо, което сте видели в последния си кошмар.

Намери ѝ стол. Бучър дотича разгорещен, но доволен, и изсипа две шепи жетони пред Бони. Смигна на Елъри, изтри лицето си, наведе се над Бони и я целуна по врата.

Елъри внезапно си помисли за една дама на име Парис и въздъхна. Как, по дяволите, точно на отшелница случи!

Видя Тайлър Ройл да отива до бара, да прегръща баща си и да му казва нещо весело. Джак Ройл леко обърна глава и Елъри видя кратката му усмивка. Тай потупа нежно баща си по гърба и се върна, за да подкара възхитителния си антураж към рулетката срещу Бони. Той изобщо не ѝ обръщаше внимание, каза нещо тихичко на момичетата, които се изкискаха.

Бони се нацупи, но после се засмя, погледна нагоре към Бучър и му прошепна нещо. Бучър се засмя, немного весело, а тя се обърна, за да заложи. Младият господин Ройл гледаше насмешливо масата и също заложи. Госпожица Стюарт се усмихна. Господин Ройл се намуси. Госпожица Стюарт се намуси. Господин Ройл се усмихна.

Гласът на крупнето звучеше монотонно. Колелото се завъртя. Чиповете глухо тракаха. Джак Ройл седеше на бара, наливаше се с коктейли и се взираше мълчаливо в красивото си отражение в огледалото. Бони изглеждаше погълната от играта. Тай Ройл залагаше безгрижно. Елъри вече бе започнал да се успокоява, когато някой

проглушително изцвили в лявото му ухо. Той се извърна и видя Лю Баскъм да се хили до него като някой Пан.

— Много е кротко — промърмори Лю. — Гледай сега.

Ельри изтръпна. Блясъкът в мътните очи на Лю не обещавахе нищо добро.

Играещите залагаха. Бони бе бутнала купчина сини жетони на номер 19 и Тай, без да обръща внимание, постави купчината си на същото число. В този момент Алесандро въведе в залата една много известна актриса, току-що омъжила се за принц Юсуф, чието родословие се смяташе за най-близко до Божествения престол. Принцът я придружаваше с цялото си достолепие и всички, включително крупиеото, отклониха вниманието си от масата, за да се възхитят на величествената двойка.

Лю спокойно вдигна купчинката на Бони и я премести от номер 19 на номер 9.

„Господи — изпъшка Куин. — Ако се падне деветнадесет...“

— Деветнадесет — съобщи крупиеото и ръцете на Бони и Тай се протегнаха от противоположните страни на масата, за да се срещнат над купчината жетони, избутана от крупиеото. Бони не отмести ръка.

— Може ли някой да уведоми господина, че това е моята купчина — каза с леден глас тя.

Тай не пускаше ръката ѝ.

— Далеч съм от мисълта да споря с дама, но нека някой я уведоми, че това е мое!

— Господинът се опитва да бъде духовит. Мое е.

— Дамата не може, дори и да иска. Мое е.

— Буч, нали видя, че сложих на деветнадесет?

— Не гледах. Виж, мила...

— Крупие! — каза Тай Ройл. — Нали ме видя да слагам на деветнадесет?

Крупиеото изглеждаше смутено.

— Страхувам се, че не видях...

— На Тай е! — каза една от приятелките му.

— Не, на Бони. Видях я да го слага — рече режисьорът.

— Но казвам ви, че видях Тай...

— Бони...

На масата настана смут. Тай и Бони се спогледаха с неприкрита неприязън. Детето Чудо изглеждаше ядосано.

Дотича Алесандро.

— Дами, господа, моля ви! Смущавате другите играчи. Какъв е проблемът?

Тай и Бони се опитаха да обяснят едновременно.

— Това не е вярно — избухна Бони. — Пусни ми ръката!

— Съжалявам — изръмжа Тай, — но не виждам защо. Ако беше някой друг, щях да му повярвам...

— Как смееш!

— Стига театър. Това не ти е голямата сцена, а евтин номер.

— Театър, така ли? — извика Бони. — Ти... шут такъв!

Тай изръкопляска:

— Продължавай, малката, добре го даваш!

— Празноглав красавец!

Това го жилна.

— Би трябвало да те шамаросам...

— Взе ми думата от устата! — И Бони звучно зашлеви Тай.

Тай пребледня. Бони дишаше тежко. Детето Чудо прошепна нещо рязко в ухото ѝ. Алесандро каза нещо на Тай съвсем тихо.

— Хич не ми пука. Ако си мисли, че може да ме удрия и да ѝ се размине... — каза Тай с издути ноздри.

— Нахално паленце! — изпадна в ярост Бони. — Да ме обвини в измама...

— Ще ти върна за шамара, каквото и да стане! — изкрещя Тай иззад закръглените плещи на Алесандро.

— Има още да видиш, Тай Ройл!

— Моля ви! — прогърмя Алесандро. — Ще платя и на двамата печалбата от този тур. Сега трябва да ви помоля, госпожице Стюарт и господин Ройл, или да се успокоите, или да напуснете.

— Да напусна? — изпищя Бони. — Ще напусна колкото може по-скоро заразната атмосфера, заобикаляща този мошеник, мечта на старите дами!

Тя се измъкна от ръцете на Детето Чудо и се втурна към вратата.

Тай блъсна Алесандро и хукна след нея. Детето Чудо скочи след тях.

Всички изчезнаха, съпроводени от писъци и резове.

— Доста дебелашка шега — рече Елъри на Лю Баскъм.

— Нали? — въздъхна Лю. — Хайде, сладкиш, да видим продължението на кавгата. — И той издърпа брюнетката си от рулетката и я повлече след изчезналото трио.

Нещо накара Елъри да се обърне и да погледне Джак Ройл. Актьорът все още седеше на бара неподвижен, сякаш не бе чул дума от разправията зад гърба си.

Но в огледалото Елъри мярна устните му. Те бяха изкривени в горчива усмивка.

[1] Знаменитата сцена (фр.). — Б.пр. ↑

[2] И ти ли, Бруте (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Човек, който събира залозите за спортни състезания. — Б.пр.

↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ВОЙНСТВЕНИЯТ РОЙЛ

Седемте дни, последвали тази тиха вечер при Алесандро, пропищяха край ушите на Елъри Куин като куршуми. Все едно бе попаднал в ничия земя сред канонадата на две армии. В края на седмицата той можеше да се похвали с купчина сензационни съобщения и няколко нервни кризи.

Тъкмо се ровеше в камара стари изрезки за Ройл и Стюарт в библиотеката на студията и се опитваше да подреди бележките си, когато един разсилен го извика в кабинета на Жак Бучър.

Детето Чудо имаше изтощен, но победоносен вид.

— *Mirabile dictu*^[1]. Успяхме!

— Чудно нещо е мирът — ухили се Лю. — Няма две мнения!

— Съгласиха ли се? — попита Елъри колебливо.

— Безусловно.

— Не мога да повярвам. Какво използвахте — хипноза?

— Заложихме на суетата им. Знаех, че ще клъвнат.

— Блайт отначало се дърпаше — рече Лю, — но когато й казах, че Джак не я иска, а държи на оная Корнел, едва не се задави и веднага каза „да“.

— Ами напереният Джак?

— Остави го! — Лю се намръщи. — Това за Корнел си го измислих, разбира се. Ако питаш мен, той май наистина иска да партнира на Блайт.

Тази седмица хич не ми харесва — каза замислено Елъри.

— Ами, пет дена не е пил. От това и ти ще се скапеш. Казвам ви, че нещо става с Джак!

— Неведоми са пътищата господни — каза набожно Детето Чудо. — Важното е, че се навиха.

— Не мога да си представя, Буч, как си успял да спечелиш младите за тази идея.

Продуцентът потрепери.

— Ами... Тай най-накрая се предаде, защото го убедих, че зрителите му искат от него реалистична роля — биографията е модна след сензациите на Муни^[2] — и какво по-добро би желала публиката на Тай Ройл от собствения живот на Тай Ройл на екрана? Знаеш ли какво каза? „Ще им покажа истински реализъм, когато докопам лебедовата шия на годеницата ти!“

— Лоша работа — рече Елъри.

— Не лоша, а ужасна — изкиска се Лю.

— Бони — каза тъжно Детето Чудо. — Бони бе дори по-зла. Съгласи се само, при условие че сценарият ще включва поне една сцена, в която тя да драци и удря Тай до припадък.

— Кой е режисьорът? — попита Лю.

— Вероятно Корси. Има зад гърба си сума ти постановки в Бродуей, знаеш каква емоционална атмосфера постигна миналата година в „Пътят на славата“. Защо питаш?

— Мисля — каза замечтано Лю, — че ще бъде голям майтап. Повече дубли от Корси никой не прави. След като два-три дни бяхти Тай в онази сцена, за да угоди на Корси, Бони ще получи своето отмъщение.

Историческата церемония по Подписването се състоя на 11-и, следващия понеделник. Приготовленията, на които Елъри бе свидетел, напомняха суетнята на линейки и пожарни коли на някое летище, където се очаква аварийно кацане и евентуална катастрофа.

Но, общо взето, договорите бяха подписани без погрома, от който Детето Чудо явно се страхуваше. Мир беше постигнат по най-простия начин: подписващите не продумаха нито дума. Джак Ройл, облечен дори по-елегантно от друг път, гледаше през прозореца на Бучър, докато му дойде редът. После подписа, усмихна се на фотографите и тихичко си излезе. Блайт, великолепа в костюм, обточен със сребърни лисици, запази царствено мълчание. Вярно, Бони не свалеше очи от гърлото на Тай, сякаш възнамеряваше да се нахвърли върху му, но Тай, когото Буч бе помолил предварително да се държи прилично, не обърна внимание на предизвикателния ѝ поглед.

Репортерите и фотографите бяха чисто и просто разочаровани.

— За бога — каза Лю с отвращение, когато си тръгнаха. — Вместо да използваме случая, за да раздухаме конфликта, виж какъв шанс изпуснахме, Буч!

— Докато подписваха — спокойно каза продуцентът, — не можех да рискувам никой от тях да провали цялата работа, като се откаже. Човек е нащрек, когато си играе с динамит, Лю.

— Значи вече можем да стъпим на газта, Буч? — попита Сам Викс.

— Действуй, Сам.

И Сам се захвана да действа. Как точно се бе получило, Елъри така и не разбра — той предполагаше заговор между шефа на рекламата и Лю Баскъм, — но в понеделник вечерта Бони и Тай се сблъскаха на бара в клуб „Детелина“. Лю, както винаги налице, се опита с подозрително усърдие да постигне мир заради добрата стара „Магна“. Бони, която бе придружавана от богат аржентински господин, избухна. Тай и отвърна. Аржентинският господин се възмути от тона на Тай. Тай се възмути от тона на аржентинския господин. Аржентинският господин яростно издърпа носа на Тай. И Тай метна аржентинския господин при главата на бармана в огледалото зад бара, което се оказа не особено здраво. След което Бони поиска да арестуват Тай за хулиганство. Освободен под гаранция от баща си в ранните часове във вторник сутринта, Тай се закле да отмъсти в присъствието на половината журналисти от Холивуд.

Вестниците във вторник изпълниха Сам Викс с блаженство.

— Даже Голдуин щеше да е доволен — скромно отбеляза той.

Но господин Викс не изглеждаше толкова доволен в петък. Когато нахлу в кабинета на Детето Чудо, превръзката на окото му трепереше. Лю и Елъри си крещяха един на друг в едно „обсъждане на сценария“, докато Бучър ги слушаше мълчаливо.

— Корабът потъва! — задъхано каза Викс. — Доверие на актьор — никога! Добре я свършиха. Току-що ми се обади Пола Парис.

— Кой какво е свършил? — попита остро Буч.

— Единственото нещо, което слага точка на филма за Ройл и Стюарт. Джак и Блайт са се сдобрили.

Той потъна в един стол. Лю Баскъм и Елъри го зяпнаха. Бучър се извъртя и се загледа през прозореца.

— Продължавай — рече Лю като болен.

— Нещо още по-лошо — изпъшка Викс. — Те ще се женят.

— Боже всемогъщи! — викна Лю, скачайки на крака. — Това проваля всичко!

Детето Чудо се въртна и рече в комуникатора:

— Мадж, свържи ме с Пола Парис.

— Requiescat in pace^[3] — въздъхна Елъри. — Знае ли някой кога е следващият влак за Ню Йорк?

Лю се мятеше нагоре-надолу и декламираше:

— Фраас, и край с голямата идея. Конфликт — ха! Вражда! Цели двадесет години да наливаш масло в огъня и изведнъж те се сдушват и пращат всичко по дяволите. Не могат да ми погодят този номер!

Телефонът звънна.

— Пола, тук е Жак Бучър. Вярно ли е това, което разправя Сам Викс за Джак и Блайт?

— Съгласили се да си простят и да забравят миналото в сряда вечерта — отговори Пола. — Чух го късно снощи. Изглежда, Джак е прозрял истината в събота вечер, след оня скандал в клуб „Подкова“ с Парк, актьора, и се е замислил върху собствения си инат. Очевидно намеренията им са сериозни, господин Бучър. Бързат със сватбата.

— Какво се е случило?

— Знам колкото и вие.

— Хубаво, разчитам на вас да им направите едно кралско изпращане в рубриката си, Пола.

— Не се безпокойте, господин Бучър — изгука Пола. — Ще направя.

Лю му хвърли свиреп поглед.

— Ама това сериозно ли е?

— А тя... тя попита ли за мен? — заекна Елъри.

— „Да“ на първия въпрос и „не“ на втория. — Детето Чудо се намести удобно. — Хайде, момчета, за какво е тази паника?

— Аз умирам, а той се шегува! — кресна Лю.

— Това е катастрофа — съгласи се рекламният агент. — Тази сватба слага край на враждата, Буч. Къде отива сега рекламната подготовка? Щом искат да се женят — да вървят по дяволите. Поне можеха да изчакат, докато пуснем филма по екраните!

— Виж — каза търпеливо продуцентът, като се изправи и започна да се разхожда. — Какъв е нашият сюжет? Историята на

четирима души в един любовен конфликт. Джак и Блайт са централни фигури. Защо се спряхме на тях?

— Защото са изкукуригали — кресна Лю. — И това е доказателството.

— Защото, глупако, те са влюбени до уши. Вие правите любовен филм, господа, въпреки че никой от вас не го усеща. Те се обичат, скъсват, стават люти врагове и след двадесет години изведнъж падат в прегръдките си.

— Не е логично — проплака Елъри.

— И все пак — усмихна се Детето Чудо — току-що се случи. Не виждате ли с какво разполагаме? С естествения завършек на филма ви! Отразява истинския живот като на снимка. След като толкова време са се ръфали, изведнъж се сдобриха.

— Да, но защо?

— Откъде да ги знам. Това е ваша работа. Вие сте сценаристите, нали? Къде е отговорът на тази романтична загадка? За какво си мислите, че ви плащат, а?

— Ха така — рече Викс.

— А що се отнася до теб, Сам, сега имаш по-голямо поле за реклама, отколкото преди.

— Сдобрили са се — каза благоговейно Викс.

— Да — сопна се Бучър, — и всеки киноман, който прелиства клюкарските вестници и списания, ще се чуди защо, по дяволите, са го сторили. Ето ти струната, Сам — дрънкай я до скъсване!

Рекламният удари по бюрото.

— Така де — защо са се гушнаели след двадесет години дърлене? **ВИЖТЕ ФИЛМА И ЩЕ РАЗБЕРЕТЕ!**

— Сега ви е ясно. Казвате да задържат сватбата, докато пуснем филма. Глупости. Те ще се бракосъчетаят веднага, и то под акомпанимента на най-шумната реклама, която някога сте организирали от тази студия.

— Остави това на мен — тихичко каза Викс, потривайки ръце.

— Ще направим супер сватба. Духова музика, цилиндри, пресконференции... това е колосален обрат за продукцията.

— Чакай — прошепна Лю. — Имам идея. — Той лукаво потърка носа си.

— Да?

— Всички младоженци се държат еднакво, докато им четат присъдата. А ние ще трябва да го направим другояче. Отчето, церемонията — не е интересно; драмата на момента — това е, което ще ни изведе на първа страница. Защо да не пораздвигим обстановката?

— Казвай, не ни измъчвай.

— Предложи им да прекарат медения си месец на остров Рийд.

— На остров Рийд ли? — намръщи се Елъри.

— Имам имение там — обясни Бучър. — Островчето е просто една скала в Тихия океан — югозападно от Каталина, — там има рибарско селце. Продължавай, Лю.

— Това е! — викна Лю. — Можеш да ги закараш със самолет. Само двамата — два гълъба, литнали към залеза, за да останат насаме с лю-бов-та. Но преди да излетят — какво става? Бракосъчетават се направо на пистата! Можем да извикаме стария доктор Ърминиус, Венчаващия Пастор. На летището ще съберем милион зяпачи. Летището е по-голямо от църквата.

— Хммм — рече Детето Чудо. — Има си достойнствата.

— Аз ще ги закарам с моя кукурузник — ухили се Лю. — Вече си мисля, че ще изглеждам страхотно като голичко амурче с лък и стрели. Или пък Сам може да ги закара.

— Брей — не се стърпя Викс, — бива си я идеята. Само че аз имам по-добра. Какво ще кажете Тай Ройл да ги вози? Вече виждам заглавията: „Тай Ройл съпровожда известната филмова двойка в ролята на Амур“, „Синът прощава на баща си“.

— Чудесно — рече замислено Детето Чудо. — С този номер ще им скрием шайбата. Стилно, изпипано. Искат да останат насаме. Да прекарат медения си месец в островното имение на известен продуцент, сред пустия Пасифик, далеч от безумната тълпа. Вестници, за бога, оставете ги на мира... Което, разбира се, няма да стане! Остров Рийд ще изглежда като Бродуей; когато посрещнаха Линди^[4]. Лю, приемаме.

Лю сграбчи бутилката:

— За булката!

— Пуснете ме да си вървя — измърмори Викс и изхвърча навън.

— Извинете, че се обаждам — каза Елъри, — но не се ли радвате предварително? Ами ако нашите приятели, влюбените птички, откажат

да участвуват? Ами ако Тай Ройл не одобри намерението на прочутия си баща да зарови брадвата?

— Остави подробностите на мен — рече успокоително Бучър. — Това е моя грижа. Твоята е да оформиш сценария. Искам, когато се върна, да има одобрен вариант. Ако е възможно, първият епизод да е готов. Действуй.

— Ти си шефът — ухили се Елъри. — Идваш ли, Люк?

Лю размаха бутилката.

— Не виждаш ли, че празнувам вен-чав-ка-та!

И така, Елъри тръгна сам.

След няколко телефонни обаждания той подкара взетата под наем кола към Бевърли Хилс. Откри имението на Ройл в съседство с „Лос Анджелис Кънтри К्लъб“. Къщата представляваше огромна сграда с назъбени стени, точно копие на средновековен английски замък, като се почне от бойниците и се свърши с рова.

Портата зееше, от лакеите нямаше ни следа, така че Елъри се довери на слуха си и тръгна към горния етаж, откъдето долиташе словесната канонада на малка, но оживена кавга. Там, в коридора, откри липсващите лакеи — събрани пред една врата, застинали в класическата поза на подслушвачи.

Елъри потупа по рамото един грохнал английски господин.

— Щом като това е публично представление — провлачи той, — ще имате ли нещо против да вляза?

Някой ахна, англичанинът се изчерви и всички се отдръпнаха виновно.

— Извинете, но господин Ройл...

— А, Лаудърбек — рече Елъри. — Ти ли си Лаудърбек?

— Аз, сър — каза сковано Лаудърбек.

— Радвам се, че кучешката ти преданост към господаря е подквасена с човешко любопитство. Отдръпни се, Лаудърбек.

Елъри влезе в една рицарска зала, готов за всякакви изненади. И въпреки това се стресна. Бони Стюарт седеше върху един роял като край лагерен огън, вирайки се трагично в спокойното лице на майка си. В другия край на стаята, седеше Джек Ройл и си сръбваше коктейл, докато синът му подтичваше напред-назад покрай камината, размахвайки ръце като възбуден пингвин.

— ... Няма да го преживея — простена Бони.

— Кое няма да преживееш, скъпа?
— Що за решение? — каза Тай. — Тате, ти да не си мръднал?
Това е предателство!
— Просто се вразумих, Тай. Блайт, обичам те.
— Обичам те, Джак.
— Майко!
— Тате!
— О, направо са невъзможни!
— ... Кракът ми няма да стъпи в тази къща! — викаше Бони.
Блайт стана от табуретката пред пианото и пристъпи със замечтан поглед към годеника си. Бони скочи и се втурна след нея. — Дори и това е компромис. О, мамичко! Аз нямаше да дойда, ала Клотилд ми каза, че си дошла тук... при този човек и...
— Защо ти е да се жениш за нея? — рече умолително Тай. — След толкова години? Какви жени само можеш да имаш!
— Блайт, скъпа! — Джак Ройл също се изправи и синът му се втурна след него. На Елъри, който ги наблюдаваше с ококорени очи, му хрумна, че на това натоварено кръстовище скоро ще му трябва регулировчик. Те се разминаваха и свиваха рязко, без да подават сигнал и само по чудо не се сблъскваха.
— ... достатъчно голям, за да бъда самостоятелен, Тай!
— Защо точно нея?
— За мен тя е единствената. — Джак взе Блайт в обятията си. Двама с теб срещу света, нали така, скъпа?
— Джак, толкова съм щастлива.
— О, боже!
— ... след всичко, което си ми говорила за него, майко, мисля, че трябва да се срамуваш...
— Бони, Бони. Вече сме решили. Бяхме глупави...
— Бяхте? — Бони вдигна очи към тавана. — Глупаци, глупаци!
— Кой е глупак?
— О, гузен негонен бяга!
— Ти не се бъркай!
— Тя ми е майка, обичам я и не искам да я видя как си пропилява живота с бащата на един презрян, негоден за нищо, надут хубавец!
— Ти ли ще ми говориш, ти, дете си падаш по разни аржентински играчи на поло!

— Тай Ройл, ще зашлевя още веднъж противната ти мутра!

— Опитай и кълна се, че ще ти смъкна красивата кожа от бой — да, и там, дето сядаш!

— Тай...

— Бони, мило дете...

— О, привет, Куин! — каза Джак Ройл. — Седни по-близо до ринга, Тай, престани. Достатъчно голям съм, за да знам какво правя. Блайт и аз сме създадени един за друг...

— Страница деветдесет и пета от сценария — изръмжа Тай. — Прегръдките ще снимаме утре. За бога, тате!

— Кой е този човек? — измърмори Блайт и погледна към Елъри. — Слушай, Бони, мисля, че е време да престанеш. И си сложи червило.

— Остави червилото! Ох, майко, майко, как можа!

— Джак, скъпи, налеј едно мартини. Гърлото ми пресъхна.

— Господин Куин — изстена Бони, — това не е ли позор? Те наистина се сдобриха! Майко, аз просто няма да позволя! Чуваш ли? Ако настояваш за този невъзможен брак...

— Кой се жени все пак? — изкиска се Блайт.

— Аз ще... аз ще се отрека от теб, това ще направя. Не ща това чучело да ми бъде брат!

— Ще се отречеш от мен? Бони, глупачето ми.

— Един път и тази кривогледа кукумявка с нос като тесла да каже нещо умно — викна Тай на баща си. — И аз ще го направя. Ако се ожените — край, тате... О, Куин, извинявай. Ти си Куин, нали? Сипи си нещо. Хайде, тате, събуди се. Това е само лош сън.

— Тай, стига! — живо каза Джак Ройл. — Пурите са в кутията, Куин. Решено е, Тай. И ако не ти харесва — много ти здраве!

— Тогава всичко хубаво!

— Майко — глухо каза Бони, — ще напуснеш ли веднага с мен тази противна къща, или не?

— Не, скъпа — мило каза Блайт. — Сега мирувай като добро дете и да не забравиш да отидеш при Зара. Косата ти е ужасна.

— Така ли? — попита стреснато Бони. После каза с трагичен глас: — Майко, това е краят. Довиждане и се надявам, че няма да те бие, макар да знам, че ще го направи. Помни, винаги можеш да се

върнеш при мен, защото само аз истински те обичам. О, майко! — И избухвайки в сълзи, Бони тръгна слепешката към вратата.

— Сега си пиеш „Сайдкар“ — горчиво рече Тай, — но като поживееш една година с нея, ще лочиш мастика с опиум. Сбогом, тате.

Царствените наследници на филмовия крал и кралица се опитаха едновременно да напуснат сцената и при този опит царствено сблъскаха младите си глави на вратата.

— Простак! — каза през сълзи Бони.

— Защо не гледаш къде вървиш?

— И това ми било джентълмен. Кой те е учил на обноски — Джак Ройл ли?

— Слушай, това е моят дом и ще ти бъда признателен, ако изчезнеш с най-голямата скорост, която могат да развият кльошавите ти лопатари — каза студено Тай.

— Твоят дом! Мислех, че винаги си се отказал от него. Всъщност, Тайлър Ройл, навярно ти стоиш зад тази абсурдна идея на майка ми. Бас държа, че ти дърпаш конците, ти... ти, Макиавели такъв!

— Аз? По-добре да видя баща си третокласен статист, отколкото да се свърже с вашето семейство! Ако питаш мен — всичко е твоя работа.

— Моя? Ха-ха! И защо ми е да устройвам всичко това, моля?

— Защото ти и Блайт вече буксувате. Докато в нашия последен филм...

— Да. Четох хвалебствените статии в „Моушън Пикчър Херълд“. И не бяха ли показателни касовите сборове, цитирани от „Варайъти“^[5]?

— А, виждам, че следиш успехите на Ройл.

— Какви успехи?

— Фукла!

— Позьор!

В този напрегнат миг, когато Тай и Бони се гледаха кръвожадно на вратата, Джак и Блайт се прегръщаха пред камината, а господин Куин въздишаше над чаша отлежал коняк, Лаудърбек се прокашля и влезе тържествено, с поднос в ръка.

— Моля за извинение — каза той, загледан в картината от Фрагонар на отсрещната страна. — Една френска особа току-що

донесе това писмо за госпожица Блайт Стюарт. Особата казва, че току-що е пристигнало с последната поща в дома на госпожица Стюарт и че пишло „важно“.

— Клотилд ти носи пощата тук? — извика Бони и посегна към плика на подноса. — Майко, не те ли е срам?

— Бони, дете мое — каза спокойно Блайт, като взе плика. — От кога четеш писмата на майка си? Мислех, че ме напускаш завинаги.

— А ти, Тай — изсмя се тихо Джак Ройл, като се приближи. — И ти ли промени решението си?

— Ооо — промълви едва чуто Блайт Стюарт, загледана втренчено в съдържанието на писмото. В ръката ѝ имаше две цветни парчета картон. Блайт тръсна плика, но нищо друго не изпадна.

— О — повтори тя още по-тихо и се извърна.

Господин Куин се приближи тихичко до нея и надникна през рамото ѝ. Доколкото можеше да види, двете парчета картон бяха обикновени карти за игра. Едната беше двойка спатия, другата десетка пика. Когато Блайт бавно обърна картите, той видя, че гърбовете им са сини, украсени със златна подкова.

— Какво има, майко? — извика Бони. Блайт се обърна. Усмиваше се.

— Нищо, глупчо. Някой се шегува. Наистина ли си толкова загрижена за бедната си стара майчица, от която току-що се отказа завинаги?

— О, майко, не ставай банална — каза Бони, отмятайки златните си къдри, и с презрителна гримаса към господин Тайлър Ройл изхвърча навън.

— Ще се видим по-късно, тате — рече намръщено Тай и я последва.

— Такааа — каза с облекчение Джак и прегърна Блайт. — Не мина толкова зле, нали, скъпа? Ах, тези деца! Целуни ме.

— Джак! Съвсем забравихме господин Куин. — Блайт се обърна към Елъри с великолепната си усмивка. — Какво ще си помислите за нас, господин Куин! А и не помня да са ни запознавали. Но Джак спомена за вас, както и Буч...

— Извинявайте — каза актьорът. — Скъпа, това е Елъри Куин, който ще работи с Лю Баскъм по нашия филм. Е, какво мислиш за нас, Куин. Малко смахнати, а?

— Мисля — усмихна се Елъри, — че водите ужасно интересен живот. Мога ли да зърна картите, госпожице Стюарт? Странно чувство за хумор.

— О, не са нищо особено — започна Блайт, но неусетно пликът и картите преминаха от ръката ѝ в ръката на господин Куин. И преди тя да успее да възрази, той вече напрегнато ги изучаваше.

— Клуб „Подкова“, разбира се — промърмори Елъри. — Забелязах специфичното оформление на картите им онази вечер. А вашият шегобиец много е внимавал с плика. Печатни букви, надраскани с воднисто синьо мастило, каквото има по всички пощенски станции. Клеймото е от тази сутрин. Хмм. Това първият плик ли е, който получавате, госпожице Стюарт?

— Да не мислите... — започна пак Джак Ройл и погледна Блайт.

— Нали ти казах? — Блайт отметна глава. Елъри видя откъде Бони е усвоила този навик. — Наистина, господин Куин, това е без значение. Хората от нашата професия получават най-странни неща по пощата.

— Значи сте получавали и други.

Блайт му се нацупи. Той се усмихваше. Тя сви рамене и отиде до пианото, а когато се върна с чантата си, отвори я и извади друг плик.

— Блайт, тази работа не ми харесва — измърмори Ройл.

— О, Джак, вдигаме много шум за нищо. Не мога да разбера какво толкова ви интересува, господин Куин. Получих първото миналия вторник, в деня след подписването на договорите.

Елъри внимателно изучаваше писмото. Беше същото като това, което Клотилд току-що бе донесла, даже цветът на мастилото не се различаваше. Пуснато бе в понеделник вечерта и като втория плик носеше клеймото на холивудската поща. Вътре имаше две карти за игра с познатия цвят: вале и седмица пика.

— Обичам главоблъсканиците — каза Елъри. — И след като не отдавате значение на тези дреболийки, сигурно няма да имате нищо против, ако ги взема? — Той сложи пликите в джоба си. — А сега — весело продължи Елъри — истинската цел на моята визита. Сам Викс разбра за вашето сдобряване...

— Толкова бързо? — викна Блайт.

— Но ние не сме казали на никого — запротестира Джак.

— Знаете Холивуд. Въпросът ми е: как стана така?

Джак и Блайт се спогледаха.

— Предполагам, че и Буч скоро ще започне да ни досажда, тъй че ще трябва да обясним — каза актьорът. — Много просто, Куин. Блайт и аз решихме, че достатъчно дълго сме се правили на идиоти. Повече от двадесет години сме влюбени и само гордостта ни разделяше. Това е всичко.

— Като се сетя за всички прекрасни пропуснати години... — въздъхна Блайт. — Скъпи, ние объркахме живота си, нали?

— Но от това сценарий не става! — викна Елъри. — Искам да измъкна причината за заравянето на томаховката. Сюжет, мили хора, сюжет! Какво ви раздели? Кой е другият мъж или жена? Не можете да обясните всичко с темперамента си!

— Защо да не можем? — ухили се Ройл. — А, телефонът... — Да, Буч, вярно е. Стой! Чакай... О! Благодаря, Буч! Малко съм зашеметен. Чакай, и Блайт иска да говори с теб...

Куин си тръгна неудовлетворен.

Куин излезе от мрачната приемна зала на Ройловия замък и за свое удивление откри младия господин Ройл и младата госпожица Стюарт да седят на подвижния мост и да клатят крака над водите в рова. Като стари приятели! Е, не съвсем. Чу господин Ройл да ръмжи гърлено и за миг му се прииска да се намеси, смятайки, че господин Ройл възнамерява да удави прелестната си събеседничка сред лилиите долу.

Но после се спря. Ръмженето на господин Ройл очевидно изразяваше по-скоро възмущение от собствената му личност, отколкото от госпожица Стюарт.

— Правят детинщини — мърмореше Тай, — но не мога да оставя стария. Само него имам. Лаудърбек е един превзет сухар, а агентът мисли само за пари и ако не бях аз, баща ми отдавна да е заприличал на стария Парк.

— Да, разбира се — каза Бони, като се взираше във водата.

— Какво искаш да кажеш? Той има повече талант в лявата си вежда, отколкото всички холивудски бездарници, взети заедно. Искам да кажа, че е много непрактичен — всичко прахосва.

— А ти — измърмори Бони, — ти си такъв скъперник. Как иначе, нали разполагаш с милиони.

— Ти не ме намесвай — каза пламнал Тай. — Думата ми е, че има нужда от мен. Затова се съгласих.

— Няма защо да ми обясняваш — рече студено Бони. — Не се интересувам нито от теб, нито от баща ти, нито от каквото и да е за вас двамата... Съгласих се само защото не искам да обидя майка си. Как да я напусна?

— Сега кой се оправдава? — подигравателно каза Тай.

Бони прехапа устна.

— Не знам защо стоя тук и говоря с теб. Мразя те и...

— Имаш бримка — каза Тай.

Бони вдигна крака си и го скри под полата.

— Отвратително същество! Как ти правят впечатление такива неща.

— Съжалявам за думите си — искам да кажа, за кльощавите лопатари — измърмори Тай. — Всъщност имаш чудно красиви крака и стъпалата ти са дори малки за такова високо момиче. — Той хвърли камъче в рова, загледан с огромен интерес в надигналите се вълнички. — И фигурата ти си я бива, общо взето.

Бони зяпна. Елъри забеляза как розовината по страните ѝ се сгъсти и тя изведнъж се смути като малко момиченце. Забеляза също, че крадешком наплюнчи върха на единия си пръст и го прокара по бримката. И как отчаяно загледа чантата си, сякаш повече от всичко на света искаше да я отвори, да извади огледалце и да види устните си — дали имаха нужда от червило? — и как опипа златистата си коса и изобщо се държеше като всяка жена.

— Прекрасна фигура — промърмори отново младият господин Ройл, хвърляйки друг камък.

— Е! — въздъхна Бони и ръката ѝ се стрелна към косата. Тя започна да я оправя с онези майсторски докосвания, непонятни за мъжкото око.

— И тъй — внезапно смени темата младият мъж, — няма да се караме. До сватбата, имам предвид. Какво ще кажеш?

В този психологически момент Куин се опита да сподави кашлицата си, но въпреки всички усилия не успя.

Двамата подскочиха, сякаш беше гръмнал с пистолет. Тай целият пламна и се изправи на крака. Бони изглеждаше гузна, прехапа устна, отвори чантата си, после я затвори и каза ледено:

— Няма да стане. О, здравейте, господин Куин. Предпочитам да дружа с пор. Никакъв шанс, наперено приятелче. Знам те какво искаш от жените. Просто няма да се карам пред хората с теб, докато майка ми и баща ти се оженят.

— Здравей, Куин. Кажу ми, виждал ли си по-дръпната жена през живота си? — Тай си отупваше дрехите. — На милион приказки ни една мила дума. Добре, както искаш. Правя го заради тате, това е.

— И аз не бих направила такова нещо, за никой друг на света, освен за майка си. Моля, помогнете ми да стана, господин Куин.

— Чакай, аз...

— Господин Куин? — изгука Бони.

Куин безмълвно ѝ помогна да стане. Тай размърда мощните си плещи като боксьор, готов за схватка. Гледаше я кръвнишки. — Добре, по дяволите — изръмжа Тай. — До сватбата.

— Големи кавалери сте вие яките, красиви мъжаги.

— Какво да правя, като съм се родил красив? — извика Тай.

И те гордо се отдалечиха в различни посоки.

Елъри Куин гледаше зяпнал след тях. Това бе твърде много за простицък човек като него.

[1] Странно е да се каже (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Пол Муни — известен американски киноартист, спечелил си слава с биографични филми като „Животът на Луи Пастьор“ и др. — Б.пр. ↑

[3] Почивай в мир (лат.) — надгробен надпис. — Б.пр. ↑

[4] Чарлс Огъстъс Линдбърг — американски летец, за пръв път пролетял Атлантическия океан от Запад на Изток през 1927 г. — Б.пр. ↑

[5] Списание за филмови новости. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ОТНЕСЕНИ ОТ ВИХЪРА

Рубриката на Пола Парис съобщи новината на развълнувания свят в събота сутринта, а в събота следобед студия „Магна“ удвои охраната пред главния портал. Пред дома на Джак Ройл в Бевърли Хилс лаеха глутница немски овчарки. Блайт се бе затворила зад високите зидове на къщата си в Глендейл, а вратата пазеше едрогърдата мълчалива Клотилд. А пък Тай и Бони, приели новите си роли, дадоха съвместно интервю на обърканата преса, в което казаха мили неща един за друг и бяха фотографирани да се гледат в очите усмихнати.

— Всичко е готово — каза Сам Викс на Елъри в края на бурния ден и изтри лицето си. — Ама какво ни чака утре!

— Бони няма ли да пътува? — попита Елъри.

— Искаше, но аз я разубедих. Страхувах се, че на връщане от остров Рийд ще се избият с Тай още във въздуха.

— Джак и Блайт бяха толкова сговорчиви — да им се не нарадваш — сияеше Детето Чудо. — И Тай като ги закара със самолета... ще стане сензация, нали, Сам?

— Майко мила — ухили се Лю Баскъм. — Я подай онази бутилка.

— Момчетата ще организират утре венчавката на летището, Буч — рече рекламният. — Аз ще прескоча до Рийд да ръководя подготовката на приема. Ще се видим утре вечер.

— Без мен — припряно рече Бучър. — Не си падам по холивудските сватби. Казах на Джак и Блайт, че моят доктор ми препоръча почивка, а Бони прояви разбиране. Утре рано сутринта отпрашвам за Палм Спрингс да се попека един ден на слънце. Понеделник сутринта — съвещание.

В неделя по обяд Елъри и Лю Баскъм отидоха на летището с колата на Елъри. Булевард Лос Фелис беше задръстен от коли, пълзящи броня до броня. Изгубиха цял час, докато стигнат до отклонението в Ривърсайд, и още един по магистралата Лос Анджелес Ривърдрайв

през Грифит Парк до летището. След като петнадесет минути търси къде да паркира, Елъри заряза колата и те тръгнаха през тълпата.

— Закъсняхме — изпъшка Лю. — Ей го Ърминиъс, вече е почнал! Бляскавият златисточервен моноплан на Тай беше заобиколен от кордон ругаещи полицаи. Прегърнати, семействата Ройл и Стюарт се кланяха и усмихваха сред фотографи, радиожурналисти и приятели, които се опитваха да надвикат духовия оркестър. Доктор Ърминиъс с лъскав черен мустак се усмихваше лъчезарно над молитвеника си и се примъкваше към центъра на стълпотворението, накъдето бяха насочени камерите.

— Майстор си, докторе! — викна някой. — Това се вика церемония.

— Чудно, чудно. Една глътка, доктор Ърминиъс? А за мен кой ще се омъжи!

— Като че сме на Второто пришествие — ухили се Лю. — Хей, пуснете ме да мина! Хайде, Куин! Джак! Блайт!

Оркестърът спря да свири „ЕТО Я БУЛКАТА“ и превключи на „КАЛИФОРНИЙО, ПОСРЕЩНИ МЕ“.

— Лю! Господин Куин! Началство, пусни ги!

— Бони, Бони Стюарт! Оттук, моля. Усмихни се на Тай!

— Няма ли да кажеш няколко думи на радиослушателите, Джак? Доктор Ърминиъс, какво ще кажете за няколко снимки?

— Да, синко — съгласи се бързо божият служител и застана пред Джак Ройл.

— Джак! Блайт! Нека снимаме ръцете ви с халките.

— Разкарайте тези хора от самолета, по дяволите!

— Госпожице Блайт! Госпожице Блайт — изписка женски глас и строго облечена францужойка на средна възраст си запробива път с лакти през стената от полицаи, размахвайки неистово един плик.

— Клотилд! — изпищя Блайт. Тя бе ослепителна; отрупана с цветя, шапката и килната на главата. Затича се, видя плика, ахна и пребледня. После го грабна от ръката на Клотилд над рамото на един полицаи и го разкъса. Елъри я видя да затваря очи, конвулсивно да смачква плика. Захвърли го.

После се усмихна насила и се върна при групата пред самолета.

Елъри стъпваше предпазливо сред кошници с плодове и цветя, пръснати по земята, и успя да вземе незабелязано плика. Беше пак

надписан на ръка, този път — бърза поща. Вътре бяха скъсаните половинки на осмица пика с подкова на гърба.

Скъсана на две. Блайт не я беше скъсала, Елъри беше сигурен. Странно... Намръщи се и като се огледа, прибра плика. Французойката беше изчезнала в тълпата.

— Тай! Целуни Бони за кинопрегледа!

— Джак! Джак! Прегърни свенливата булка!

— Какво е това? — кресна някой, вдигайки високо солидна плетена кошница.

— Подарък! — прогърмя Джак Ройл.

— Отворете я!

— Бони извади два огромни термоса от кошницата.

— Вижте какво открих!

— Любимият ми коктейл — ревна Джак, като разви капачката на единия. — Благодаря, анонимни приятелю. Откъде знаете слабостта ми?

— И моята! Мартини! — викна Блайт. — Не е ли това най-хубавият подарък за изпроводяк?

— Да пием за булката и младоженеца!

Термосите се заподаваха от ръка на ръка. Известно време всички се смееха и блъскаха. Лю отчаяно се пребори с дебела жена, измъкна двете бутилки и наля по още едно в картонени чаши, които се появиха отнякъде като с магическа пръчка.

— Хей, остави малко за нас — изръмжа Джак.

— Ти и без това си пиян от любов!

— Стар бик като теб — стимулант ли ти трябва?

— А любовта... няма край!

— Казах, оставете малко! — засмя се Джак.

Лю неохотно остави термосите в кошницата и зави капачките им. Кошницата лежеше до купчина багаж близо до самолета.

Тълпата мачкаше, блъскаше, тъпчеше Лю и Елъри и те се препъваха в багажа, отстъпвайки. Елъри седна на кошницата и въздъхна: — Нищо чудно, че Буч замина за Палм Спрингс.

— Кой ми сви шлема — викна Тай Ройл. — Мак! Запали мотора, докато си взема друг! — И се стрелна в тълпата, пробивайки си път към близкия хангар.

— Какво става тук, революция ли? — рече задъхан глас.

— Елъри, който се опитваше да спаси шапката си, се обърна и видя Алън Кларк, агента.

— Тиха неделя в Холивуд, Алън. Почти са готови за излитане. Трябва да целуна булката, за бога — извика неистово Лю. Той се протегна, хвана Блайт и я целуна сърдечно, а ухиленият Ройл започна да товари багажа в кабината на самолета. Бони, шеметно красива с леопардово палто до коленете и леопардова шапка, очевидно бе следващата му жертва, но точно тогава дотича един мъж.

— Госпожице Бони Стюарт! Господин Тайлър Ройл иска да ви види в хангара.

Бони направи гримаса, дари с усмивка любопитната публика и се измъкна след него.

Вътре в хангара Бони се огледа. Изглеждаше пуст. Обърна се да попита мъжа, предал ѝ съобщението, но той бе изчезнал.

— Тай? — викна объркана. Гласът ѝ отекна във високия хангар.

— Тук съм! — Тя последва звука и откри Тай да тършува в желязно шкафче. Той я изгледа гневно.

— Какво искаш, напаст такава?

— Какво искам ли! Ти какво искаш?

— Аз? От теб — нищо.

— Слушай, Тай Ройл, не ти ли стига, че цял ден те търпях, без да си показвам зъбите? Сега пък ми пращаш куриер. Какво искаш?

— Аз да съм изпращал куриер? Да пукна! Тай Ройл, не ми играй етюди.

Тай сви юмруци.

— Ох, боже, ако не беше жена!

— Само преди малко бе доволен, че съм жена — каза студено Бони — Цялата ме олигави.

— Операторът настоя!

— Откога те командуват операторите?

— Слушай — кресна Тай, — не бих те целунал по собствено желание дори и да не съм виждал жена от пет години. Устните ти бяха като начервосана гума. Не знам как те целуват партньорите ти пред камерата... Би трябвало да ги наградят с медали за изключителен героизъм при изпълнение на служебен дълг!

Бони пребледня.

— Ти, ти... — започна яростно тя.

Някой се прокашля зад тях. Обърнаха се и двамата. И зяпнаха.

Висока фигура в пилотски комбинезон, шлем, очила и кожени ръкавици стоеше широко разкрачена и неподвижна. Едната ѝ ръка бе насочила револвер към тях.

— Добре — каза Тай. — Какво искаш?

Револверът леко помръдна в недвусмислен жест: „Мълчете.“ Тай и Бони едновременно поеха дълбоко въздух.

Фигурата бутна към тях един стол. Револверът посочи Тай, после Тай седна на стола. Бони не мърдаше.

Високата фигура подхвърли вързоп късо нарязани въжета, които паднаха в краката на Бони. Револверът посочи Тай.

Тай скочи от стола. Револверът веднага се насочи към гърдите му.

— Тай — каза Бони, — моля те. Недей.

— Няма да ти се размине този фокус — каза дрезгаво Тай. — Какво искаш, пари ли? Ето...

Но настойчивото дуло на пистолета го спря. Бони се наведе бързо, вдигна въжетата и започва да връзва Тай за облегалката и краката на стола.

— Разбирам — каза горчиво Тай. — Сега разбирам цялата работа. Една от малките ти шегички. Този път, бога ми, прекали. Ще те вкарам в пандиза за това.

— Револверът не е шега — прошепна Бони, — а аз понякога се заяждам, но не стигам до пистолети. Не виждаш ли, че не се шегува? Няма да те връзвам здраво...

Револверът допря гърба ѝ. Бони прехапа устна и стегна Тай здраво. Ръкавицата ѝ подаде парцал. Тя запуши устата на Тай.

Погледът ѝ се замъгли. Беше нелепо — тази мъртвешка тишина, тази безмълвна фигура, заплашителният револвер. Тя отвори уста и изпищя. Отговори само ехото.

Фигурата обаче веднага я сграбчи. Ръкавицата ѝ запуши устата и я натисна на друг стол. Тя се бореше, риташе, халеше. Но скоро бе завързана на стола, със запушена уста, беспомощна като Тай. А фигурата се наведе над Тай, затегна въжетата, добави други.

После, пак, без да обели дума, прибра револвера, вдигна ръка в подигравателен поздрав и се изгуби зад зачохления двуплощник.

Над парцала очите на Тай святкаха диво. Той напъна въздетата, разклащайки стола. Но успя само да се преобърне. Падна назад и удари главата си о каменния под с тъп звук, от който на Бони ѝ призля.

Остана неподвижен, със затворени очи.

— Ето го и него! — викна Джак, прегърнал Блайт и застанал на стълбичката на самолета. — Тай! Хайде!

— Къде е Бони? — изписка Блайт. — Бооо-ни! Някъде из тълпата. Тай!

Високата фигура с очила си проби път през тълпата и започна да мятя останалия багаж в кабината. Елъри стана и услужливо му подаде кошницата. Пилотът покани с жест Джак и Блайт в самолета, размаха кошницата за сбогом към тълпата и хлътна в кабината. Вратата се тресна.

— Приятно пътуване — изрева Лю.

Блайт и Джак долепиха лицата си на един от прозорците и оркестърът засвири „Сватбеният марш“ от „Лоенгрин“.

Всички запяха.

Бони се оглеждаше обезумяла. И тогава дъхът и секна. През най-близкия прозорец на хангара тя видя високата фигура с очила да тича към самолета на Тай. Едва сега забеляза, че фигурата е облечена в пилотски комбинезон като този на Тай. Джак... Блайт... махаха, викаха... Металическият звук на оркестъра долиташе слабо през стените на хангара.

И тогава, пред разширените ѝ очи златисточервеният самолет започна да се движи, да рулира по пистата, да се издига... издига...

Последното нещо, което Бони видя преди всичко да потъне в мрак бе кърпичката на майка ѝ, махаща за сбогом през прозореца на самолета.

Бони отвори очите си след цяла вечност в един пуст свят. Той бавно се запълваше. Тя лежеше на една страна на пода. Метър по-нататък лежеше Тай, много блед, като... умрял. Тай!

Тя се размърда и хиляди иглички пронизаха изтръпналата и плът. С болката дойде прояснението. Блайт... Блайт я нямаше.

Беше припаднала. Преди колко време? Колко... колко беше часът? Блайт. Блайт бе изчезнала. Като дим в ясно небе.

При падането и парцалът бе изскочил от устата.

Тай бе мъртъв.

Майко...

Бони изпищя. Собствените ѝ писъци се върнаха като ехо към нея.

Тай изстена.

Въпреки болката Бони преодоля разстоянието до него, влачейки по пода стола, за който бе вързана. Той отвори кървясалите си очи.

— Тай — изстена тя. — Отвякоха ги! Джак... майка ми... Този мъж — той излетя с тях вместо с теб.

Тай затвори очи. Когато ги отвори. Бони бе потресена от неестествения им червен цвят. Парцалът и устата му се движеше на пресекулки, сякаш той се опитваше да говори. Видя жилите по врата му да се издуват.

Тя оголи зъби, притисна лицето си до неговото, загриза парцала като мишка, задърпа го, закъса го. Бузата му бе студена.

— Бони — гласът му бе неузнаваем — разхлаби тези въжета.

За миг диханията и погледите им се сляха. После Бони отмести очи. Тай се търколи по корем и с тих стон тя сведе глава над вързаните му напрегнати ръце.

За щастие Елъри и двамата му спътници не бяха напуснали летището. Елъри хвърли поглед към хилядното множество около паркираните коли и мъдро предложи да изчакат. И така, той, Лю и Алън Кларк тръгнаха към ресторанта на летището за сандвичи и кафе.

Вялото им обсъждане на сценария бе прекъснато от суматохата наоколо. Пред един от хангарите се натъкнаха на мравуняк от служители, пилоти, механици и полиция. Те се трупаха около Тай, който търкаше ожулените си китки, и Бони, седнала с кръстосани ръце,

по-бяла от кърпичката си, вперила немиждащ поглед в щъкащия мравуняк пред себе си.

— Баща ми е в този самолет — каза Тай. На тила му имаше червеникава цицина. Изглеждаше зле. — Куин! Слава богу, едно познато лице. И Лю! Обадете се на Буч. Свържете се с остров Рийд. Направете нещо, за бога!

— Няма смисъл да се обаждаме първо на остров Рийд — рече Елъри на Лю. — Този тип едва ли ги е завел там. Чудя се дали...

— Отвякоха майка ми — простичко каза Бони. Една служителка се опита да я отведе, но тя тръсна глава.

Елъри се обади на информацията и поръча разговор с имението на Толанд Стюарт. Отговори мъж със сух сърдит глас.

— Господин Толанд Стюарт ли е?

На Елъри му се стори, че гласът веднага стана предпазлив.

— Не, доктор Джуниъс е. Кой търси господин Стюарт?

Елъри обясни какво се бе случило и попита дали монопланът на Тай не е прелетял край имението в Шоколадовите планини. Но лекарят на Толанд Стюарт отвърна:

— Никакъв самолет не съм виждал цял ден. Между другото не е ли възможно господин Ройл и госпожица Стюарт просто да са решили по този начин да се отърват от тълпата? Нищо чудно, може да са искали да прекарат медения месец на спокойствие.

— И са наели някой да върже Тай Ройл и Бони Стюарт и да отвлече самолета? — сухо попита Елъри. — Едва ли, докторе.

— Добре, съобщете ми, като научите нещо — каза доктор Джуниъс. — Господин Стюарт отиде на лов за зайци сутринта и още не се е прибрал.

Елъри му благодари, затвори и се обади в Палм Спрингс, но не можаха да намерят Жак Бучър. Тъй че Елъри остави съобщение и се обади на остров Рийд. Сам Викс го нямаше там — бил излетял за някъде. Елъри не разбра ясно закъде.

— Тогава значи самолетът на господин Ройл не е кацнал на остров Рийд?

— Не. Чакаме. Случило ли се е нещо? Трябваше вече да са тук!

Елъри въздъхна и окачи слушалката.

Появи се местната полиция, репортерите връхлетяха като рояк скакалци. За кратко време летището почерня от хора — повече,

отколкото при излитането, и се наложи полицията да иска подкрепления. Междувременно самолети от градското летище и близката военна база затъмниха небето, устремени на югозапад, по предполагаемия маршрут на златисточервения моноплан.

Следобедът се проточи. Към залез малък двуместен самолет се спусна от запад. Детето Чудо скочи от кабината на пистата и хукна към хангара.

Той прегърна Бони и тя зариде на гърдите му, докато Тай крачеше напред-назад и пушеше цигара след цигара. Внезапно към тях се втурна един служител от летището и извика:

— Открихме го! Военен разузнавателен самолет току-що е забелязал златисточервен моноплан на едно голо плато в Шоколадовите планини! Наоколо нямало жива душа.

— Катастрофирал? — дрезгаво попита Тай.

— Не. Там се е приземил.

— Странно — промърмори Елъри, но нищо не каза, след като видя изражението на Бони. Вече бе виждал подобно изражение по лицата на осъдените на смърт престъпници, помилвани в последната минута.

И така, изпратиха още самолети. Едно малко ято се издигна от летището в сумрака и разпери криле в залеза.

Скоро, направлявани по радиото, те търсеха в мрака път през планините Сан Бернардино. После видяха между върховете смътно сияние, насочиха се натам и пред тях се откри равно, пусто плато, осветено от сигнални огньовете.

Когато кацнаха, пресрещнаха ги военни с извадени револвери. В държанието им се чувствуваше странна неувереност, сякаш не им се говореше в тази нощ, под белите звезди, на студената бледа светлина от сигналните огньовете.

— Баца ми... — започна Тай и се затича. Златисточервеният му самолет стоеше кротко сред платото, заобиколен от хора.

— Майка ми... — промълви Бони и се запрепъва след него.

Офицер с каска каза тихо нещо на Жак Бучър, той направи гримаса и внезапно се усмихна доста странно. Даде знак на Елъри и Лю и викна след Бони:

— Бони. Чакай малко.

Бони спря с лице, обърнато към призрачната светлина, уплашена, опитваща се да скрие уплахата. И Тай спря като закован, сякаш се бе сблъскал с висока каменна стена.

Елъри и Жак Бучър влязоха в кабината на самолета и някой затвори вратата след тях.

Отвън Бони и Тай стояха на няколко крачки един от друг, две каменни колони сред развълнуваното множество. И двамата мълчаха и не сваляха очи от затворената врата на моноплана. Никой не смееше да доближи.

„Небето е тъй близо — помисли си Бони, — толкова близо тук, в планините, нощем.“

Вратата на кабината се отвори и Жак Бучър се приближи със скованата, тежка стъпка на водолаз по дъното на морето. Отиде при Тай и Бони, застана между тях, прегърна с дясната си ръка Бони, а с лявата Тай и глухият му глас наруши тишината на платото:

— Пилота го няма, Бони. Тай, какво да ви кажа? Джак и Блайт са в самолета...

— В самолета ли? — каза Бони, пристъпи неуверено напред и се спря. Вътре? — попита с изненадан детински глас. — Защо... не... излизат?

Тай се обърна и тръгна. После и той спря — силуетът му бе тъмен и неподвижен на фона на звездите.

— Бони, скъпа — каза дрезгаво Бучър.

— Буч — въздъхна Бони, — да... не би?... Да... не би?...

— И двамата са мъртви.

Небето бе тъй близо.

ВТОРА ЧАСТ

ШЕСТА ГЛАВА

ШОКОЛАДОВИТЕ ПЛАНИНИ

Небето бе тъй близо, защото се сгромолясваше. Сгромолясваше се като водопад, от милиарди километри. През дупчиците на звездите. Върху обраслото с храсти плато. Върху главата на Бони.

Тя закри очите си с длани.

— Не вярвам. Не вярвам!

— Бони — каза Жак Бучър.

— Но това не може да е вярно! Това не е Блайт! Не е майка ми.

— Бони. Скъпа. Моля те.

— Тя винаги казваше, че няма да остарее. Винаги казваше, че ще живее милиони, милиони години.

— Бони, нека те отведе оттук.

— Тя не искаше да умира. Страхуваше се от смъртта. Понякога посред нощ започваше да плаче насън, аз се примъквах при нея в леглото и тя се гушкаше в мен като бебе.

— Ще накарам един от военните пилоти да те закара обратно в Лос Анджелес.

Бони отпусна ръце.

— Това е някаква ужасна шега — бавно каза тя. — Всички сте се наговорили.

Тайлър Ройл се върна, като се препъваше на бледата светлина на сигналните огньове.

— Хайде, Бони — каза пътьом той, сякаш само те двамата съществуваха в мрачния мъртъв свят.

Бони се отдалечи от Буч и последва Тай с неестествена скованост, като оживял мъртвец.

Лю Баскъм се приближи до Бучър, който не помръдваше, и каза дрезгаво:

— За бога, как да се измъкнем оттук?

— Като ти поникнат криле.

— Не — рече Лю. — Аз съм... скапан. — Той се наведе над храсталака и издаде болезнен звук, сякаш щеше да повърне. — Искам

да се махна от тази проклета морга. Трябва да пийна. Трябва доста да изпия.

— Не ме закачай.

— Не понасям мъртъвци. Те дали... те дали...

Бучър се отдалечи. Тай и Бони сякаш витаеха в призрачната, преливаща светлина на сигнални огньовете и звезди. Те се отдалечиха и се загубиха сред черните фигури около неподвижния самолет.

Лю се приведе сред високата трева с ръце на корема, като трепереше от вятъра. След малко се изправи и се заклати към един военен самолет, ревящ и готов за излитане.

— Изчезват ли? — изкрещя той.

Пилотът кимна и Лю се намъкна върху задната седалка. Шапката му отлетя от вихъра на перката. Той потъна дълбоко в седалката и затрепери. Самолетът заподскача.

В златисточервения моноплан един човек в авиаторски костюм казваше:

— Отвлечени от пилот, който е направил всичко възможно да не го разпознаят... И вижте какво стана. Странно, господин Куин.

— Странно ли? — намръщи се Елъри. — Гърците му викат другояче, лейтенант.

Джак Ройл и Блайт Стюарт полуседяха, полулежаха в тапицираните въртящи се кресла от двете страни на пътеката. Багажът им, цветя, пътна кошница, лежеше между тях. Капакът на кошницата беше отворен. На пода под безжизнената лява ръка на Ройл лежах остатъците от недояден сандвич с шунка. Един от термосите беше до него. Празната капачка-чаша се бе търкулнала между бедрата му. Красивото му лице беше спокойно. Изглеждаше като заспал.

Вторият термос очевидно бе паднал от ръката на Блайт. Той лежеше с гърлото нагоре, сред изпомачканите розови пъпки в кошницата до нея. Смачкана на топка салфетка от изяден сандвич лежеше в скута ѝ. Капачката на другия термос бе на пода. И тя, затворила очи, със застинала лице, изглеждаше заспала.

— Много странно е — забеляза лейтенантът, изучавайки неподвижните студени лица, — че и двамата са си отишли по едно и също време.

— Няма нищо странно в това.

— Не са били застреляни, намушкани, удушени. Виждате. Никаква следа от насилие. Ето защо казвам... А пък два инфаркта по едно и също време не са ли... ами, странно съвпадение.

— По тази логика можеш да кажеш, че човек, чийто череп е разбит с ковашки чук, също е умрял от инфаркт — отвърна рязко Елъри. — Я виж тук, лейтенанте.

Той се приведе над тялото на Ройл и с палеца си повдигна клепача на дясното му око. Зеницата не се виждаше. Беше се свила на точка.

Елъри пристъпи през пътеката и отвори дясното око на Блайт Стюарт.

— Силно свити зеници. — Вдигна рамене. — И забележи бледността, избила по лицата им... цианоза. И двамата са умрели от отравяне с морфин.

— Джак Ройл и Блайт Стюарт УБИТИ? — Лейтенантът изглеждаше смутен.

— Убити! — Бони Стюарт стоеше на вратата на кабината. — Не. О, не!

Тя се хвърли върху тялото на майка си и зариде. После влезе Тай Ройл и сведе поглед към баща си. След миг ръката му потърси опора в стената на кабината, но той не откъсваше очи от спокойното, мраморно лице.

Бони внезапно се изправи, като се взираше в ръцете си, докоснали майчиното ѝ тяло. Елъри и лейтенантът разбираха в какво се взира тя — в невидимото петно, в недоловимата следа, в космическия студен емайл на смъртта.

— О, не — прошепна с погнуса Бони.

— Бони — рече Тай и пристъпи неуверено към нея.

— О, не! — изпищя Бони. Висока и обезумяла, с пепеляви страни и надигащи се гърди, тя се олюля и започна да се свлича.

Тай я хвана, докато падаше.

Ледените повеи на планинския вятър шибаха платото. Буч пое Бони от ръцете на Тай. Пренесе я през свистящата от вятъра трева до един военен самолет и метна върху нея взето на заем кожено палто.

— Е, какво чакаме? — дрезгаво попита Тай. — Да вкочанясаме ли?

— Успокойте се, господин Ройл — рече лейтенантът.

— Какво чакаме? — викна Тай. — По дяволите, наоколо се разхожда убиец! Защо не преследвате тази отрепка?

— Успокойте се, господин Ройл — отново рече лейтенантът и се вмъкна в един самолет.

Тай започна да вършее из високата до коляно трева, тъпчейки я в слепи кръгове.

— Къде точно се намираме? — попита Елъри един пилот.

— В северния край на Шоколадовите планини.

Елъри взе един фенер и започна да изучава терена около златисточервения моноплан. Но ако тайнственият пилот, пренесъл Джак Ройл и Блайт Стюарт през ефира до смъртта им, беше оставил следи при бягството си от самолета, те отдавна бяха заличени от краката на военните. Елъри се отдалечи покрай ръба на платото.

Скоро разбра, че да се намерят бързо дирите на неизвестния пилот, е почти безнадеждно. Стотици следи водеха от платото надолу през гъсталака от клен, към низините — те бяха предимно от коне, ако се съди по изпращанията и отпечатъците от подкови. На изток, ако не го лъжеше паметта, се намираше Черният връх. На северозапад — южната верига на масива Сан Бернардино. На запад — долината, през която минаваше Южната тихоокеанска железница, а отвъд нея езерото Салтън и планинският масив Сан Хасинто. Избягалият пилот би могъл да изчезне във всяка от трите посоки през рядко населената област. На опитни следотърсачи щяха да са нужни дни, за да открият следите му, а дотогава той отдавна щеше да се е изпарил.

Елъри се върна при златисточервения самолет. Лейтенантът пак беше там.

— Страшна бъркотия! Установихме тройна връзка по радиотелефона с властите. Сега нагоре се катери цяла тълпа.

— Какъв е проблемът?

— Този край на Шоколадовите планини попада в Ривърсайд, а по-голямата им част е в Импириъл на юг. На път за тук самолетът трябва да е минал над Лос Анджелис, разбира се, и навярно над югоизточния край на Сан Бернардино. С това областите, в които тези хора може да са умрели, стават три.

— И всички пазители на закона точат зъби за този сочен случай?
— мрачно кимна Елъри.

— Ами — кокалът си е техен, нека си точат зъбите.
Задълженията ми свършват, когато се появят съответните власти.

— Не знам за вашите законни задължения, лейтенант, но нещо трябва да се направи за госпожица Стюарт — каза рязко Бучър. — Тя е в ужасно състояние.

— Мисля, момчета, че можем да ви върнем на градското летище, но...

— Какъв е проблемът? — кресна пронизително Тай Ройл. Елъри изпита неудобство при вида на измъченото му лице. Устните му бяха сини и той трепереше, но не от вятъра.

— Бони припадна, Тай. Трябва да я види лекар.

— Ами да — рече разсеяно Тай. — Разбира се, аз лично ще я закарам. Самолетът ми... — Но после спря.

— Съжалявам — каза лейтенантът. — Това е единственото нещо, което не може да напусне местопроизшествието, докато не дойде полицията.

— Така си и мислех — измърмори Тай. — Сигурно. — После кресна внезапно: — Да го вземат мътните!

— Слушай — каза Елъри и го сграбчи за ръката. — И ти самият можеш скоро да припаднеш. Лейтенант, имате ли някаква представа на какво разстояние от тук се намира имението на Толанд Стюарт? Май че е на едно плато в Шоколадовите планини някъде под Импириъл.

— Няколко минути на юг по въздуха.

— Значи там ще я закараме — нервно рече Бучър. — Ако бъдете така добър да ни предоставите самолет...

— Но не знам дали може.

— Щом им потръбваме, да ни потърсят при Толанд Стюарт. Вие самият казахте, че по въздуха не е далеч.

Лейтенантът се колебаеше. После вдигна рамене и извика:

— Гармс! Пускай мотора!

Един пилот изкозирува и се качи в голям военен транспортен самолет. Двигателите закашляха и заръмжаха. Всички се втурнаха напред.

— Къде е Лю? — надвика грохота Елъри.

— Не издържа — извика му Бучър.

— Върна се в Лос Анджелис с един от военните пилоти.

Няколко минути по-късно те излет яха в югоизточна посока.

Светлините по платото се стопиха в бледо петно, после в точка и накрая изцяло изчезнаха. Бучър притискаше към гърдите си Бони, чиито очи бяха затворени. Тай седеше самичък отпред и само носът му се показваше над тънкото палто. Изглеждаше задрямал, но за миг Елъри мярна дивия блясък в очите му.

Елъри потръпна, обърна се и се загледа в черното набръчкано лице на бягащата отдолу планина.

След по-малко от десет минути самолетът кръжеше над един осветен правоъгълник сред чукарите. На Елъри пистата му се видя не по-голяма от пощенска марка и той притеснено се замисли за безсмъртието на душата си.

Впил пръсти в седалката, той видя неясна грамада от камък и дърво отвъд осветената писта. Сетне стремително се спуснаха за кацане, сякаш искаха да се ударят челно в хангара.

Самолетът се разтресе, подскочи като по чудо и спря благополучно. Чак тогава Елъри се осмели отново да погледне навън.

Висок, съсухрен човек стоеше пред хангара и следеше самолета, заслонили очи от блясъка на прожекторите. На Елъри той се стори странно скован — сякаш самолетът бе някакво чудовище, подобно на медуза, и човекът се беше вкаменил при вида му.

После той се съвзе и се затича напред, размахвайки ръце.

Елъри тръсна глава, раздразнен от капризите на въображението си. Потупа Тай по рамото и каза благо:

— Хайде, Тай. Пристигнахме.

— Тай се сепна и стана.

— Как е тя? — Бучър поклати уморено глава. — Чакай, аз... аз ще ти помогна.

Двамата свалиха Бони от самолета. Тялото и бе отпуснато, сякаш без кости, а очите и бяха втренчени в пространството, слепи за Бучър, слепи за Тай, с ужасяващ празен поглед.

Елъри остана да поговори с пилота. Когато миг след това скочи на земята, чу високият слаб човек да възклицава съкрушено:

— Но това е невъзможно! Просто ужасно! Кога се случи?

— По-късно ще поговорим — рязко рече Бучър. — Сега госпожица Стюарт се нуждае от професионалните ви грижи, доктор Джуниъс.

— Горкото дете — каза докторът. — Съвсем е съсипано. Че как иначе! Оттук, моля.

Военният самолет отново излетя. Като минаваха край хангара, Елъри забеляза вътре малък чипонос самолет. Поеха към тъмната сграда по една пътечка с дървета от двете страни. Самолетът направи кръг над пистата, изпратен от ехото на околните планини, и после отлетя на северозапад.

— Внимавайте. Пътеката е неравна. — Доктор Джуниъс шареше по земята с лъча на фенерчето. — Тук има стълби.

Елъри, който го следваше безмълвно, различи широка порта. Отворена. Зад нея сякаш зееше черното гърло на пещера. Лъчът играеше насам-натам, после изгасна и ги заля светлина.

Намираха се в огромна, миришеща на мухъл зала, претъпкана с тежки дъбови мебели. Тя имаше каменен под, осеян с килимчета, и грамадна тъмна камина.

— На дивана — каза припряно доктор Джуниъс и се втурна да затвори вратата. Той не обърна никакво внимание на Елъри, ако не се брои един изпитателен поглед.

Кожата му бе жълтеникава и тънка, тъй плътно опната върху черепа, че не можеше да се сбръчка. Очите бяха хитри и недружелюбни. Изглеждаше изгърбен и дори по-слаб, отколкото се бе сторило отначало на Елъри. Носеше измачкани кирливи панталони, напъхани във високи обуца с връзки, и излиняло зелено сако. Всичко у този човек бе старо като него самия — стар и съсухрен от времето. В държанието му имаше нещо раболепно и предпазливо, сякаш непрестанно очакваше върху му да се посипят удари.

Тай и Буч положиха Бони внимателно на дивана.

— Не чакахме гости — изхленчи доктор Джуниъс. — Господин Ройл, ще бъдете ли така добър да запалите огъня?

Той се загуби в малък страничен коридор, а Тай драсна клечка и я поднесе към хартията и подпалките под големите пънове в камината. Буч потърка премръзналите си ръце и тъжно се загледа в бледото лице на Бони. Тя простена, когато огънят се разгоря със силно пукане и прашене.

Доктор Джуниъс се върна с куп одеяла и малка черно-зелена чанта, увиснала на едната дръжка.

— Сега господата, ако обичат, да излязат. Ще бъде ли някой така добър да наглежда кафето? Кухнята е накрая на коридора. В килера има и коняк.

— Къде е господин Толанд Стюарт? — попита Елъри.

Доктор Джуниъс, който завиваше с одеяла потръпващото тяло на Бони, коленичил пред дивана, вдигна очи с уплашена, подкупваща усмивка.

— Вие сте господинът, който ми се обади преди няколко часа от летище „Грифит Парк“, нали? Имате особен глас. Сега излезте, моля. По-късно ще обсъждаме странностите на господин Стюарт.

Тримата мъже уморено се отдалечиха по коридора, минаха през летяща врата и се озоваха в гигантска кухня, слабо осветена от една-едничка електрическа крушка. Кафеникът вреше на старомодна печка.

Тай се отпусна на един стол пред кухненската маса и положи глава на ръцете си. Буч се лута известно време, докато намери килера, и се появи с прашна бутилка коняк и една чаша.

— Изпий това, Тай.

— Моля те, остави ме на мира.

— Изпий го.

Тай уморено се подчини. Детето Чудо взе бутилката и още една чаша и излезе. Върна се с празни ръце и известно време седяха мълчаливи. Елъри спря газта под кафеника. Къщата бе неестествено тиха.

Доктор Джуниъс надзърна през вратата.

— Как е тя? — попита Буч дрезгаво.

— Няма причини за безпокойство. Преживяла е тежък шок, но се оправя.

Той забърза навън с кафето. Елъри отиде в килера и понеже нямаше какво да прави, започна да тършува. Първото му откритие бе каса коняк на пода. После се сети за червеникавия нос на доктор Джуниъс. Сви рамене.

След малко доктор Джуниъс викна:

— Елате, господа. — И те се запътиха вкупом към хола.

Бони седеше пред огъня и сърбаше кафе. Бузите ѝ бяха възвърнали цвета си и въпреки че под очите ѝ имаше тежки, оловни кръгове, погледът ѝ отново бе нормален.

Тя подаде ръка на Бучър и прошепна:

— Съжалявам, че ти създадох главоболия, Буч.

— Не говори глупости — отвърна остро Буч. — Изпий кафето.

Без да извърне глава, тя рече:

— Тай! Тай, не е лесно да се каже... Тай, съжалявам.

— Мен ли съжаляваш? — изсмя се Тай и доктор Джуниъс го погледна разтревожено. И аз съжалявам. Теб. Тате. Майка ти. Целият проклет свят. — Смехът му секна в най-високата си точка и той се просна по очи на килимчето пред камината в краката на Бони, покрил лицето си с ръце.

Бони сведе поглед към него. Долната ѝ устна затрепери. Слепешком остави кафената чаша на земята.

— О, ама недейте... — започна отчаяно Бучър.

— Не ги закачайте — прошепна доктор Джуниъс. — С нищо не можем да им помогнем, освен да оставим шокът и истерията да отзвучат от само себе си. Ако Бони си поплаче хубаво, ще се оправи, а момчето вече се е взело в ръце.

Бони ридаеше тихичко, Тай лежеше неподвижен пред огъня. Детето Чудо изруга и се заразхожда нагоре-надолу, а сянката му се мяташе в епилептичен танц по осветените от огъня стени.

— Пак ви питам, доктор Джуниъс, къде, по дяволите, е Толанд Стюарт? — рече Елъри.

— Предполагам, че ще ви прозвучи странно. — Ръцете на Джуниъс трепереха и Елъри си каза, че отрицателното отношение на Толанд Стюарт към алкохола сигурно доста е измъчило лекаря му. — Барикадирал се е горе.

— Какво?

Джуниъс се усмихна притеснено.

— О, той е съвсем нормален.

— Трябва да е чул шума от самолета ни. Е, не проявява ли поне най-обикновено любопитство?

— Господин Стюарт е... особняк. Обиден е на света открай време и въобще не понася хора. А отгоре на всичко е и хипохондрик. Изобщо... Предполагам, че сте забелязали липсата на парно. И за това

си има теория... парното изсушава дробовете. Почти за всичко си има теории.

— Много любопитно — рече Елъри, — но внучката му го посещава за пръв път от години. Няма ли да слезе да я посрещне поне от любезност?

— Господин Куин — каза доктор Джуниъс, оголвайки изкуствените си зъби в невесела усмивка, — ако познавахте господин Толанд Стюарт колкото аз, нямаше да се учудвате на капризите му. Днес следобед, като се върна късно от проклетия си нескончаем лов на зайци и му казах, че сте се обаждали и че дъщеря му Блайт, изглежда, е отвлечена на сватбата ѝ и така нататък, той се затвори в стаята си и ме заплаши, че ще ме уволни, ако го безпокоя. Твърди, че възбудата му се отразява зле.

— Така ли?

— Не съм виждал по-здрав човек на неговата възраст — рече докторът злобно. — Да вървят по дяволите всички шарлатани! Налага се тайничко да си вкарвам кафе и алкохол, да ходя да пуша в гората, да си готвя месо, докато е на лов. Той е лукав, подъл, стар маниак, да, такъв е и изобщо не мога да разбера защо съм се погребал с него!

Докторът, изглежда, се изплаши от собствения си гняв, пребледня и замълча.

— И въпреки това не мислите ли, че в случая може да се направи изключение? В края на краищата не всеки ден ти убиват дъщерята.

— Искате да кажете, да се кача в спалнята му, след като изрично ми е забранил?

— Нещо такова.

Доктор Джуниъс размаха ръце.

— Без мен, господин Куин, без мен. Искам да прекарам малкото останали ми години със здрава кожа.

— Ха, взел ви е страха.

— Ами тогава опитайте вие, щом искате да получите шепа сачми по задника. До леглото си винаги държи ловджийска пушка.

— Глупости! — сопна се Елъри.

Докторът му посочи с уморен жест дъбовото стълбище и привел рамене, се отдалечи по коридора към кухнята — към касата си с коняк.

Елъри отиде до площадката на стълбището и извика:

— Господин Стюарт!

Тай вдигна глава.

— Дядо — рече Бони апатично. — Бях го забравила. О, Буч, ще трябва да му кажем!

— Господин Стюарт! — извика отново Елъри почти сърдито. После рече: — По дяволите, качвам се.

Доктор Джуниъс се появи отново, зачервил още малко червения си нос.

— Почакайте, моля ви. Щом сте толкова безразсъден, ще се кача с вас. Но това няма да свърши добре, предупреждавам ви.

Двамата с Елъри заедно заизкачваха стъпалата в съгъстващия се мрак.

Тъкмо тогава дочуха приглушено бръмчене, което се усилваше с всеки миг, докато се превърна в шумен грохот. Спряха насред стълбите.

— Самолет — викна доктор Джуниъс. — Насам ли идва? Грохотът се усили. Несъмнено беше самолет, кръжащ над орловото гнездо на Толанд Стюарт.

— Само това ни липсваше — изпъшка докторът. — Как ще го изтрая цяла седмица след това? Стойте тук, моля ви. Ще ида да видя.

И без да дочака отговор, той забърза надолу по стълбите и изчезна в мрака.

Елъри се поколеба за миг, после слезе при другите.

— Не мога да го разбера дядо. Болен ли е? Защо не слиза — каза Бони.

Никой не й отвърна. Само огънят в камината пукаше. Грохотът на самолета бе заглъхнал.

И тогава доктор Джуниъс се появи отново, като кършеше ръце.

— Ще ме убие! Защо ви трябваше да идвате?

Едър мъж в палто и с мека шапка нахлу в стаята, като премигваше на светлината. Огледа последователно всеки от тях.

— Май пак се срещаме, инспектор Глюк — усмихна се Елъри.

СЕДМА ГЛАВА СТАРЕЦЪТ

Инспектор Глюк изсумтя, отиде до огъня, хвърли палтото си на един стол и потри големите си зачервени ръце. Мъж в авиаторски костюм го последва и доктор Джуниъс припряно затвори вратата под воя на бушуващия отвън вятър. Авиаторът тихичко седна в един ъгъл. Той нищо не каза, а и инспектор Глюк не го представи.

— Хайде да видим сега кои сте вие — каза Глюк и присви черните си вежди. — Вие сте госпожица Стюарт, предполагам, а вие сте господин Ройл? Вие трябва да сте Бучър.

Тай скочи на крака.

— Е? — попита с надежда той. — Открихте ли го?

— Кой е той? — извика Бони.

— Не бързайте, всяко нещо с времето си. Едва не замръзнах. Ще успеем за всичко да поговорим, защото пилотът каза, че приближава буря. Къде е старецът?

— Затворил се е горе — рече Елъри. — Май не се радваш на срещата ни, стари приятелю. И как точно ти се зае със случая?

Глюк се ухили.

— Какво искаш да кажеш? Нали двамата са жители на Лос Анджелис? Бива си го тоя огън.

— Доколкото разбирам, побързал си да се явиш първи на местопроизшествието и си узурпирал всички права.

— Чакай, Куин, не се заяждай. Когато съобщиха в управлението, че са открили господин Ройл и госпожица Стюарт мъртви — вече знаехме за отвличането. Скочих на самолета и долетях на платото. Изпреварих с едни гърди момчетата от Ривърсайд и Сан Бернардино. Ако ме питаш, бяха страшно доволни, че Лос Анджелис се заема със случая. Не е лъжица за тяхната уста.

— Но за твоята е точно по мярка — измърмори Елъри.

— О, дреболия — каза инспекторът.

— Значи сте го хванали? — извикаха Тай и Бони едновременно.

— Не още. Но когато го хванем, няма да има мърдане и така историята ще приключи.

— Когато го хванете? — сухо рече Елъри. — Не искаше ли да кажеш ако?

— Може, може — усмихна се Глюк. — Както и да е, не е случай като за теб, Куин. Това си е обикновено издирване на престъпник.

— Толкова ли си сигурен — каза Елъри, запалвайки цигара, че е мъж?

— Да не искаш да кажеш, че е жена? — подигравателно попита, инспекторът.

— Има и такава вероятност. Госпожице Стюарт, вие и господин Ройл сте видели пилота. Мъж ли беше, или жена?

— Мъж — каза Тай. — Не се излагай. Мъж беше!

— Не знам — въздъхна Бони и се опита да се съсредоточи. — Не съм сигурна. И жена може да облече авиаторския комбинезон. Не се виждаше нито коса, нито очи. Очилата скриваха горната част на лицето, а долната беше скрита от вдигнатата яка.

— Походката му бе мъжка — извика Тай. — Беше твърде висок за жена.

Нотка на оживление се промъкна в гласа на Бони.

— Глупости, Холивуд е пълен с имитатори от двата пола. Че аз съм висока колкото това... същество.

— И никой — намеси се Елъри — не е чул гласа на съществото, поради простата причина че то е положило специални усилия да не приказва. Защо е било това мълчание, ако е мъж?

— Чакай малко, Куин — каза жално Глюк, — стига ни обърква. Хубаво, не знаем дали е мъж или жена. Но мъж или жена, знаем ръста и телосложението...

— Не думай? Може да е бил с високи токове, а тези летателни комбинезони са обемисти и лъжат окото. Не, можеш да бъдеш сигурен само в едно нещо.

— И какво е то?

— Че може да кара самолет.

Глюк изръмжа гърлено. Доктор Джуниъс се прокашля в тишината:

— Не искам да ви се сторя негостоприемен, но... искам да кажа не мислите ли, че ще бъде разумно да излетите веднага, преди да

започне бурята, а, инспекторе?

— А? — Инспекторът обърна студени очи към доктор Джуниъс.

— Казах...

— Чух какво каза. — Глюк строго се вторачи в шафраненото му лице. — Какво ти става? Нервен ли си?

— Не. Нищо подобно — изпелтечи докторът и се отдръпна.

— Кой си ти всъщност? Какво правиш тук?

— Казвам се Джуниъс и съм лекар. Живея тук с господин Стюарт.

— Откъде се пръкна? Познаваше ли Блайт Стюарт и Джак Ройл?

— Не, съвсем не. Искам да кажа... срещал съм господин Ройл в Холивуд от време на време, а госпожица Стюарт ни посещаваше... но от няколко години не съм я виждал.

— Откога си тук?

— От десет години. Господин Стюарт ме нае да се грижа за него. За доста приличен годишен хонорар, трябва да призная, а и практиката ми не бе кой знае колко...

— Откъде се взе? Не чух да отговаряш.

— Буенависта, Колорадо.

— Имаш ли полицейско досие?

— Доктор Джуниъс се наежи.

— Уважаеми господине!

Глюк го измери от глава до пети.

— Какво пък толкова съм казал — рече той по-меко.

— Докторът отстъпи, като бършеше челото си.

— Сега ето какво открихме. Куин, ти беше прав относно причината за смъртта. Съдебният лекар на Ривърсайд долетя с шерифа, огледа телата...

— Бони отново пребледня. Бучър каза остро:

— Доктор Джуниъс е прав. Трябва да изчезваме оттук и да приберем тези деца у дома. Утре можете да поговорите с тях.

— Няма нищо — каза тихо Бони. — Нищо ми няма, Буч.

— Що се отнася до мен — изръмжа Тай, — колкото по-скоро се заловите за работа, толкова по-добре. Мислите ли, че мога да спя, да ям, да се смея и да работя, докато убиецът на баща ми диша някъде на свобода?

Инспекторът продължи, сякаш никой не беше го прекъсвал:

— Така, както казах, предварителният преглед установи, че причината за смъртта е свръхдоза морфин.

— В термосите ли? — попита Елъри.

— Да. Веществото е било поставено в напитките. Докторът не бе сигурен без химически анализ, но каза, че във всеки коктейл има най-малко по три грама. Наредил съм Бронсън, нашият химик, да анализира течността в термосите веднага щом ги получи.

— Но как така? — намръщи се Бони. — Нали всички пихме от бутилките преди излитането. Защо не се отровихме и ние?

— Защото напитките са били в ред тогава. Някой спомня ли си какво точно стана с тази кошница?

— Аз — каза Елъри. — Тълпата ме блъскаше и бях принуден да седна върху кошницата веднага след последното разливане, когато термосите бяха вече вътре. И не изпуснах кошницата от очи нито за миг от момента, в който ги прибраха, до мига, когато седнах върху нея.

— Това е нещо ново. Ти си седял върху кошницата чак докато този преоблечен пилот отвлече самолета, така ли?

— Нещо повече — иронично каза Елъри. — Станах и му я подадох със собствените си ръце.

— Следователно напитките са отровени в самолета. По този въпрос сме наясно. — Глюк изглеждаше доволен от себе си. Задигнал е самолета, отровил е напитките, докато е внасял кошницата, после е излятал, изчакал е Джек и Блайт да пийнат — съдебният лекар казва, че веществото практически не се усеща в алкохолна напитка — и когато са умрели, просто е приземил самолета на това плато и е духнал. Без шум, без проблеми, без затруднения. Хитро измислено!

Бурята, предсказана от пилота, започна. Хиляди демони завиха и вятърът се нахвърли върху платото, разтресе старата къща, заблъска кепенците, зазвънтяха прозорци Мълнии засвяткаха над голия планински връх, затрещяха гръмотевици.

Всички мълчаха. Доктор Джуниъс сложи още една цепеница в огъня.

Тътенът на гръмотевиците сякаш никога нямаше да спре. Елъри неспокойно се послуша. Стори му се, че сред грохота на мълниите се долавя още някакво бучене. Огледа се, но явно никой от присъстващите не го бе чул.

За момент тътенът спря и Глюк рече:

— Вдигнали сме на крак цялата щатска полиция да търси този пилот. Залавянето му е въпрос на време.

— Но дъждът — извика Тай, — той ще заличи следите по платото!

— Знам, знам, господин Ройл — успокои го Глюк. — Не се тревожете. Ще го пипнем. Сега искам от вас, младите, да ми кажете нещо за родителите си. Някъде в миналото им трябва да се крие мотивът. Елъри взе шапката и палтото си от стола до вратата, където ги бе хвърлил, и незабелязано се измъкна — по коридора до кухнята и през кухненската врата — навън.

Дърветата около къщата се огъваха от вихъра, а пороят, който бе плътен като стена, го измокри до кости веднага щом стъпи на подгизналата земя. Въпреки това той наведе глава, нахлупи ниско шапката си да не я отнесе вятърът и закрачи към далечните светлини на пистата под блясъка на светкавиците.

Излезе на бетонната площадка и спря да си поеме дъх. Транспортен самолет — очевидно той бе докарал Глюк до планинския чифлик на Толанд Стюарт — се бе наместил до малкото чипоносо самолетче. Вратите на хангара бяха разтворени.

Елъри тръсна раздразнен глава, напрягайки се да обхване с поглед цялата писта под мижавата светлина на прожекторите.

Но тя бе пуста.

Изчака проблясването на следващата светкавица и обходи с поглед буреносното небе над главата си. Но ако имаше нещо горе, скриваха го гъстите черни облаци.

Значи всичко е било плод на въображението му. Беше готов да се закълне, че сред тътена на гръмотевиците е чул двигателите на самолет. Пое обратно.

И тогава, точно когато се канеше да напусне прикритието на дърветата и да претича до къщата, той забеляза един човек.

Човекът клечеше откъм подветрената страна на къщата — черна прегърбена фигура. Услужливата светкавица блесна отново и Елъри го видя да вдига глава.

Лицето беше старческо, с набола рядка сива брада и мустаци, с дълбоко набраздена кожа и отпуснати дебели устни. Лице на човек,

чакащ смъртта или нещо по-лошо. Елъри бе поразен от израза на неподправен, искрен ужас. Сякаш старецът изведнъж се бе озовал пред непреодолима стена, преследван от орда призрачни, кошмарни изчадия.

В последвалата тъмнина Елъри едва различи приведената фигура да крета покрай стената на къщата и да изчезва някъде зад нея.

Дъждът свистеше, но Елъри не мърдаше, не му обръщаше внимание, вираше се в мрака. Какво търсеше господин Толанд Стюарт в бурята, ревяща около планинската му бърлога, когато се предполагаше, че трепери зад залостената врата на спалнята си?

Защо наистина само няколко часа след убийството на единственото си дете ще се влачи из имението, нелепо нахлупил авиаторски шлем на главата си?

Елъри завари инспектора пред камината. Тъкмо казваше:

— Няма да ни е много от полза... О, Куин.

Елъри отръска дъжда от шапката си и разтвори палтото пред пламъците.

— Стори ми се, че чух шум на пистата.

— Друг самолет? — изстена доктор Джуниъс.

— Счуло ми се е.

Глюк се намръщи.

— Добре, така доникъде няма да стигнем. Та, господин Ройл, освен онзи нещастник Парк, за когото споменахте, казвате, че баща ви нямал врагове?

— Поне аз не зная.

— Съвсем бях забравил онази малка кавга в клуб „Подкова“ преди няколко седмици — бавно каза Елъри.

— Това е дреболия. Човекът се беше ядосал, защото го разкриха. Отговорът на загадката няма да е толкова лесен.

— Той е смахнат — каза кротко Тай. — А един смахнат е способен на всичко.

— Добре, ще го проверим. Само че ако той е убиецът, защо е убил и майката на госпожица Стюарт? Не би трябвало да има нещо против нея.

— Навярно я е смятал отговорна за цялата ситуация — отсеке Тай. — Точно така би постъпил ненормален човек.

— Може би. — Глюк се загледа в ноктите си. — Между другото доста се приказва за вашите две семейства, че — ами че не се погаждат.

Огънят пропукваше, навън гръмотевиците и светкавиците затихнаха след виртуозен финал. Дъждът ромонеше непрестанно.

— Пилотът се изправи:

— Ще хвърля едно око на таратайката си — рече той и излезе. И тогава Детето Чудо промърмори:

— Глупости.

— Нещо лошо ли казах? — невинно се интересува Глюк.

— Но нали Джак и Блайт се сдобриха? Какво по-добро доказателство за това от сватбата им?

— А тези двамата? — попита Глюк. Отново настъпи тишина. Бони се вторачи в най-долното копче на сакото на инспектора. А Тай се извърна към огъня.

— Няма смисъл да крием, Буч. Ненавиждаме се от деца. Възпитани сме в омраза. Когато подобно нещо ти се сервира сутрин, обед и вечер още от кърмаче, то ти влиза в кръвта.

— Продължавате ли да изпитвате същите чувства, госпожице Стюарт?

Бони облиза изсъхналите си устни.

— Да.

— Но това означава — каза бавно Тай, като се обърна, — че някои от нас е извършил тези убийства. Или вие сте на друго мнение, инспектор Глюк?

— Не е възможно да си мисли толкова ужасно нещо! — извика Бони.

— Отде да знам дали онази история със задържането в хангара е истина? — каза Глюк.

— Но там бяхме и двамата!

— Дори и да не е така — изръмжа Тай, — мислите ли, че бих отровил собствения си баща, за да отмъстя на майката на Бони Стюарт? Или че Бони Стюарт би убила собствената си майка, за да отмъсти на баща ми? Вие сте луд!

— Нищо не знам по въпроса — каза иронично инспекторът. — Но сигурно ще ви е интересно да научите, че екипът на отдел „Убийства“ е открил момчето, което е донесло съобщението на

госпожица Стюарт преди излитането. Получих съобщението по радиото, докато оглеждах самолета на платото.

— И какво е казало то?

— Момчето работи на летището — стюард или нещо такова. Казало, че до хангара го спрял висок слаб мъж с авиаторски дрехи и очила — тонът на инспектора беше дружелюбен, но той продължаваше да хвърля подозрителни погледи ту към Бони, ту към Тай. — Мъжът заврял парче хартия с нещо написано на машина под носа на момчето. Пишело да каже на госпожица Стюарт, че господин Ройл я вика в хангара.

— Хитро измислено — измърмори Тай. — Това е бил пилотът, няма съмнение. Какъв евтин номер!

— Евтин, но сполучлив — забеляза Елъри. — Сигурен ли си, инспекторе, че момчето казва истината?

— Хората от летището дадоха добри отзиви за него.

— Ами бележката?

— Не я е докоснало. Пилотът само му я показал. После изчезнал в тълпата.

Бони се надигна вбесена.

— Тогава как може някой от нас да има пръст в тези ужасни престъпления?

— Не казвам, че имате — усмихна се Глюк. — Казвам, че бихте могли да имате.

— Но ние бяхме хванати и вързани!

— Да предположим, че някой от вас е наел този висок тип да инсценира задържането, за да изглеждате невинни?

— О, господи! — възкликна Буч.

— Глупак — отсече Тай, седна на канапето и закри лицето си с ръце.

Инспектор Глюк отново се усмихна, отиде при палтото си и бръкна в един от джобовете. Върна се при огъня с голям кафяв плик и бавно откачи канапа с червен восък.

— Какво е това? — заинтересува се Елъри.

Голямата ръка на Глюк бръкна в плика и извади нещо кръгло, тънко и синьо. Показа го.

— Знаете ли какво е това? — попита той присъстващите.

Те се събраха около него, доктор Джуниъс също се навря при тях.

Беше син чип с гравирана златна подкова.

— Клуб „Подкова“ — възкликнаха едновременно Бони и Тай. Във възбудата си те се сблъскаха. За момент се притиснаха един към друг. После се разделиха.

— Беше в джоба на Джак Ройл — каза инспекторът. — Едва ли е от особено значение.

Въпреки това на Елъри му направи впечатление колко внимателно го държеше, между палец и показалец, за крайчеца, сякаш се боеше да не заличи евентуалните отпечатащици.

Глюк пусна кръгчето обратно в плика и извади нещо друго — снопче накъсани парчета хартия, хванати с кламер.

— Този кламер е мой — обясни той. — А парченцата намерих в джоба на Ройл.

Елъри ги сграбчи. Отделяйки късовете, той ги пръсна на кушетката. Само за няколко минути събра парченцата. Те образуваха пет листчета ленена хартия за бележки с думите „Клуб Подкова“, гравирани в синьо над малката златна емблема в ъгъла.

Всяко листче имаше дата. Датите покриваха период от около месец — последната беше втори, този месец. Със същия цвят мастило грубо бяха надраскани думите РАЗПИСКА, предшествувани от знака на долара и подписа на Джак Ройл.

Всяка разписка беше за различни суми. Елъри ги събра. Получи се точно 110 000 долара.

— Нещо да знаеш по този въпрос? — попита инспекторът.

Тай недоверчиво ги изучи. Изглеждаше смутен.

— Какво има? — бързо попита Елъри. — Това не е ли подписа на баща ти?

— Точно там е бедата — промърмори Тай. — Негов е.

— На всичките пет?

— Да.

— Какво значи „бедата“? — интересува се Глюк. — Ти не знаеше ли за тези дългове?

— Не. Най-малкото не знаех, че тате е затънал така дълбоко. Сто и десет хиляди долара! — Той мушна ръце в джобовете и започна да се разхожда нагоре-надолу. — Беше страстен комарджия, но това...

— Искаш да кажеш, че собственият му син не е знаел за тези дългове?

— Ние рядко обсъждахме парични въпроси. Аз си живеях моя живот — младежът седна на канапето, — а той своя.

Тай се вторачи замислено в огъня. Глюк събра парченцата, защита ги и мълчаливо ги сложи в плика.

Някой се изкашля. Елъри се обърна. Беше доктор Джуниъс. Съвсем беше забравил доктор Джуниъс...

— Дъждът спря, струва ми се — рече нервно той. — Сега ще можете спокойно да отлетите.

— О, пак ли си ти, докторе — каза инспекторът. — Нещо бързаш да се отървеш от нас, а?

— Не, не — рече припряно докторът. — Просто си мислех за госпожица Стюарт. Тя трябва да поспи.

— А това ме подсеща — Глюк погледна към стълбата, — че докато съм тук, ще трябва да поговоря със стареца.

— Доктор Джуниъс не смята това за разумно — подхвърли Елъри. — Или теб сачмите не те ловят? Толанд Стюарт държи пушка до леглото си.

— Гледай го ти! — каза Глюк и се запъти към стълбата.

— Внимавайте, инспекторе! — извика Джуниъс и затича след него. — Той даже не знае, че дъщеря му е мъртва.

— Не думай — мрачно каза Глюк. — Срамежливи типове като него имат приятния навик да подслушват зад вратата.

Той продължи нагоре. Елъри си спомни за стареца навън под дъжда и се възхити от проникателността на Глюк. Призрачната бледност на дядката подсказваше, че смъртта на дъщеря му няма да е изненада за него.

Елъри последва двамата мъже по стълбите.

Светлината от хола отслабваше, докато се изкачваха, и кога стигнаха горната площадка, се отзоваха в леден, навъсен мрак.

Глюк се препъна в последното стъпало.

— Няма ли лампа в тая проклета морга?

Доктор Джуниъс изтича напред със сигурни стъпки.

— Един момент — изхленчи той. — Ключът е...

— Чакай — каза инспекторът. Елъри зачака. Но колкото и да се напругаше, чу само съскането на огъня долу и мърморенето на Бучър,

който успокояваше Бони.

— Какво има?

— Стори ми се, че чух някой да се измъква, но май съм сгрешил. Човек може да се побърка в тази къща.

— Мисля, че не грешиш — каза Елъри. — Възрастният ни приятел сигурно отдавна ни е подслушвал оттук, както ти предположи.

— Запали най-сетне лампата, Джуниъс — изръмжа Глюк, — и да хвърлим едно око на стария пуяк.

Внезапната светлина разкри широк коридор, застлан с дебел килим. По стените висяха платна на стари майстори — цяла галерия, както се стори на Елъри, — чудесни картини от холандската школа с пищна кафява патина, равномерно покрити с прах — не по-малко пищен и кафяв. Имаше много врати, всичките затворени, а от Толанд Стюарт нямаше и следа.

— Господин Стюарт! — викна Джуниъс. Не последва отговор. Той се обърна жалостиво към Глюк. — Нали ви казах, инспекторе. Не можете ли да дойдете утре? Той сигурно е в ужасно състояние.

— Мога, но не ща. Къде му е бърлогата?

Докторът направи отчаян жест и проплака:

— Сигурно всички ни ще застреля! — После ги поведе към двукрила врата в далечния край на коридора. Почука плахо.

— Махайте се! — викна треперлив старчески глас и Елъри чу приглушен шум, сякаш собственикът на гласа току-що се бе оттеглил от вратата.

Доктор Джуниъс изкрещя уплашено и побягна.

Глюк се изкиска:

— Старчето сигурно ни е приготвило изненада. Заешко сърце! — После прогърмя: — Хайде, отворете, господин Стюарт!

— Кой е?

— Полиция.

— Вървете си! Махайте се от дома ми. Нямам работа с полицията! — профъфли беззъба старческа уста.

— Знаете ли, господин Стюарт, че дъщеря ви Блайт бе убита? — извика строго инспекторът.

— Чух. Чух ви! Вървете си, рекох!

Бони се втурна с плач по коридора:

— Дядо!

— Доктор Джуниъс подтичваше плахо след нея.

— Моля ви, госпожице Стюарт. Не сега. Той е... ядосан. Ще ви обиди.

— Дядо — изхлипа Бони, блъскайки вратата. — Отвори. Аз съм, Бони. Мама... е мъртва. Убиха я, разбери. Останахме само двамата. Моля те.

— Господин Стюарт, сър — проплака доктор Джуниъс, — това е внучката ви, Бони Стюарт. Иска да ви види, сър. Няма ли да отворите вратата, да ѝ поговорите, да я утешите?

Отговор не последва.

— Господин Стюарт, сър, аз съм, доктор Джуниъс. Моля ви!

После дрезгавият фъфлещ глас каза:

— Махайте се всички. Не ща полиция. Бони... не. Не сега. Носите смърт. Смърт! Смърт... — Крясъкът се извиси и секна, после ясно чуха строполясането на тяло.

Бони прехапа устни, вторачена във вратата. Дотича и Бучър.

— Отдръпнете се, госпожице Стюарт — каза тихо Глюк. — Ще трябва да разбием вратата. Изчезвай, Джуниъс.

Качи се и Тай, наблюдаваше ги с присвити очи, притихнал в другия край на коридора.

Инспекторът блъсна с все сили бравата. Нещо изпука отвътре. Вратите се разтвориха. За секунда Глюк остана задъхан на място. Мигът изглеждаше безконечен, като спрял кадър.

Стаята бе огромна и мрачна, пълна с масивни мебели като големия хол долу. Английското легло от резбован стар дъб с червен балдахин беше разхвърляно. И както се очакваше, до него стърчеше тежка ловджийска пушка, а на пода във фланелена пижама, вълнен халат, дебели чорапи и чехли на костеливите крака, лежеше сгърченото тяло на стареца, когото Елъри бе видял навън. Единствената светлина идваше от кафява слюдена лампа до леглото. Камината не гореше.

Доктор Джуниъс се затича и коленичи до неподвижната фигура.

— Припаднал е. Страх... злост... гняв — не знам кое точно, но пулсът му е добър. Няма нищо страшно. Моля ви, сега си вървете. Безполезно е да говорите с него тази вечер.

Той стана, наведе се и с изненадващата лекота за човек на неговата напреднала възраст вдигна стареца на ръце и го занесе до леглото.

— Сигурно се преструва — каза с отвращение инспектор Глюк.
— Свадлив дърт козел! Хайде, момчета, вдигаме гълъбите за Лос Анджелес.

ОСМА ГЛАВА

ДВЕ КЛЕТИ ДУШИ

— Накъде? — Попита пилотът.

— Градското летище. Лос Анджелис.

Настъпи неловка тишина. Самолетът не беше голям. Пилотът го насочи право на северозапад. Машината набра височина и скоро полетяха над черна долина между планините Сан Бернардино и Сан Яхинто.

— Какво стана с моя самолет? — попита Тай, долепил лице о замъгления прозорец.

— Сигурно е вече в Лос Анджелис — отговори инспекторът. После спря. — Разбира се, не можем да ги оставим... да го оставим там.

Бони се раздвижи неспокойно:

— Веднъж бях в моргата. Снимах филм. Но макар и не наистина... Беше студено. Майка ми не обичаше... Тя притвори очи. Дай ми цигара, Буч.

Той запали една и я пъкна между устните ѝ.

— Благодаря. — Тя отвори очи. — Сигурно всички мислите, че се държа като дете. Но това наистина беше... шок. Като се сетя, че мама я няма... Не е възможно!

— Всички знаем как се чувствуваш — каза дрезгаво Тай, без да се обръща.

— Така ли? Извинявай.

Елъри се взираше в бурната тъма. Отпред, далеко долу, се появи грозд светлини. Те никнеха като гъби и напомняха пръснати диаманти по черна кадифена възглавница.

— Ривърсайд — поясни инспекторът. — Скоро ще прелетим над него, а след това вече не е далеко.

Наблюдаваха как гроздът присветва, расте, смалява се, отслабва и изчезва.

Тай рязко скочи на крака и излезе слепешката на пътеката. После се върна.

— Защо? — попита той.

— Кое защо? — попита изненадано инспекторът.

— Защо убиха тате? Защо убиха и двамата?

— Синко, ако знаехме, изобщо нямаше да има следствие. Седни.

— Каква е била целта на престъпника? Грабеж? Татко имаше хиляда долара в себе си. Тази сутрин му ги дадох като... сватбен подарък. Или... Бони! Майка ти носеше ли много пари?

— Не ща да те слушам — каза Бони.

— Няма такова нещо — рече Глюк. — Личните им вещи са непокътнати.

— Тогава защо? — викна Тай. — Защо? Смахнат ли е бил?

— Сядай, Тай — каза изморено Детето Чудо.

— Чакай! — Кръвясалите му очи се присвиха. — Може ли да е било нещастен случай? Искам да кажа, възможно ли е да са искали да убият само единия, а другият да е станал жертва на някаква...

— След като отвори дума за това — подхвърли Елъри, — дай поне да обсъдим въпроса последователно.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че основното в случая е да открием мотива.

— Така ли? — рече инспекторът. — Защо?

— Просто защото май няма такъв.

Глюк го погледна с досада. Тай седна и запали цигара, вторачен в Елъри.

— Продължавай.

— Смахнат е — изръмжа Глюк, — но признавам, че има мозък в главата си.

— Вижте. — Елъри положи ръце на коленете си. — Да започнем откъдето трябва. През последните няколко седмици, Тай, забелязах между другото, че баща ти пие само коктейл „Сайдкар“ и нищо друго. Така ли е?

— И коняк. Обичаше коняк.

— Да, разбира се, „Сайдкар“ е коняк с „Коантро“ и малко лимонов сок. А що се отнася до майка ти, Бони, слабост ѝ беше сухото мартини.

— Да.

— Доколкото си спомням, неотдавна тя се изказа твърде пренебрежително за „Сайдкар“, което значи, че не го харесва, нали

така?

— Ненавиждаше го.

— А тате пък не понасяше картини — изръмжа Тай. — И какво от това?

— Така. Някой праща на Блайт и Джак пътна кошница и о, богове — вътре има два термоса, единият със „Сайдкар“, а другият — с картини. „Някой“, ще рече убиецът, защото едва ли е просто съвпадение — изборът на средството за убийство никога не е случаен.

— Ако искаш да кажеш — намеси се Буч, — че убиецът е твърде добре запознат с алкохолните предпочитания на Джак и Блайт, страхувам се, Елъри, че доникъде няма да стигнеш. Цял Холивуд знаеше, че Блайт обича картини, а Джак — „Сайдкар“.

Инспектор Глюк изсумтя доволен.

Но Елъри се усмихна:

— Нямам предвид това. Атакувам теорията на Тай, че убийството е плод на случайност. Искам да свършим с нея, за да не ни се пречка, колкото и невероятна да е тя. Тя може да бъде оборена по чисто логически път. Несъмнено приносителят на тази кошница е знаел, че Блайт обича картини, а Джак — „Сайдкар“, и смъртоносната доза морфин в двете божествени напитки означава, че е трябвало да бъдат отровени и двамата. Ако само Блайт трябваше да срещне смъртта, — отрова щеше да има само в картините! И обратното, ако Джак трябваше да бъде единствената жертва... — Той въздъхна. — Боя се, че няма друга алтернатива. Нито баща ти, Тай, нито майка ти, Бони, е трябвало да слязат живи от този самолет. Явен случай на предумишлено двойно убийство.

— И докъде ще те докара тая теория? — намръщи се Глюк.

— Не мога точно да ти кажа. И едва ли някой може да бъде сигурен в началото.

— Ако не се лъжа — вметна Детето Чудо, — ти спомена нещо за мотив.

— О, това ли? — вдигна рамене Елъри. — Ако мотивът е един и същ при двамата, нещата стават още по-заплетени.

— Но за какъв мотив става дума? — извика Бани. — Майка ми и на мравката път правеше.

Елъри не отговори. Погледна през прозореца към мрачното небе.

— Госпожице Стюарт, баща ви жив ли е? — попита внезапно инспекторът.

— Умрял е, когато съм била бебе.

— Майка ви никога ли не се е омъжвала повторно?

— Не.

— Някакви... — Инспекторът се поколеба. После попита деликатно: — Имаше ли някаква сърдечна връзка?

— Майка ми? — Бони се изсмя. — Не говорете глупости. — И извърна лице.

— А баща ти, Ройл? Майка ти също е починала, нали?

— Да.

— Ами от това, което чувам — каза инспекторът и се окашля, — падал си е по нежния пол. Възможно ли е някоя да се е навъртала покрай него и да се е почувствувала... хм, измамена, когато Джек обяви, че ще се жени за Блайт?

— Откъде да знам? Да не съм му бавачка.

— Тогава значи може да има такава жена?

— Може — сопна се Тай, — но не мисля, че има. Тате не беше светец, но познаваше жените, познаваше живота и дълбоко в себе си беше почтен човек. Малките му авантюри обикновено приключваха без разправии. Той никога не е лъгал жените, с които е бил, и те винаги са знаели за какво точно става дума. Дълбоко грешите, Глюк. Освен това тази работа я е свършил мъж.

— Хм — рече инспекторът и се отпусна назад. Не изглеждате много убеден.

— Предлагам да приложим метода на изключването — каза Елъри. — Когато търсим мотива, обикновено се питаме кой би спечелил от убийството. Вярвам, че по-добри резултати ще имаме, ако се запитаме кой губи. Да започнем с главните действащи лица — ти, Тай, и ти, Бони. Безспорно, за вас двамата загубата е най-тежка. Изгубихте единствените си близки хора, към които бяхте дълбоко привързани.

Бони прехапа устна и се загледа през прозореца, Тай смачка цигарата си.

— Студията? — вдигна рамене Елъри. — Не се стряскай, Буч, логиката не познава чувства. Студията понесе голяма парична загуба, тя винаги се лиши от две прочути звезди с голям касов успех. И за да

бъдем по-точни — твоят екип понесе пряка и непоправима загуба. Суперпродукцията, върху която работехме заедно, ще трябва да отпадне.

— Чакай малко — каза Глюк. — Ами враждата между студиите? Да сте имали неприятности с някоя друга студия? Кой би се радвал да види двете големи звезди на „Магна“ свалени от екрана?

— О, не говорете глупости, инспекторе — сопна се Буч. — Това е Холивуд, а не средновековна Италия.

— Кой знае — изсумтя Глюк.

— Да продължим — каза Елъри, като гледаше развеселен инспектора. — Агентът, който изготвя договорите на Джак и Блайт, струва ми се, това е Алън Кларк — също губи.

— Та, с една дума, всеки, свързан лично и служебно с Джак и Блайт, ще загуби доста.

— Откри Америка.

— Господи, Елъри — запротестира Буч, — все някой трябва да печели от това престъпление.

— От материална гледна точка ли? Добре, да видим. Оставиха ли Джак и Блайт някакво наследство?

— Майка ми практически нищо не остави — каза ни жива, ни умряла Бони. — Даже бижутата ѝ бяха имитация. Изхарчваше всичко, което изкара.

— А Джак, Тай?

Тай сви устни:

— Как мислиш? Нали видя ония разписки.

— Ами застраховката? — попита инспекторът. — Вие, актьорите, винаги имате по нещо скътано в застрахователните компании.

— Майка ми не обичаше застраховките, нито годишните ренти — каза тъжно Бони. — Тя изобщо не знаеше цената на парите. Винаги попълвах дефицитите в банковата ѝ сметка.

— Тате веднъж се застрахова за сто хиляди долара — рече Тай. — Докато дойде време за втората вноска. Тогава я прати по дяволите — парите му трябвали, щял да ходи на конни състезания следобед.

— Ама, за бога — възкликна инспекторът, — трябва да има нещо, за което да се закачим. Ако не е за облага, тогава е отмъщение. Хрумна ми нещо! Тоя тип Парк трябва да го приберем.

— Добре — каза хладно Тай, — ами Алесандро и разписките?

— Но те се оказаха у баща ти — каза Елъри. — Ако не беше платил, мислиш ли, че Алесандро щеше да му ги върне?

— Не казвам нищо — измърмори Тай. — Само питам: откъде тате ще вземе сто и десет хиляди?

— Ти си абсолютно сигурен — каза бавно Глюк, — че не можеше да събере толкова, а?

— Разбира се, че не можеше!

Инспекторът потри челюстта си.

— Истинското име на Алесандро е Джо ди Сангри — същият е замесен в разни далавери в Ню Йорк. Преди това е бил и горила на Ал^[1]. — После поклати глава: — Ама не ми намирисва на гангстерско убийство. Отрова в напитките! Ако Джо ди Сангри иска да очисти длъжника си, ще играе оловото. То си му е в кръвта.

— Времената се промениха — изръмжа Тай. — Имаме хиляди основания да окошарим мерзавеца! Аз ли да го намеря?

— О, ние ще го проверим.

— Във всеки случай — каза Елъри — ще убие ли Джо ди Сангри, сиреч Алесандро, и майката на Бони само защото баща ти не си е платил комарджийския борч?

— Знаех, че тази история ще ни донесе само неприятности — рече развълнувано Бони. — Знаех си. Защо ѝ трябваше!

Тай почервения и се извърна. Глюк загриза нокът, без да сваля очи от Бони и Тай.

Пилотът отвори вратата и каза:

— Пристигнахме.

Погледнаха надолу. Полето бе почерняло от хора.

Бони пребледня и сграбчи ръката на Буч.

— То... то... прилича на... на нещо голямо и мъртво, налазено от хиляди малки черни мравчици.

— Бони, досега се държа мъжки. Няма да трае дълго. Горевата.

— Не мога! Тези милиони втречени очи... — Тя го хвана здраво за ръка.

— Хайде, госпожице Стюарт, успокойте се — каза инспекторът и се изправи. — Ще трябва да го изтърпите. Сега ще свърши...

— Тъй ли? — рече горчиво Тай. — Аз пък мислех, че едва сега започва. Или вече стигнахме до задънена улица?

— Затова ви казвах — измърмори Елъри, — че ще разкрием този случай чак когато изясним мотива, когато разберем защо Джак и Блайт са били отровени.

[1] Ал Капоне. — Б.пр ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА ДЕВЕТКА СПАТИЯ

В сряда, двадесети, единствените напълно безгрижни хора в град Лос Анджелис и околностите му бяха Джак Ройл и Блайт Стюарт — и двамата мъртви.

Всички други бяха полудели. Репортери и фотографи от ежедневниците и клюкарските списания, застаряващи дами от филмовата преса, щатската полиция и хората от отдел „Убийства“ на инспектор Глюк, звезди, продуценти, режисьори, балсаматори, свещеници, длъжници, погребални агенти, адвокати, радиоговорители, търговци на недвижими имоти, хиляди опечалени поклонници се бяха събрали пред домовете на мъртвата двойка — цялото това множество крещеше, кръжеше, буташе се, влизаше и излизаше и превърна безсънните часове на Бони и Тай — те почти не бяха мигнали — в жив кошмар.

— Все едно се трупат за финалния мач на футболен турнир викаше Тай, раздърпан, небръснат, с червени от недоспиване очи. — За бога, защо не ме оставят да изпратя стария като хората?

— Приживе той беше любимец на публиката, Тай — опитваше се да го успокои Елъри. — Такъв си остана и след смъртта си.

— Особено след такава смърт!

— Независимо каква смърт.

— Те са лешояди.

— Убийството събужда най-лошите инстинкти у хората. Кой знае как се чувства бедната Бони в Глендейл.

— Да — намръщи се Тай. — Предполагам... доста тежко е за жена. — После рече: — Куин, трябва да говоря с нея.

— Така ли, Тай? — Елъри се опита да скрие изненадата си.

— Много е важно.

— Трудно ще бъде сега да уредим спокойна среща.

— Трябва.

Те се срещнаха в три часа сутринта в забутано кафененце, недалеч от улица Мелроуз — като по чудо непреследвани. Тай бе е

черни очила, а Бони с плътна воалетка, която откриваше само част от бледите ѝ устни и брадичката.

Елъри и Детето Чудо застанаха на пост пред сепарето, в което двамата седнаха.

— Съжалявам, Бони — рязко каза Тай, — че те повиках в такъв момент. Но има нещо, което трябва да обсъдим.

— Да? — Гласът на Бони го стресна. Бе безизразен, металически, лишен от живот и чувства.

— Бони, ти си болна.

— Нищо ми няма.

— Куин, Буч, защо не ме предупредихте?

— Нищо ми няма. Просто мисълта за... сряда. — Видя устните ѝ да потрепват под воалетката.

Тай си играеше с чаша уиски.

— Бони... никога не съм те молил за услуга, нали?

— Ти?

— Аз съм... предполагам, ще помислиш, че съм откачил, след като ти говоря такива сантименталности.

— Ти и сантименталности? — Този път устните на Бони се изкривиха.

— Това, което искам да направя... — Тай остави чашата. — Не е за мен. Дори не е само за тате. За двамата, за майка ти и за баща ми.

— Говори по същество, ако обичаш.

Тай смотолев:

— Струва ми се, че трябва да ги погребем заедно.

Тя мълчеше.

— Казвам ти, не е заради тате. Заради двамата. От неделя тази мисъл не ми излиза от главата. Бони, те се обичаха. Преди... не мислех така. Мислех си, че зад това се крие нещо друго — не знам какво. Но сега... Те умряха заедно. Не разбираш ли?

Тя мълчеше.

— Толкова години живяха разделени — рече Тай. — И после да ги убият точно преди... Знаем, че говоря идиотски. Но все имам чувството, че баща ми... да, и майка ти също щяха да поискат да ги погребем заедно.

Тя мълча толкова дълго, че Тай се разтревожи. Но тъкмо когато щеше да я докосне, Бони трепна. Извади ръцете си отгоре и отметна

воалетката. И го гледа, гледа, гледа, без да приказва, без да промени изражението си, без да помръдне.

После простичко каза:

— Добре, Тай. — И стана.

— Благодаря ти.

— Правя го заради майка си.

Никой не каза ни дума повече. Прибраха се вкъщи поотделно — Тай в Бевърли Хилс с колата на Елъри, Бони в Глендейл с лимузината на Детето Чудо.

После съдебният лекар освободи телата и Джек Ройл и Блайт Стюарт бяха балсамирани. В продължение на няколко часа в сряда сутринта великолепните им махагонови ковчези, обковани с най-чистата южноамериканска мед, с осемнадесеткаратови златни дръжки и с тапицерия от ръчно тъкана японска коприна и пух от черни лебеди бяха изложени за поклонение във величествената зала на Булеварда на залеза. Сам Викс, който организира церемонията срещу два процента комисиона, бе убедил Жак Бучър да склони Тай Ройл и Бони Стюарт да изберат тъкмо нея. Така и стана.

Четири жени бяха стъпкани — една от тях пострада сериозно; шестнадесет жени припаднаха; наложи се полицията да излезе срещу тълпата на прекрасните си коне, вчесани и нагиздени за случая. А един бедно облечен човечец беше надлежно цапардосан с палка по главата и замъкнат в затвора, защото се опита да захапе стремето на един полицай, който го бе връхлетял с коня си.

В залата за поклонение бе събран целият бляскав елит, натруфен с най-великолепните си траурни дрехи (модните къщи трябваше да наемат тълпи от шивачки, за да смогнат със специалните поръчки за погребението), филмовият свят не пропусна да забележи колко красива изглеждаше Блайт.

— Като че ли е заспала, миличката. Ако не беше под стъкло, бих се заклела, че ще се раздвижи!

— А пък е балсамирана! Какво ли не правят днес.

— Да, и като си помислиш, че всъщност вътре в нея няма нищо. Четох, че са й направили аутопсия, а ти знаеш какво става при аутопсиите.

— Не говори страхотии! Откъде да знам?

— Добре де, а първият ти съпруг не беше ли...

— Нали Бони е проявила твърде... твърде изтънчен вкус, като е облякла Блайт в тази разкошна бяла сатенена рокля с прилепнал корсаж...

— Тя имаше красив бюст, скъпа. Знаеш ли, веднъж ми каза, че никога не носи корсет! А съм сигурна, че не носеше и сутиен...

— Пристегната в кръста, с хиляди плисенца-солей...

— Ако можеше да се изправи, скъпа, щеше да се убедиш в чудесния ветрилообразен ефект на тези плисета... и великолепните орхидеи на корсажа, чудните диамантени клипсове на презрамките... Искам да кажа, че изглеждат изключително. Дали са истински, как мислиш, скъпа?

— А колко хубав изглеждаше бедният стар Джак в колосаната си риза и във фрак, с пренебрежителната си полуусмивчица!

— Не ти ли се струва, че ей сега ще излезе от ковчега и ще те прегърне?

— Кой постави вътре тази златна статуетка, която Джак спечели през тридесет и трета?

— Откъде да знам. Изглежда малко като самохвалство, нали?

— Да, ама я ги виж онези от комисията за Академичните награди колко доволни изглеждат!

— Красив беше дяволът! Вторият ми съпруг веднъж го цапардоса.

— Скъпа, не мислиш ли, че това е малко недискретно? Искам да кажа, при толкова детективи наоколо? В края на краищата нали Джак бе убит.

— Не ставай смешна, Нанет! Много добре знаеш, че Луелин избяга в Африка или не знам си къде с онази нафукана статистка с хубавите бедра преди две години.

— О, скъпа, каквито работи знам за Джак Ройл — не, не говоря лошо за покойните, но в известен смисъл Блайт се отърва. Тя никога нямаше да е щастлива с него — както гонеше фустите.

— О, скъпа, забравих, че го познаваш така добре, нали?

А в Глендейл, в голямата гъмжаща от хора къща, Бони стоеше неподвижна, със сухи очи, почти безжизнена като майка си, пред чийто ковчег в Холивуд се тълпяха хиляди почитатели. Клотилд, чиито пълни бузи и галски нос бяха подпухнали от плач, я обличаше в ефирни, елегантни черни дрехи, без да среща съпротива, макар че Бони често

бе изразявала ненавистта си към показната печал и типичните холивудски погребения. Обличаше я и без нейно съдействие, сякаш обличаше труп.

В Бевърли Хилс Тай се наливаше с коняк и ругаеше Лаудърбек, отказваше да се обръсне и искаше да бъде с панталони и блейзър — напук на проклетите лешояди. Алън Кларк и набързо събраната група по-якички приятели най-сетне го хванаха, Лаудърбек се залови за електрическата самообръсначка, а докторът отнесе гарафата с коняк и накара Тай да глътне малко луминал.

После Бони и Тай се срещнаха пред великолепните ковчези, отрупани със свежи цветя, така че покойниците, погребалните агенти и епископът приличаха на фигурките върху някоя платформа по време на годишния фестивал на цветята. И се възцари тишина.

В тази тържествена обстановка епископът прочете великолепна проповед, изпъстрена с препратки към добрия бог и скъпите покойници. На инспектор Глюк му изтекоха очите да се вира в тълпата, ръководен от фундаменталното правило, че убиецът не би устоял на изкушението да присъствува на погребението на жертвите си. Усилията му обаче не се увенчаха с успех, въпреки че не свалеше поглед от Джо ди Сангри — Алесандро, който също бе тук с вид на надут, дребен италиански banker. Жанин Карел — красивата примadona с оперния глас (сопран като нейния нямаше дори в „Метрополитън“), изпя „О, СЛАДКО ТАЙНСТВО НА ЖИВОТА“, сетне още по-вълнуващо и трогателно — „ПО-БЛИЗО, БОЖЕ, СЪМ ДО ТЕБ“, съпроводена от целия мъжки хор, нает от „Магна“ за предстоящата музикална суперпродукция. Лю Баскъм даже не залитна под своя дял от тежестта на ковчега на Блайт. Това бе свидетелство за неговата издръжливост, като се има предвид, че за три дни бе погълнал шест литра скоч и с дъха си можеше да свали орел.

С честта да носят ковчезите бяха удостоени още президентът на „Магна“ Луис Х. Селвин, бившият кмет на града, бившият губернатор, три нашумели звезди (избрани от Сам Викс след последната анкета за популярност, проведена от Пола Парис), президентът на филмовата академия, един бродуейски продуцент, дошъл в Холивуд да снима серия комични миниатюри, Ранди Раунд — известният бродуейски репортер, за когото в света на киното нямаше затворени врати, един

важен служител от кантората на филмовия магнат Хейс и специален пратеник на „Фрайърс Клъб“. Бе надошъл сума народ.

Цяла вечност по-късно моторизираната процесия от луксозни коли — ролс-ройс, корд, линкълн и дюзенберг — се проточи към мемориалния парк — така наричаха холивудското гробище, — където се вълнуваше същински океан от опечалени, дошли да присъствуват на погребалната церемония. Неуморимият епископ изнесе още една великолепно служба под великолепия съпровод на хор от момченца в бели одежди с чисто измити ангелски личица. И още трийсет жени припаднаха, линейките пристигаха и ги отнасяха дискретно, една надгробна плоча бе съборена, два каменни ангела загубиха по една лява ръка и Джак и Блайт, покрити с грамадни венци от лилии, бяха спуснати един до друг във великолепните си гробове, с бордюро от син смърч и гигантска папрат, Бони, изскубнала се от прегръдката на Детето Чудо, стоеше неподвижна, безжизнена, вдървена и гледаше как бавно, с драматично великолепие спускат майка ѝ в земята. Тай стоеше настрани, самотен, с наведена глава и удивително горчива усмивка, и съзерцаваше как тленните останки на баща му се спускат в зиналия гроб също тъй бавно. Най-сетне всичко свърши — или почти всичко. Бучър поведе Бони към лимузината. В този миг една дебела жена в самурено палто се спусна към нея с налудничав поглед и измъкна от ръката и сухата черна траурна кърпичка. Тук Тай не издържа. Той размаха юмрук пред носа на дебеланата, но бе издърпан от Лю, Елъри и Алън Кларк. Безброй звезди плачеха безутешно, слънцето весело грееше над Холивуд и всички си прекараха чудесно. В заключение Сам Викс развълнувано обобщи, изтривайки влагата изпод черната си превръзка, че всичко било просто великолепно — нямало друга дума за това.

Веднъж изплъзнала се от любопитните погледи на тълпата, Бони диво зариде в обятията на Детето Чудо, докато лимузината се провираше сред движението и се опитваше да се изплъзне от колите на ненаситната преса.

— О, Буч, ужасно беше. Хората са такива свине. Все едно че бяха дошли да зяпат парада на цветята. Чудно как не ме накараха да пея по радиото!

— Всичко свърши вече, миличка. Забрави го. Свърши.

— А дядо не дойде. О, мразя го! Лично му се обадох сутринта. Оправдаваше се. Бил болен. Не понасял погребения, да съм му влезела в положението. Собствената му дъщеря! О, Буч, толкова съм нещастна.

— Забрави стария лешояд, Бони. Той не е достоен за презрението ти.

— Надявам се никога повече да не го видя!

Когато стигнаха до къщата в Глендейл, Бони се извини, отпрати Бучър и нареди на Клотилд да тряска вратата пред лицето на всеки, който я потърси, независимо дали е приятел или враг. После се затвори в стаята си, подсмърчайки, и потърси утеха в купчините писма, оставени от Клотилд.

Тай, който трябваше да прекоси цял Холивуд, за да се прибере в Бевърли Хилс, престана да се бунтува и се затвори навъсено в себе си. Ескортът му благоразумно го остави на високомерните грижи на Лаудърбек и си отиде. Младежът току-що бе привършил третия си коняк, когато телефонът звънна.

— Няма ме вкъщи — изръмжа той на Лаудърбек, — независимо кой е, чу ли? Нищо общо нямаме вече с този град. Не искам да видя никого. Всичко е фалшиво. Всичко е шантаво. Всичко е порочно. Всички тук са фалшиви, шантави и порочни. Който и да ме търси, кажи му да върви по дяволите.

Лаудърбек вдигна страдалчески очи към тавана и каза в слушалката:

— Съжалявам, госпожице Стюарт, но господин Ройл...

— Кой? — изрева Тай. — Чакай, ще се обадя!

— Тай — каза Бони с толкова странен глас, че го обля студена вълна, — трябва веднага да дойдеш.

— Бони, какво става, по дяволите?

— Моля те. Побързай. Страшно е важно.

— Дай ми три минути да се преоблека.

Когато Тай стигна до дома на Бони, завари Клотилд да плаче на площадката пред стълбите.

— Клотилд, къде е госпожица Стюарт? Какво има?

Клотилд закърши дебелите си ръце.

— О, мосю Ройл, наистина ли сте вие? Мадмоазел със сигурност е полудяла! Горестно е и руши! Желаях да позвъня на мосю Бушер, но мадмоазел ме заплаши...

Тай заизкачва по три стъпала наведнъж и намери Бони с развят пеньоар от бледоморав креп да изхвърля като полудяла вещи от чекмеджетата. В будоара на майка ѝ сякаш бе гръмнала бомба.

— Няма ги — изпищя Бони. — Или не мога да ги откроя, което е едно и също. О, каква глупачка съм!

Тя се строполи на майчиното си легло. Косата ѝ, вързана хлабаво със златна панделка, се стичаше като разтопена мед по гърба ѝ и блестеше на слънцето.

Тай мачкаше шапката си в ръце и извърна глава. После отново погледна към нея.

— Бони, защо ми се обади?

— О, защото изведнъж си спомних... И после, като прегледах пощата...

— Защо не се обади на Буч? Клотилд каза, че не си искала Буч? Защо... на мен, Бони?

Тя седеше съвсем неподвижно, загърната с пеньоара. Отклони поглед от изгарящите му очи.

Тай отиде при нея, изправи я на крака и я прегърна.

— Да ти кажа ли защо?

— Тай... странно изглеждаш. Недей.

— И се чувствам странно. Не знам какво правя. Най-шантавото нещо на света. Но като те видях на леглото, сама, уплашена, като изгубено дете... Бони, защо се сети първо за мен, когато искаше да споделиш с някого нещо важно?

— Тай, моля те. Пусни ме.

— Би трябвало да се мразим.

Тя направи слаб опит да се отскубне от прегръдката му.

— Моля те, Тай. Ти не можеш. Ти... не трябва.

— Но аз не те мразя — рече Тай учудено. Ръцете му я обгърнаха по-плътено. — Току-що открих това. Изобщо не те мразя. Обичам те.

— Тай?! Не!

Той я привлече към себе си с една ръка, а с другата повдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— И ти ме обичаш. Винаги си ме обичала. Знаеш, че е така.

— Тай — прошепна тя. — Пусни ме.

— В никакъв случай.

Тялото ѝ трепереше вцепенено в прегръдката му, като разлюляно от удар стъкло. После изведнъж сковаността отстъпи на нежността и тя се отдаде на ласките му.

Стояха вкопчени, със затворени очи сред тягостната гледка на разхвърляната стая.

Едва по-късно Бони прошепна:

— Това е лудост. Ти сам го каза.

— Тогава искам да остана завинаги луд!

— Сега и двамата не сме на себе си, не знаем какво правим. И това ужасно погребение...

— Сега и двамата сме това, което сме. Бони, ако смъртта им не ни донесе нищо друго...

Тя склони глава на гърдите му.

— Сякаш сънувам. Чувствувах се толкова незащитна. О, хубаво е да съм до теб, когато знам, че от всички хора на света ти и аз сме...

— Целуни ме, Бони. Боже, толкова отдавна го исках... — Устните му докоснаха челото ѝ, клепачите ѝ, миглите ѝ.

Внезапно Бони се отскубна от него и седна на фотьойла.

— Ами Буч? — попита тя безизразно.

— О — рече Тай. Желанието и радостта се изпариха от измъченото му лице много бързо. — Забравих за Буч. — След това викна гневно: — Буч да върви по дяволите! Всички да вървят по дяволите! Достатъчно дълго са ни разделяли. Ти винаги си била смисълът на живота ми, но по особен начин — сега ще трябва да навакваме. Мислех го за омраза... — то бе у мен, ти бе у мен — денонощно, от детските ми години. Мислите ми са били все за теб, при теб и около теб. Много повече те заслужавам от Буч!

— Не мога да го нараня, Тай — тихо каза Бони. — Той е най-благородният човек на света.

— Ти не го обичаш — рече презрително Тай.

Бони сведе очи.

— Аз... аз сега не мога да мисля трезво. Стана тъй внезапно. Той ме обича.

— Ти си целият ми живот, Бони. — Отново се опита да я прегърне, търсеше устните ѝ.

— Не, Тай. Трябва ми малко... време. О, наистина звучи старомодно! Но не можеш да очакваш... С толкова неща трябва да

свиквам.

— Никога няма да те оставя на друг.

— Не, Тай. Не сега. Трябва да ми обещаеш, че нищо няма да кажеш... на никого за това. Още не искам Буч да разбере. Може би греша. Може би... Трябва да ми обещаеш.

— Не мисли за никой друг, освен за мен, Бони.

Тя потрепери.

— През тези последни три дни ме вълнува само една мисъл — да отмъстя за майка си. — О, звучи толкова театрално! Но аз наистина искам отмъщение... страшно. Тя беше най-милото, най-безобидното същество на света. Който и да я е убил, е чудовище. Той не може да бъде човек. — Устните ѝ се изопнаха. — Ако знаех кой е, щях да го убия със собствените си ръце като бясно куче.

— Нека те прегърна, скъпа...

Тя продължи ожесточено:

— Всеки, всеки, който по някакъв начин е замесен... мразя го толкова, колкото и отровителя! — Тя взе ръката му. — Нали разбираш, Тай, защо е всичко... защо трябва да чакаме.

Тай не отговори.

— Не искаш ли да откриеш убиеца на баща си?

— Що за въпрос? — отвърна тихо той.

— Тогава хайде да търсим заедно. Вярно е... сега разбирам... винаги сме имали нещо общо... Тай, погледни ме. — Тай я погледна. — Не те отблъсквам, мили — прошепна в прегръдките му тя. — Когато всичко това се случи... признавам, само за теб се сетих. Тай, те... те умряха и ни оставиха сами! — Брадичката ѝ затрепери.

Тай въздъхна, целуна я, заведе я до леглото и я сложи да седне.

— Добре, колега — нали вече сме колеги отмъстителите. Тръгваме на лична война срещу извършителя на едно малко лично престъпление — бодро каза той. — Хайде да я почваме!

— О, Тай!

— За какво вдигна тази олелия?

Бони го погледна през сълзи и се усмихна. А сетне усмивката се стопи в мрачна решителност и тя извади един плик от деколтето си.

— От известно време — каза Бони и преглътна последната си сълза — майка ми получаваше някакви писма. Мислех, че е просташка шега и не им обърнах внимание. Сега обаче... Не знам.

— Заплашителни писма ли? — бързо попита Тай. — Дай да ги видя.

— Чакай. Познаваш ли някой, който изпраща карти по пощата? Картите говорят ли ти нещо? Получавал ли е някога Джак такива?

— Не. Карти? Искаш да кажеш карти за игра?

— Да, от клуб „Подкова“:

— Пак Алесандро, а? — промърмори Тай.

— Търсех онези, другите пликове, които пристигнаха преди... нещастieto. Но са изчезнали. Когато се върнах от погребението, започнах да ровя в една купчина писма и съболезнователни телеграми и открих — това. И така се сетих за другите.

Тай сграбчи плика. Беше надписан с бледосиньо мастило.

— Но е адресирано до Блайт Стюарт — каза Тай озадачен. — И от клеймото личи, че е пуснато в Холивуд снощи, на деветнадесети. Два дни след смъртта ѝ! Изглежда ми безсмислено.

— Точно за това е важно — напрегнато каза Бони. — Може би като съберем всички неща, които нямат смисъл, ще се получи нещо смислено.

Тай измъкна съдържанието на плика и се вторачи в него.

— И само това ли беше вътре?

— Нали ти казах, че е налудничаво.

В плика имаше само карта за игра с гравирана златна подкова на синия гръб.

Картата беше деветка спатия.

ДЕСЕТА ГЛАВА

СВОБОДА НА ПЕЧАТА

Дали заради статията във вестника, или защото с малко повече решителност щеше да види Пола Парис отново. Куин сложи точка на тридневната си вътрешна борба и в четвъртък сутринта се отправи към бялата къща на хълма.

А там, в една от приемните, седеше инспектор Глюк и съсредоточено преглеждаше рубриката на Пола „Сред звездите“ в сутрешния вестник от понеделник. Когато видя Елъри, побърза да напъха вестника в джоба си.

— Да не би и ти да си един от преданите читатели на госпожа Парис? — попита Елъри, като се опита да прикрие собствения си брой от същото издание.

— Здравсти, Куин — изръмжа инспекторът. — Има ли смисъл да извъртаме? Виждам, че и ти си се спрял на тази статия. Странна работа, нали?

— Няма нищо странно! Сигурно има някаква грешка.

— Естествено, сигурно затова си тук. Тази госпожица има да ми обяснява доста неща. Мотае ме от понеделник! Ще ѝ откъсна проклетия врат!

— Моля — каза студено Елъри, — госпожица Парис е дама. Недей да говориш за нея, сякаш става дума за една от твоите полицайки.

— Значи и теб те води за носа — озъби се Глюк. — Слушай, Куин, не за пръв път се разправям с нея. Когато публикува нещо важно и я помоля — много вежливо, за твое сведение — да се отбие в Управлението да си побъбрим, чувам все същите глупости, че не можела да напусне тази къща поради страха си от тълпите...

— Ще ти бъда благодарен — изръмжа Елъри, — ако престанеш да я обиждаш.

— Скъсах се да ѝ пращам призовки и тя винаги се измъква, проклетницата. Медицински свидетелства... Бог знае какво! Някой ден ще я разоблича, помни ми думата. Страх от тълпите!

— Междувременно — подметна заядливо Елъри — планината отново отива при Мохамед. Впрочем докъде стигнахте?

— Все още няма и следа от този пилот. Въпрос на време, разбира се. Подозирам, че е скрил самолет някъде около платото, може и на самото плато. След като е приземил моноплана на Тай, просто се качил на собствения си самолет и е отлетял. Във въздуха не остават следи.

— Хм. Разбрах, че доктор Полк официално е потвърдил предположението ми относно причината за смъртта.

— Аутопсията установи почти еднакво количество морфин у двете жертви, малко повече от три грама. Можеш да си представиш колко е имало в онези термоси. И някакво вещество, което Бронсън нарича натриев алураат — ново барбитуратно съединение — приспива те веднага.

— Нищо чудно, че няма следи от съпротива — промърмори Елъри.

— Полк казва, че морфинът и натриевият алураат ги приспиват за по-малко от пет минути. Докато са спели, морфинът е започнал да действа — трябва да са умрели за по-малко от половин час.

— Предполагам, че Джак е умрял първи, а Блайт е решила, че е задрямал. Приспивателното е изиграло важна роля. Разбираш ли? Докато първата жертва е умираше — втората е мислела, че първата спи, и спокойно си е пила от термоса. Алураатът е бил предпазна мярка, ако и двамата не пият едновременно. Хитро измислено.

— Хитро, или не — свършило е работа. Смърт вследствие парализа на дихателните мускули според Полк. Лошото е, че не можем да установим откъде са купени съставките. Натриев алураат сега се продава във всяка аптека, а ти знаеш колко лесно е да се намери морфин.

— Нещо ново?

— Ами няма кой знае какво — рече Глюк неохотно. — Опитах се да открия кой е пратил кошницата, но ударих на камък. Разбрахме откъде е изпратена, но поръчката била пусната по пощата и са хвърлили писмото. Фалшиво име, разбира се. Самолетът е чист. Единствените отпечатъци са на Джак, Блайт и Тай. Изглежда, той тип е бил с ръкавици през цялото време. От друга страна...

— Хайде, казвай, изгарям от нетърпение!

— Ами опитахме се да проучих приятелките на Джак. Кълна се, не си е губил времето, козелът му с козел! Открихме някои интересни подробности. — Инспекторът се изкиска. — Само да знаеш каква паника настъпи сред женското население в града...

— Не съм настроен за любов — мрачно рече Елъри. — Ами какво стана с онзи Парк? Нито дума за него в новините.

— О, той умря.

— Какво!

— Самоуби се. Довечера ще излезе във вестниците. Намерихме му парцалите непокътнати в евтиното хотелче, където преспивал, с една бележка, която гласи, че така и така умира, че с нищо не можел да помогне на жена си и сакатото си момче на изток, които живеели от социални помощи, че не печелел достатъчно, за да се издържа, и затова смятал да се хвърли на рибите.

— О — рече Елъри. — Значи не сте открили тялото му?

— Слушай — ухили се Глюк. — Ако си мислиш, че тази бележка на самоубийството е фалшива, забрави го. Сравнихме почерка. От друга страна, със сигурност установихме, че старчето не може да кара самолет.

Елъри сви рамене.

— Между другото ще ми направиш ли една услуга, преди да започнеш да въртиш на ръжен госпожица Парис?

— Каква? — заинтересува се инспекторът.

— Организирай денонощна охрана на Бони.

— На Бони Стюарт? За какво?

— И аз не знам. Така ми подсказва шестото чувство. — После добави сериозно: — Да не забравиш, Глюк. Може да е от фатално значение, както казват френските ни приятели.

Точно тогава една от секретарките на Пола Парис рече с дяволита усмивчица:

— Ще влезете ли сега, инспекторе?

Когато инспектор Глюк излезе от приемната на Пола, видът му бе направо страшен.

— Тая госпожица вътре ти харесва, нали? — задъхано каза той.

— Какво става? — разтревожено попита Елъри.

— Ако е така, накарай я да говори. Халосай я, целуни я, направи нещо, но открий откъде се е докопала до тези сведения!

— Значи не иска да ти каже, а? — промърмори Елъри.

— Не, и ако не проговори, ще я измъкна от тази къща за кокетния и бял кичур и ще я затворя — изобщо не ме интересуват никакви фобии! Ще я задържа за... за престъпна конспирация! Ще я задържа като важен свидетел.

— Хайде, успокой се. Не можеш да упражняваш натиск върху пресата в тази епоха на конституционни свободи, нали? Спомни си печалния случай с вестникаря Хувър.

— Предупредих те! — кресна Глюк и излезе разгневен.

— Заповядайте, господин Куин — каза секретарката.

Елъри прекрачи тържествено прага на светая светих. Завари Пола да дояжда ябълка, прекрасна, спокойна и обидена.

— И вие ли? — Изсмя се и му посочи стол. — Не правете такава трагична физиономия, господин Куин. Седнете и кажете защо ме изоставихте така безсрамно.

— Наистина сте красива — въздъхна Елъри. — Твърде красива, за да прекарате следващата година в затвора. Чудя се...

— Какво?

— Коя част от съвета на Глюк да послушам... дали да ви халосам, или да ви целуна. Вие какво ще предпочетете?

— Чудовището се прави на амурче — измърмори Пола. — Отвратително! Защо поне не ми се обадохте по телефона.

— Пола — каза сериозно Елъри. — Знаеш, че съм ти приятел. Какво се крие зад тази история? — Той посочи вестника от понеделник.

— Аз първа зададох въпрос — каза тя и трапчинката се появи. Елъри жадно се вторачи в нея. Пола изглеждаше пленителна в сребристите си ориенталски одежди от ламе и свободната дълга туника над шалварите.

— Не се ли боиш, че ще послушам съвета на Глюк?

— Скъпи ми господин Куин — каза хладно тя, — вие надценявате вашите възможности — и неговите — да внушавате страх.

— Проклет да съм, ако не го послушам — каза Елъри, все още вторачен в нея.

Той пристъпи. Но дамата не се отдръпна. Просто го гледаше.

— Виждам, че Холивуд ти влияе отрицателно — рече тя със съжаление.

Куин спря като закован и се изчерви. После каза рязко:

— Отклонихме се от въпроса. Искам да знам...

— Как така в понеделнишкия брой, който излиза от печат в неделя вечерта, моята рубрика съобщава, че Джак и Блайт са били отвлечени по време на сватбеното си пътешествие?

— Не отклонявай въпроса!

— Колко властен бил — промърмори Пола и сведе очи с престорена скромност.

— По дяволите! — викна Елъри. — Не се преструвай на светата невинност! Ако направим една малка сметка, излиза, че ти си написала тази статия преди действителното отвлечане! — Пола нищо не каза. — Откъде знаеше, че ще ги отвлечат?

Тя въздъхна:

— Господин Куин, вие сте забележителен човек, но какво ви дава право да ми държите такъв тон?

— О, боже, Пола, не можеш ли да видиш в какво си се забъркала? Откъде получи тази информация?

— Ще ти отговаря по същия начин, както и на инспектор Глюк — студено отвърна Пола. — Не е твоя работа.

— Трябва да ми кажеш. Глюк няма да разбере, но аз искам да знам.

— Мисля — рече Пола, като се изправи, — че приключихме за днес, господин Куин.

— О, не, не сме! Ще ми кажеш, дори ако трябва да...

— Не съм длъжна да се съобразявам с твоите детективски инстинкти.

— По дяволите детективските ми инстинкти. Само за теб мисля.

— Така ли, господин Куин — изгука Пола.

Елъри се намръщи.

— Аз... аз не исках да кажа това.

— Ооо, но го каза — усмихна се Пола. И отново тази проклета трапчинка. — Ти наистина ли мислиш за мен?

— Не исках да кажа това. Исках...

Тя избухна във внезапен смях и се отпусна на стола си.

— Ах, колко е смешно! Великият детектив. Недостижимият интелект. Човекът-палаш.

— Какво толкова смешно има? — попита високомерно Елъри.

— Мислиш, че аз съм замесена в тези убийства? — Тя избърса очите си с шарена копринена кърпичка.

Елъри почервеня.

— Това е... абсурдно! Никога не съм казвал такова нещо.

— Но го мислиш! Не съм възхитена от вашата проникателност, господин Шерлок Холмс, нито от опита ви да се възползвате от нашето приятелство. Трябва страшно да ви се разсърдя... Ето, страшно съм сърдита! — И Елъри объркан видя, че тя наистина му бе страшно сърдита.

— Но уверявам те...

— Това е низост. Вие, повелители, вие, диктатори, вие, самовлюбени мъже! Искаш да подведеш бедната, болна, малка журналистка, да й хвърлиш прах в очите, нали? Обясни й се в любов, завърти й главата, говори й красиви глупости... впусни се галантно в любовна атака с надеждата, че ще изкопчиш нещо от нея!

— Бих искал да изтъкна в своя защита — каза Елъри с достойнство, — че в „любовна атака“, както романтично се изразихте, се впуснах дълго преди Джак Ройл или Блайт Стюарт да бъдат убити.

Пола полуизвърна стройната си снага и Елъри видя раменете и да потръпват конвулсивно. „Ама че глупашки постъпи! Разплака я“ — рече си той.

Тъкмо се канеше да отиде при нея, да я приласкае нежно и властно, когато за негово учудване и огорчение тя се обърна и той я видя да се смее.

— Аз съм глупак — каза си Елъри жестоко уязвен и се запъти към вратата. Да му се смее!

Госпожица Парис го изпревари и я затисна с гръб.

— О, скъпи, прав си — задави се тя от смях. — Не. Не си тръгвай още.

— Не виждам защо да оставам — каза той още ядосан, но и без да си тръгва.

— Защото аз искам.

— Така значи. — Отговорът не бе блестящ. Къде отиде прословутото му остроумие? Чудно нещо.

— Виж какво — рече Пола, вперила в него големите си кротки очи. — Ще ти кажа нещо, което не казах на онзи грубиян Глюк. Сега ще останеш ли?

— Ами...

— Ето! Пак сме приятели. — Тя го хвана за ръката и го върна на дивана.

Внезапно Елъри се почувствува доволен от себе си. Добре се справи, а? Все пак това доказваше нещо, нали! Тя го харесва. И ръката ѝ бе тъй мъничка и топла! Наистина имаше мънички ръце за ръста си. Не че беше толкова едра, но... не беше и дребна. Нито дебела! В никакъв случай! Не обичаше дребните жени. Смяташе, че който взема в обятията си дребна жена, се лишава от твърде много. Мъжът има право на привързаност в „щедри пропорции“. Охо, това не бе лошо! Скришом огледа Пола. Да, да, щедри беше точната дума. Щедра като рог на изобилието и благородна като шпагата на придворен. Красива патрицианка. Истинска дама. Царствена, би казал.

— Царствена. — Той се подсмихна и пламенно стисна ръката ѝ.

— Какво има? — Не издърпа дланта си.

— О, нищо особено — отвърна скромно Елъри. — Хрумна ми едно сравнение.

— Обичаш да говориш с недомлъвки — въздъхна Пола и го придърпа да седне. — Мисля, че затова ми харесваш. Тъй забавно е да разгадава човек мисълта ти.

Елъри се чудеше какво ли ще стане, ако обгърне небрежно, разбира се, раменете ѝ. Те изглеждаха тъй силни и все пак женствени. Дали тя нямаше да потърси спасение в своята фобия? Неспокойният дух на изследователя — да, чисто научният интерес — го подтикна към един експеримент.

— Та за какво говорехме? — промърмори той и проведе експеримента.

Един прекрасен миг тя изтърпя благоговейното докосване на ръката му. Раменете ѝ бяха силни и нежни. Великолепни, великолепни. В пристъп на изследователско рвение Куин я притисна до гърдите си. Тя се дръпна рязко, като породиста кобила. После замря, цялата изчервена.

— Ще ти кажа само — рече с едва доловим глас Пола, втрещена в кърпичката си. — Аз... — И тя спря, стана, отиде до масата и извади

цигара от една кутия.

Ръката на Елъри остана да виси във въздуха и той се почувствува като глупак.

— Да? — попита рязко.

Тя седна в люлеещия се стол, заета с цигарата.

— Час преди произшествието ми се обади по телефона. Казаха ми, че Джак и Блайт ще бъдат отвлечени.

— Откъде се обади?

— Това не мога да ти кажа.

— Не знаеш ли? — Тя не отговори. — Кой се обади? — Елъри скочи от стола. — Пола, знаеше ли, че Джак и Блайт ще бъдат убити?

Тогава очите ѝ блесна.

— Елъри Куин, как смееш да ми задаваш такъв отвратителен въпрос!

— Сама си го изпроси — каза той с горчивина. — Пола... това е много странно.

Дълго време тя стоя безмълвна. Елъри съзерцаваше унесено лъскавата ѝ гладка коса с очарователния бял кичур. „Това да ти е за урок“ — рече си той. Единствено от жени не разбираше нищо. А тази отгоре на всичко беше изключително интелигентна и загадъчна. Непостижима за разума. Той се обърна и за втори път тръгна към вратата.

— Спри! — викна Пола. — Чакай. Аз... аз ще ти кажа каквото мога.

— Чакам — изръмжа той.

— О, не бива... но ти си толкова... моля те, не се сърди.

Прекрасните ѝ очи излъчваха толкова мека, сияйна топлина, че Елъри почувствува как се разтапя. Припряно каза:

— Е?

— Знам кой ми се обади — говореше много тихо, със спуснати мигли. — Познах гласа. — Следователно мъжът не си е казал името?

— Не хитрувай. Не казах, че е мъж. Всъщност тази... личност си каза името. Истинското, защото познах гласа.

Елъри се намръщи.

— Тогава личността на обадилия се не е тайна? Той... или тя не се е опитал да го скрие?

— Ни най-малко.

— Кой беше?

— Само това няма да ти кажа. О, не разбираш ли, че не мога? — извика тя, когато той понечи да си тръгне. — Това е против всякаква журналистическа етика. И ако веднъж издам информатор, ще изгубя доверието на хилядите хора, които ми продават информация.

— Но тук става дума за убийство, Пола.

— Не съм извършвала никакво престъпление — каза тя упорито. — Щях да уведомя полицията, обаче най-напред проследих обаждането, за всеки случай, и открих, че е от летището, но докато получа информацията, самолетът отлетя и полицията вече знаеше за случилото се.

— Летището. — Елъри прехапа долната си устна. И освен това как можеш да знам, че ще свърши с убийство? Елъри, не ме гледай така!

— Искаш от мен да приема всичко на доверие. Дори сега твой граждански дълг е да кажеш на Глюк за обаждането, както и кой ти се е обадил.

— Страхувам се — едва чуто прошепна тя, — че нищо повече не мога да направя.

— Хубаво. — И за трети път Елъри тръгна към вратата.

— Чакай! Аз... какво ще кажеш за една ценна информация?

— Още ли? — попита саркастично Елъри.

— Само за твоите уши. Още не съм я отпечатала.

— Е, и каква е тя?

— Преди повече от седмица... това е на тринадесети, миналата сряда... Джак и Блайт направиха една малка екскурзия със самолет.

— Не знаех — измърмори Елъри.

— Къде са ходили?

— В имението на баща ѝ, в Шоколадовите планини.

— Не виждам нищо изключително. Джак и Блайт вече се бяха сдобрили. Съвсем естествено е двама души, които смятат да се женят, да посетят бащата на бъдещата булка.

— Да не кажеш после, че не съм те предупредила.

Елъри се намръщи.

— Пола, за теб сякаш няма тайни и това ме безпокои. Кой отрови Джак и Блайт?

— Quien sabe?^[1]

— По-важното е защо ги отровиха?

— О — измърмори тя, — ето кое те безпокои.

— Не отговори на въпроса ми.

— Скъпи — въздъхна тя, — аз съм една самотна жена, затворена в голяма къща, и всичко, което знам, научавам от вестниците. Въпреки това си мисля... Мога да се досетя.

— Да се досетиш! — Той презрително сбърчи нос.

— И ми се струва... че и ти можеш. — Те се спогледаха в мрачно мълчание. После Пола се усмихна, стана и му подаде ръка. — Довиждане, Елъри. Заповядай пак някой път. Ще ми бъде много драго. Господи, започвам да говоря като Мей Уест^[2].

Но когато той си тръгна, този път окончателно, Пола остана неподвижна, загледана във вратата, с ръце на пламналото си лице. Сетне отиде в спалнята си, тръшна вратата, седна пред тоалетката и погледа още малко — този път своето отражение...

„Мей Уест... Ами защо пък не? — предизвикателно си помисли тя. Просто се иска кураж и... и малко природни данни. А той очевидно...“

Изведнъж потрепери с цялото си тяло. Тръпката тръгна от раменете ѝ, които Куин бе обгърнал в пристъп на изследователска страст.

[1] Кой знае? (Исп.) — Б.пр. ↑

[2] Мей Уест (1892 — 1980) — американска актриса, известна с ролите си на прелъстителка. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВСИЧКО Е В КАРТИТЕ

Още докато си тръгваше от дома на Пола, възхитен от собствения си чар, Куин усети студения полъх на предчувствието. Струваше му се, че не е чул цялата истина.

Убеди се в непогрешимостта на интуицията си още щом влезе в кабинета на Жак Бучър. Детето Чудо четеше страницата на Пола в мрачно мълчание, Сам Викс се опитваше да изглежда нещастен, а Лю Баскъм произнасяше безкраен монолог, с цел да поразсее Детето Чудо.

— Като птицата Феникс съм — нареждаше Лю. — Не е ли чудо как се възраждам от собствената си пепел? Значи, продължаваме по първоначалния план, само дете Бони и Тай ще играят ролите на Блайт и Джак, и...

— Стига дрънка, Лю — предупреди го Сам Викс.

— Ето го и мозъка на нашето начинание — рече Лю. — Виж, Куин, не мислиш ли, че...

Без да сваля очи от вестника, Буч каза рязко:

— Невъзможно. Първо, Бони и Тай няма да се съгласят, а и аз не мога да ги упреква за това. Второ, кантората на Хейс ще наложи вето. Много шум се вдигна вече. Холивуд винаги е бил чувствителен на тема убийства.

— Какво е станало, Буч? — запита Елъри.

Тогавя Буч вдигна поглед и Елъри се стъписа от израза на лицето му.

— Нищо особено — каза той със зловеща усмивка. — Още една сензацийка на Пола Парис.

— А, имаш предвид статията от понеделник.

— Някой да е казал нещо за понеделник? Това е днешният вестник.

— Днешният? — Елъри изглеждаше смутен.

— Днешният. Пола пише тук, че Тай и Бони си стягат багажа за медения месец.

— Какво!

— О, ако седнеш да й вярваш — подхвърли Лю. — Хайде, Буч, пийни си.

— Но аз тъкмо идвам от Пола — извика Елъри — и тя нищо не ми каза!

— Сигурно си мисли, че можеш да четеш — рече Викс сухо.

Буч вдигна рамене.

— Струва ми се, че все някога трябваше да се усетя. През цялото време знаех, че Бони и аз... Тя е луда по Тай. Ако не бях толкова сляп, щях да разбера, че зад постоянните им разприии се крие нещо дълбоко. — Той се усмихна и си наля пълна водна чаша с джин. — Prosit!^[1]

— Е, това е мръсен номер — смотолеви Лю. — Няма да ѝ позволя да извози приятелчето ми.

— Те знаят ли, че ти знаеш? — попита Елъри рязко.

— Май не. Какво значение има?

— А сега къде са?

— Току-що ми се обади Бони, щастлива като славейче... искам да кажа, след всичко. Отивали в клуб „Подкова“ да си играят на стражари и апаша с Алесандро. Желая им успех.

Елъри бързо си тръгна. Намери алената кола на Бони паркирана пред клуб „Подкова“. Заведението бе потискащо пусто, чистачки триеха следите от скъпите обувки на холивудския елит, а един барман апатично бършеше чаши.

Бони и Тай се бяха облакътрили на подковообразното бюро в кабинета, а Алесандро седеше спокойно пред тях и барабанеше с пръсти.

— Днес май ми е тръгнало на посещения — сухо забеляза той, когато видя Елъри. — Спокойно, Джо, тоя не е от онези, дето носят ютии. Е, казвай. Какво те носи насам?

— Здравейте, господин Куин — извика Бони. Изглеждаше прекрасна и свежа в габардинения костюм, шит по поръчка, с тъмночервена шапчица като палачинка, кацнала върху златистата ѝ коса. Страните ѝ бяха порозовели от възбуда. — Тъкмо питахме Алесандро за онези разписки.

Значи още не знаеха, помисли си Елъри. Усмихна се:

— Какво съвпадение. И аз съм дошъл за това.

— Един дол дренки сте с инспектор Глюк — захихика дребничкият пълен комарджия. — Пустото му ченге! Само че той мина в понеделник.

— Това не ме интересува — викна Тай. — Значи признаваш, че баща ми ти е дължал сто и десет хиляди долара?

— Разбира се, че признавам. Това е истината.

— Тогава защо тези разписки бяха у него?

— Защото той се издължи — рече кротко Алесандро.

— А, издължи се, така ли? Кога?

— В четвъртък, четиринадесети... само преди седмица.

— И с какво?

— С налични. В хилядарки.

— Лъжеш.

Мъжът на име Джо изръмжа. Но Алесандро се усмихна.

— Много обиди съм преглътнал от вас двамата и от вашите родители — рече той дружелюбно. — Би трябвало да дам на Джо картбланш да те направи на решето заради тази шега, Ройл. Само че твоят старец съвсем наскоро ритна камбаната, затова си малко нервен.

— Не се боя нито от теб, нито от горилите ти.

— Значи мислиш, че аз имам нещо общо с тези убийства, така ли? — озъби се Алесандро. — Предупреждавам те, Ройл, не си търси белята. Заведението ми е почтено, ползувам се с добро име в този град. Остави ме на мира, ако си знаеш интереса!

Бони си пое въздух. Но след това очите и светнаха, измъкна един плик от чантата си и го хвърли на бюрото.

— Тогава защо не обясниш това!

Елъри се опули, като видя Алесандро да вади карта със син гръб от ашика и да се взира в нея. Едно от загадъчните послания! Той изстена. Съвсем бе забравил за тях. Изкуфяваше. Алесандро вдигна рамене.

— Картата е от клуба, признавам. И какво?

— Тъкмо това се опитваме да разберем — изръмжа Тай.

Комарджията поклати глава.

— На грешен път сте. Всеки може да вземе карта от нас. Имаме огромна клиентела, а и раздаваме тестета като сувенири.

— Алесандро е прав — побърза да каже Елъри. — Нищо няма да научим тук. Идвате ли с мен?

Той ги подкара навън, преди да запротестират, и в мига, когато седнаха в колата на Бони, рече троснато:

— Бони, дай да видя този плик.

Бони му го подаде. Той го огледа внимателно, после го прибра в джоба си.

— Чакай, това ми трябва — рече Бони. — Важно е. Това е улика.

— Стига ти наградата, че се сети — каза Елъри. — Ще го задържа, ако нямаш нищо против... след като другите са също у мен. О, какъв съм идиот...

Бони едва не сгази една хрътка борзой.

— Ти! — извика тя. — Значи ти си бил...

— Да, да — рече нетърпеливо Елъри. — Мисля, че въпреки разсеяността си имам по-голям опит от теб. Карай в „Магна“, Бони.

Тай, който не ги слушаше, смотолев:

— Лъже. Няма начин.

— Кой?

— Алесандро. Той твърди, че тези разписки били платени. Ами ако тате е отказал да плати, или което е по-вероятно, му е обяснил колко

невъзможно е да му се издължи? За Алесандро е играчка да накара един от биячите си да се престори на пилота и след като отрови тате и Блайт, да пхне скъсаните разписки в джоба му.

— Но защо, Тай? — намръщи се Бони.

— Защото е знаел, че и без това няма да си получи парите. И е искал да си отмъсти. А е напъхал разписките в джоба на тате, за да не, бъде заподозрян.

— Доста прозрачно — рече Елъри, — но възможно.

— Но дори и така да е — рече Бони, — защо ще убива и майка ми? Не разбираш ли, Тай, че това обърква цялата работа. Защо са отровили и мама?

— Не знам — заинати се Тай. — Знаем само, че тате няма откъде да намери сто и десет хиляди долара. Нямахме пукната пара.

— Между другото — подхвърли Елъри небрежно — днес в рубриката си Пола Парис намеква, че двамата сте станали твърде близки приятели.

Бони пребледня, а Тай премига смутено. Тя отби до бордюра и рече:

— Какво?

— Пише, че ви чака щастие и рози.

За миг Бони сякаш щеше да се разплаче. Но после вирна брадичка и се нахвърли яростно върху Тай:

— А беше ми обещава!

— Ама, Бони... — започна Тай, без да спре да премигва.

— Ти... злодей!

— Бони! Да не мислиш...

— Не ща да те слушам, продажник такъв — каза Бони с горчива, мрачна, люта омраза.

Така започна един изключителен ден и всичко живо бе много нещастно. А когато стигнаха до кабинета на Детето Чудо, Бони пристъпи към него и демонстративно го целуна в устата. После вдигна телефона и помоли Мадж да я свърже с Пола Парис.

Буч объркано гледаше ту Бони, ту Тай. Лицата и на двамата бяха зачервени от яд.

— Госпожица Парис? Бони Стюарт е на телефона. Току-що научавам от вашата рубрика, че Тай Ройл и аз ще се женим или нещо подобно — също толкова гадно и лъжливо.

— Боя се, че не разбирам — промърмори Пола.

— Ако не искате да ви дам под съд за клевета, моля ви веднага да публикувате опровержение на този слух.

— Но, Бони, научих го от достоверен източник...

— Не ще и съмнение. Мразя и източника ви, както и вас, че сте му повярвали.

— Но не разбирам. Тай Ройл...

— Чухте ме добре, госпожице Парис. — Бони тръшна телефона и изгледа застрашително Тай.

— Еее — изхихика Лю. — Всичко си е както преди, слава богу. Сега за филма...

— Значи не е вярно? — запита Бучър бавно.

— Разбира се, че не! А що се отнася до тази противна... личност...

Тай се врътна и излезе. Елъри побърза след него.

— Казвал ли си нещо на Пола?

— Ти за какъв ме мислиш?

— Хм. Много красива сцена. — Елъри го погледна от страни. — Няма да се изненадам, ако самата Бони ѝ е казала.

— Какво? — избухна Тай и се закова на място. — Ами да, прав си, бога ми. Бони ме е водила за носа. Сега разбирам всичко... цялата история! Давала ми е аванси само за да може после да ме плесне през ръцете и да ме унижи както винаги. Ама че долен номер!

— Друго от жена не можеш да очакваш — въздъхна Елъри.

— Отначало си помислих, че онази проклета французойка е виновна. Тя е единствената, която може да е подочула.

— А, значи наистина сте стигнали до милувки и целувки!

— Ами... Вече всичко е свършено! Не искам да имам нищо общо с тази подла двуличница!

— Благородно решение — поздрави го от сърце Елъри. — Мъжът се чувства много по-добре сам. Къде си тръгнал.

— Не знам, по дяволите.

Стояха пред редица кокетни каменни вили.

— Странно. Ето я старата гримьорна на татко. Какво нещо е навикът, а? — измърмори Тай. — Ако не възразяваш, Куин, ще вляза сам.

— И дума да не става — отвърна Елъри и го хвана за ръка. — Направиха ни на глупаци и двамата. Няма сега да се делим в бедата.

Двамата с Тай влязоха в гримьорната на Джак Ройл. И Елъри намери ключа на шифъра.

Намери го случайно, просто защото когато влезе в гримьорната, му се стори, че никой не бе прекрачвал прага ѝ след смъртта на Ройл старши. Дори един мръсен пешкир със следи от грим се търкаляше на тоалетката до новичката портативна пишеща машина.

Тай се излегна на кушетката и се втрени в белезникавия таван, Елъри се разгършува наоколо. Първото нещо, което откри в чекмеджето на тоалетката, бе смачкан, изцапан лист обикновена жълта хартия с размери 22 на 28 см, чист от едната страна, а от другата изписан на пишеща машина.

Елъри хвърли един поглед на заглавието: ЗНАЧЕНИЕ НА КАРТИТЕ, написано с главни букви и подчертано, и нададе тържествуваш крясък, при което Тай скочи на крака.

— Какво става? Какво има?

— Намерих го! — извика Елъри. — Ама че късмет! Картите! Всичко е напечатано! Благодаря ви, благосклонни богини на съдбата! Да, ето какво било... Чакай малко. Възможно ли е...

Тай сбърчи вежди. Елъри свали калъфката на портативната машина, намери чист лист и започна бързо да трака, като от време на време, поглеждаше в смачканата жълта хартия. Докато пишеше, доволното изражение изчезна от лицето му и той помръкна в размисъл.

Елъри стана, постави отново капака, мушна внимателно листа в джоба си, взе машината и каза безизразно:

— Ела с мен, Тай.

— Завариха Бони и Детето Чудо да се прегръщат. Лицето на Бони още бе буреносно, а Буч изглеждаше неописуемо щастлив. Лю седеше и им се радваше като доброжелателен сатир.

— Носим новини — каза Елъри. — Пусни я, Буч. Трябва да говорим сериозно.

— Че какво толкова е станало? — запита Лю подозрително.

— Много неща. Не знам дали ти си запознат със случая, Буч, но Тай и Бони знаят. Блайт е получавала анонимни писма.

— Това не го знаех — каза Буч бавно.

— Що за писма? — намръщи се Лю. — Заплахи?

— Обикновени пликосе, надписани с печатни букви очевидно с пощенска перодръжка, пуснати в Холивуд, с едно-единствено съдържание — карти за игра. — Елъри измъкна портфейла си и хвърли на бюрото малка връзка пликосе, стегнати с ластик. Буч и Лю ги огледаха подозрително.

— Клуб „Подкова“ — промърмори Лю.

— Но какво означават? — запита Буч. — Бони, защо не ми каза?

— Не мислех, че са важни.

— Вината е по-скоро моя. Нося ги в джоба си и нито за миг не се сетих за тях след злополучната неделя — каза Елъри. — Но тъкмо днес намерих ключа за значението на тези карти. — Той разгърна жълтия лист на бюрото на Буч. Лю, Буч и Бони го прочетоха с безизразни лица.

ЗНАЧЕНИЕ НА КАРТИТЕ

	КАРИ	КУПИ	СПАТИИ	ПИКИ
Поп	Рус мъж	Червенокос мъж	Тъмнокос	Непознат
Дама	Руса жена	Червенокоса жена	Тъмнокоса	Непозната
Вале	Пратеник	Проповедник	Престъпник	Враг
Десет	Голяма сума	Изненада	Хазарт	Голяма беда
Девет	Любовна свада	Разочарование	Последно предупреждение	Печал
Осем	Бижу	Мисли за брак	Злополука	Опасността ще бъде предотвратена
Седем	Пътуване	Ревност	Затвор	Враг
Шест	Пази се от погрешни ходове	Пази се от скандал	Пази се от преумора	Пази се от злостна клюка
Пет	Телеграма	Неочаквана среща	Промяна	Неприятна среща
Четири	Диамантен пръстен	Разтурен годеж	Тайна	Пази се от човека, в когото се съмняваш
Три	Свада за пари	Пречки по пътя на любовта	Пречки по пътя на успеха	Пречки по пътя на сдобряването
Две	Неприятности, породени от измама	Запознанство	След два дни или две седмици	Сълзи
Ас	Телефонно обаждане	Покана	Богатство	Смърт

(Когато картата е скъсана на две, значението се обръща.)

— Не разбирам — промърмори Бони. — Прилича ми на наръчник за гледане на карти.

— И за предсказване на доста мрачно бъдеще — подхвърли Елъри. — Това — можем да го наречем код — ни разкрива значението на всяка карта,

пратена по пощата. — Той вдигна пликите. — Първият плик, получен от Блайт, е пуснат на единадесети този месец и е пристигнал на дванадесети. Това е преди девет дни или пет дни преди убийствата. И какво е имало в плика? Две карти — вале и седмица пики.

Автоматично главите им се наведоха над жълтия лист. Значението, отредено на валето и седмицата пики, бе: „Враг.“

— Значи двама — рече Елъри. — Сякаш някой е написал: „Пази се. И двамата сме по следите ти.“

— Двама... врагове — каза Бони приглушено. Когато сякаш против волята си погледна бледото лице на Тай, в очите ѝ се четеше ужас „Двама!“

— Вторият плик е пристигнал на петнадесети, в петък. И в него е имало две карти — десетка пика и двойка спатия. А какво означават тези две карти?

— Голямо нещастие — измърмори Тай. — Това е десетка пика. И „След два дни или две седмици“ за двойка спатия.

— Два дни! — извика Бони. — Петък е петнадесети, а майка бе убита в неделя, на седемнадесети!

— А в неделя на седемнадесети на летището — продължи Елъри — видях Клотилд да носи трето писмо. Взех го, след като майка ти го хвърли, Бони. Ето го — осмица пика, скъсана на две. Ако погледнете забележката под листа, ще видите, че значението се обръща, когато картата е скъсана на две. Следователно посланието гласи — само минути преди да излети самолетът и да ги убият: „Опасността няма да бъде предотвратена!“

— По-голяма измишльотина не бях чувал — каза пребледнял Бучър. — Направо невероятно.

— И въпреки това то е пред вас — вдигна рамене Елъри. — А тъкмо сега Бони ми предаде последното съобщение — деветка спатия, означаваща „Последно предупреждение“. Това е безсмислено, Буч, тъй като това „предупреждение“ е изпратено два дни след смъртта на Блайт.

Детето Чудо се ядоса.

— И без туй си беше объркано, а сега и това... По дяволите, как може да вярвате на такова нещо? Но ако трябва... наистина изглежда, че този, който е изпратил последното писмо, не е знаел за смъртта на Блайт, нали? И след като всички писма са дело на един и същи човек, не виждам никакъв смисъл.

— Нелепост — подсмихна се Лю. — Ясно, че е работа на някой откачен. — Но все пак запита: — И къде намери този лист?

— В гримьорната на Джак Ройл. — Елъри свали капака на портативната машина. — И още нещо, ако разгледате току-що напечатаното на жълтия лист, ще видите, че малките h и r например имат еднакво

износени крайчета. Еднакво отчупени — повтори замислено той, сграбчи една настолна лупа от бюрото на Буч и огледа споменатите букви. Прясно изпилени! Но остави лупата и просто каза: — Няма и съмнение. Този код е напечатан на машината на Джак Ройл. Тай, това машината на баща ти ли беше?

— Да. Да, разбира се — каза Тай и се извърна.

— Джак? — повтори Буч замаяно. Лю изръмжа:

— О, я се разкарай. Защо му е притрябвала тази игра на Джак? — Но прозвуча някак неубедително. Той притеснено погледна Бони.

— На машината на Джак Ройл... Сигурен ли си в това? — попита дрезгаво Бони.

— Абсолютно. Тези нащърбени букви са като отпечатьци от пръсти.

— Чу ли, Тай Ройл? — попита Бони със святкащи очи. — Чу ли?

— Какво искаш? — смънка Тай, без да се обръща.

— Какво искам ли? — изпищя Бони. — Искам да се обърнеш и да ме погледнеш в очите! Баща ти е напечатал този лист... баща ти е изпращал тези писма с картите на майка... баща ти е убил майка ми!

Тогавя той се обърна с начумерено лице.

— Ти си истерична, иначе щеше да си наясно, че това е глупаво, безпочвено обвинение.

— Така ли? — извика Бони. — Знаех си аз, че има нещо странно в това разкажание, в предложението му за брак след толкова години вражда. Сега обаче знам, че е лъгал през цялото време, играел е игра — да, Лю, ужасна игра! — преструвал се е и е чакал мига, когато — може... да я убие. Годежът, сватбата, всичко е било клопка! Наел е някой да ги отвлече и после е отровил мама със собствените си ръце!

— И сигурно себе си? — каза Тай свирепо.

— Да, защото е осъзнал какво е сторил и за пръв път е извършил нещо почтено, като е сложил край на живота си.

— Нямам намерение да се карам с теб, Бони — каза Тай тихичко.

— Врагове... двама! Ами да, защо не? Ти и баща ти! Изкусно изиграната любовна сценка вчера... о, и ти се мислиш за хитър! Знаеш много добре, че е убил майка ми, и се опитваш да го прикриеш. Откъде да знам, че не си му помагал при замислянето... убиец такъв!

Тай сви юмруци, после ги отпусна. Потърка опакото на едната си ръка, сякаш го сърбеше или болеше. После, без да обели дума, напусна кабинета.

Бони се хвърли с плач в обятията на Бучър.

Но по-късно, когато се прибра и Клотилд ѝ отвори, тя се промъкна до стаята си, легна, без да се съблича, и черни мисли я споходиха. Истина ли бе? Възможно ли бе? Преструвал ли се беше вчера, когато ѝ каза, че я обича?

Подозренията бяха ужасни. Можеше да се закълне... И все пак бе истина. Всички факти говореха против него. Кой може да е съобщил на Пола Парис за сдобряването им? Само Тай. И то след като го бе помолила да не казва! И после, този лист... Не можеш да зачеркнеш години омраза само като произнесеш две думи.

О, Тай, чудовище такова!

Бони остана в стаята си, самотна, недоспала, болна и съкрушена. Нощта измина — дълга нощ, населена с толкова много сенки, че в три часа сутринта.

[1] Наздраве (нем.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

МЕЖДУНАРОДНО КУРИЕРСКО БЮРО, РЕГИСТР.

В петък сутринта Елъри, Сам Викс и Лю Баскъм закусваха в ресторанта на „Магна“, когато се появи Алън Кларк, настани се на един стол до тях и се обърна към възрастната келнерка на барчето:

— Кафе, красавице.

— О, Алън.

— Ето ме и мен. Какво сте се умислили?

— Ами чудя се — каза Елъри. — Какво е статуквото ми в студията сега?

— Статукво ли? — ококори се агентът. — Какво искаш да кажеш? Нали фигурираш във ведомостта?

— Гризе го съвестта — ухили се Лю. — За пръв път срещам толкова добродетелна личност. Като онази стенографка от студията, с която бях снощи. Викам ѝ аз...

— Знам — запротестира Елъри, — но съм нает да напиша сценарий за Ройл и Стюарт, а такъв филм вече няма да има.

— Пфю, това се казва лош късмет — рече Кларк и заклати глава над кафето си. — Къса ми се сърцето, като те гледам.

— Но какво да правя, Алън? В края на краищата ми плащат хиляда и петстотин на седмица.

Тримата поклатиха глави едновременно.

— Вземал хиляда и петстотин на седмица — рече съчувствено Сам Викс. — Е, според мен това е направо срамно.

— Слушай, Куин — въздъхна агентът. — Ти какво си виновен, че на Ройл и Блайт им светиха маслото?

— Не виждам какво общо има между двете.

— Добре де, ти на чия страна си — на труда или на капитала? — заинтересува се Лю. — И ние, писателите, имаме някакви права!

— Договорът ти не бе сключен, ако мога така да се изразя, от някой безмозъчен тъпак — рече Кларк скромно. — Алън е тук да те защитава по всяко време, не забравяй това. Подписа договор да

работиш по филма за Ройл-Стюарт, а в този документ няма клауза, предвиждаща убийства.

— Точно там е работата. Филмът никога няма да се заснеме. Отпаднал е от плановете. Буч го съобщи тази сутрин.

— Че какво от това? По договор си ангажиран за осем седмици. Тъй, че независимо дали ще има филм, или не, ти ще останеш тук, докато не събереш заплата за осем седмици. Или, ако се изразим по-грубичко, докато не скъташ дванадесет бона в спестовната си книжка.

— Това е престъпно — промърмори Елъри.

— Нищо подобно, това е животът — каза Кларк и стана. — Да не съм чул дума повече по този въпрос. Срам го било да си получи заплата. Чували ли сте такава нещо?

— Но как да я получа? Не мога просто да седя тук.

— Не можел просто да седи тук — избухна Лю. — Слушай, лигльо аз вися тук за много по-малко от хиляда и петстотин на седмица!

— И аз — въздъхна рекламният.

— Че изкарай си ги с разследване — предложи Кларк. — Нали си детектив?

— На мен ще ми дойдат добре тези мангизи — измърмори Лю, наведен над яйцата и доматения сос. — Куин, какво ще кажеш да ми заемеш две стотачки до другия петък?

— Но тук се намесвам аз — побърза да каже агентът. — Май ще трябва да скастрия колегата. Опитва се да завлече един от най-добрите ми клиенти.

— Само до другия петък — рече Лю, когато Кларк си тръгна.

— Ако заемеш пари на този пират, значи си по-наивен, отколкото те мислех — изръмжа Сам Викс. — До другия петък? Че какво му е на този петък? Нали днес взимаш заплата, тлъсто копеле.

— Някой да те е питал? — каза ядосано Лю. — Знаеш, че пестя за старини! Ще си купя ферма, ще си завъдя пиленца...

— Блондинки или brunетки? — присмя се Викс. — Пестял за старини! Ти няма да имаш старини, освен ако стомахът ти не е от неръждаема стомана.

— Добре де, нали го взеха, за да ми помага.

— Толкова по-зле за него — рече рекламният с усмивка. — Е, до скоро. Ще ида да изкарам за семки и бонбонки.

— Между другото, Сам — рече разсеяно Елъри, — все искам да те питам. Къде беше миналата събота?

— Аз ли? — Едноокият се сепна. — Бях на остров Рийд, уреждах, сватбеното тържество.

— Знам, но когато се обадох на острова, след като отвлякоха самолета в неделя, ми казаха, че те няма.

Викс го изгледа начумерено.

— Ти какво, да не взе на сериозно съвета на Кларк?

— Не се сърди — усмихна се Елъри. — Реших, че е по-добре да те попитам, преди Глюк да се е сетил.

— Приеми един съвет от мен и не дрънкай глупости. Не е здравословно. — И Викс закрачи навън с трепереща от възмущение черна превръзка.

— Какво му става? — измърмори Елъри и поднесе чашата си с кафе на келнерката да я напълни.

Лю се изкиска:

— Някои хора мразят спанак по рождение, други страшно се дразнят, ако сбъркаш словоредата. Сам пък не понася да го подозират в, убийство. Особено в двойно.

— Не може ли човек да зададе невинен въпрос?

— Да — рече сухо Лю. — Както я караш, скоро и на мен ще зададеш някой невинен въпрос. Като например: „Ти ли стоеше до мен, когато онзи маскиран тип отвлече самолета на Тай?“

— Ами невинаги можеш да вярваш на очите си — ухили се Елъри.

— Разбира се. Може да е бил моят брат близък?

— Че имаш ли брат близък? — запита изненадан Елъри.

— Знаеш ли защо ми харесваш? — въздъхна Лю. — Защото е толкоз лесно да те прати човек за зелен хайвер. Разбира се, че нямам брат близък!

— Можех да се досетя, че нашият Творец едва ли би повторил грешка от такава величина — каза тъжно Елъри. — О, Тай! Сядай! Ела да закусиш с нас.

Тай Ройл се приближи, току-що обръснат, но видът му подсказваше, че е прекарал трескава нощ.

— Вече закусих, благодаря. Куин, искам да говоря с теб.

— Да?

Тай приседна на стола на Сам Викс, подпря лакът на масата и прокара пръсти през косата си.

— Добре де, добре — измърмори Лю и стана. — Веднага усещам кога съм излишен.

— Остани, Лю — каза уморено Тай. — Може и ти да помогнеш. Елъри и Лю се спогледаха.

— Готово, мойто момче — рече Лю и седна. — Какво те мъчи?

— Бони.

— Аха — каза Елъри.

— Какво ти е погодила този път? — попита Лю съчувствено.

— Става дума за вчера следобед. — Тай си играеше с кафената чаша на Викс. — Нали каза, че тате стоял зад... е, зад всичко. Цяла нощ не съм мигнал. В началото бях бесен. Но снощи разбрах истината за себе си.

— Да? — каза Елъри намръщено.

— С мен става нещо. От сряда. Не изпитвам същите чувства към нея както преди. Всъщност изпитвам... точно обратното. — Той смачка чашата. — О, има ли смисъл да си кривя душата? Обичам я!

— Ти добре ли си? — изръмжа Лю.

— Няма смисъл, Лю. Този път е сериозно.

— След всички номера, които си погаждахте!

Тай се усмихна кисело:

— Точно това казах на тате, когато разбрах за любовта му към Блайт.

— Да — промърмори Елъри, — историята притежава изумителната способност да се повтаря. — Той хвърли предупредителен поглед на Лю и Лю кимна.

— Слушай, мойто момче, виновно е въображението ти и климатът, рече Лю бащински. — Смъртта на Джак май те изкара от релси, а и знаеш какво въздействие оказва слънцето върху младите. Послушай чичо си Луи. Тази любовна история няма да ти донесе нищо друго, освен неприятности. Вземи пример от мен. Не си ме виждал да се лутам с блуждаещ поглед заради някоя фуста, нали така? По дяволите, да имах твоята мутра, щях да накарам Казанова да заприлича на провинциален мухльо, който обикаля махленска вдовичка!

Тай поклати глава:

— Не, Лю, няма да ме убедиш. Този път е до гроб.

— Ами троши си главата тогава — вдигна рамене Лю. — Да не кажеш после, че не съм те предупредил.

— Чакай, Лю. — Тай изглеждаше объркан. — Ти си почти толкова близък с Бони, колкото... имам предвид, мислех си, че може би ти ще се опиташ да поговориш с нея.

Елъри буйно завъртя глава зад гърба на Тай.

— Кой, аз ли? — рече изненадан Лю. — Ти какво искаш, да ме направиш съучастник в престъпление ли? Няма да си лепна такава петно на съвестта. Да не съм ти сводник! Ухажвай си я сам.

— Ти какво мислиш, Куин? Бони е убедена, че тате... е, чу я вчера. Някой трябва да ѝ каже колко греши. Сигурно на мен няма да повярва.

— Защо не оставиш нещата да се уталожат известно време? — рече Елъри безгрижно. — Дай ѝ възможност да се успокои. С времето сигурно сама ще разбере, че е сгрешила.

— Разбира се, защо бързаш? Дай на момичето шанс да се ориентира. Освен това — рече Лю — не забравяй за Буч.

Тай млъкна. После каза:

— Буч... Може и да си прав. Не е минала и седмица.

— Господин Куин, търсят ви по телефона — провикна се внезапно келнерката иззад барчето.

Елъри се извини и отиде до апарата.

— Ало... Господин Куин? Аз съм, Бони Стюарт.

— О — рече Елъри. — Да? — Той хвърли един поглед на Тай, който слушаше мрачно, докато Лю размахваше ръце и го поучаваше.

— Искам нещо да ви покажа — рече Бони странно. — Получи се тази сутрин.

— О, така ли? — После добави високо: — Хайде тогава да обядваме заедно?

— Но няма ли да минете веднага?

— Съжалявам. Имам важна работа. Да кажем, в „Кафявото бомбе“ на улица Вайн в един часа?

— Ще ви чакам — отсече Бони и затвори.

Елъри се върна на бара. Тай прекъсна Лю по средата на изречението:

— Едно нещо трябва да направим незабавно.

— И какво е то? — попита Елъри.

— Мислех за тези анонимни писма. Смятам, че веднага трябва да кажем на инспектор Глюк.

— Това е работа на някой откачен — присмя се Лю. — Кой друг ще праща карти на една дама след смъртта ѝ?

Елъри запали цигара.

— Какво съвпадение! Точно това се чудех и аз. И мисля, че стигнах до съвсем разумно предположение.

— Значи пипето ти сече повече, отколкото на мен — рече Тай мрачно.

— Виждате ли, има само две правдоподобни обяснения на странния факт, току-що споменат от Лю... имам предвид изпращането на писмо до покойницата. Е, разбира се, винаги съществува възможност, та подателят да не е разбрал за смъртта на Блайт, но ще се съгласите, че тази вероятност е направо нищожна. Сам Викс и господата от печата се погрижиха за това.

— Може да е неграмотен — рече Лю.

— Сигурно е и глух, а? В епохата на радиото неграмотността не е оправдание. Освен това пликите бяха адресирани от човек, който може да пише. Не, не, това не е отговор.

— Ама ти не разбираш ли от майтап? — рече възмутен Лю.

— Струва ми се, че има две обяснения, които изчерпват всички възможности. Първото, че подателят е умопобъркан, че пликите, картите, цялата детинска игра са плод на разстроена психика. Такъв човек може да изпраща карти дори след като получателят е починал.

— Ами и аз така мисля — рече Лю.

— И все пак имам чувството — рече Тай замислено, — че дори подателят да не е съвсем наред, не е и луд.

— Чувство, което споделям — промърмори Елъри. — А щом е нормален, налага се другото обяснение.

— И какво е то? — запита Лю.

Елъри стана и си взе сметката.

— Възнамерявах да посветя утрото на една проверка, която ще докаже хипотезата ми или ще я опровергае — рече той с усмивка. — Ще ме придружите ли, господа?

Докато Лю и Тай чакаха озадачени, Елъри взе специализирания телефонен указател на Лос Анджелис от касиерката и го прелиства цели десет минути.

— Нямаме късмет — рече той намусен. — Ще опитам „Справки“. — Затвори се в една от телефонните кабинки и след няколко минути се появи с доволно изражение. — По-лесно, отколкото очаквах. Имаме само една възможност. Добре, че не са десет.

— Десет какво? — попита Тай озадачен.

— Възможности, разбира се — отвърна Лю. — Виждаш ли колко е просто?

Елъри нареди на Тай да се спусне със спортната си кола към Булеварда на залеза и по него на запад към Уилкокс. На Уилкокс между улица Селма и булевард Холивуд Елъри изскочи от колата, забърза по стълбите на новата поща и изчезна вътре. Тай и Лю се спогледаха.

— Започва да ми става интересно — рече Лю. — Сигурно това е нов вид иманярство.

Елъри са забави четвърт час.

— Пощенският служител казва, че нищо не знае — съобщи той весело — Нямах големи надежди.

— Значи идеята ти пропада? — попита Тай.

— Нищо подобно. Посещението тук бе само предпазна мярка. Карай по булевард Холивуд, Тай. Мисля, че това, което търсим, се намира малко след улица Вайн — между Вайн и Арджайл Авеню.

Като по чудо намериха място за паркиране близо до най-оживеното кръстовище в Холивуд.

— И сега какво? — попита Лю.

— Сега ще видим. Това е зданието. Хайде.

Елъри ги поведе към административната сграда отатък улицата. Погледна табелките — във фоайето, кимна и се отпрати към асансьора. Тай и Лю покорно го следваха.

— Трети — каза Елъри. Слязоха на третия етаж. Елъри се огледа предпазливо, после измъкна кожена кутийка от джоба си. Извади от нея някакъв блестящ предмет и я пусна обратно.

— Целта е да си помислят, че съм служител на полицията в Лос Анджелис, а вие двамата сте ми сътрудници — рече той. — Ако не ги изплашим, никога няма да измъкнем необходимата информация.

— Но после как ще се оправяш, даже и да измъкнеш нещо? — запита Тай с лека усмивка.

— Помниш ли случая Охипи? Имам известен принос в разкриването му и това — отвори той дланта си — е дар от инспектор Глюк в знак на благодарност към мен. Значка на почетен заместник-комисар. Хайде, вие двамата се дръжете сурово, но не приказвайте.

Той тръгна по коридора и спря пред врата с матово стъкло и невзрачен черен надпис:

МЕЖДУНАРОДНО КУРИЕРСКО БЮРО, РЕГИСТР. — Т. Х. ЛЮСИ КЛОН ЛОС АНДЖЕЛЕС

Бюрото се оказа стая като кутийка със затворен прозорец, изподраскана картотека, телефон, разхвърляно бюро и пращен стол. На стола седеше мъж на четиридесет и няколко години с унил вид и оредяваща, грижливо пригладена коса. Той навъсено смучеше захарно петле и четеше опърпан брой на „Истински убийства“.

— Ти ли си Люси? — изръмжа Елъри с юмруци в джобовете.

Пръчката на захарното петле щръкна войнствено, а господин Люси, се завъртя. Рибешките му очи изучаваха трите лица.

— Да. Какво ви интересува?

Елъри измъкна дясната си ръка от джоба, разтвори юмрук, позволи на прашните слънчеви лъчи да докоснат златната значка за миг и я прибра.

— От управлението — рече той кисело. — Имаме няколко въпроса към теб.

— Куки, а? — Мъжът извади захарното петле от устата си. — Вървете да пробутвате номерата си на друго място, нищо не съм направил.

— Я по-кратко, приятелче. С какво се занимавате тук?

— Чакай бе, какво искате, това тук е свободна страна! — Господин Люси хвърли списанието и стана — олицетворение на американското достойнство. — Бизнесът ни е законен, Господине, и нямате право да ме разпитвате! Вие да не сте от Федералното бюро? — добави той подозрително.

Елъри, който не очакваше такава упорита съпротива, се почуди какво да прави. Но когато чу Лю Баскъм да се подхилва зад гърба му, пристъпи решително напред.

— Тук ли ще отговориш, или да те свалим в управлението?

Господин Люси се начумери, позамисли се, после отново мушна захарното петле в устата си.

— Е, добре — смънка той, — макар че не виждам защо сте закачили за мен. Аз съм само служител. Що не се свържете с шефа? Управлението ни е на...

— Пет пари не давам. Питам те що за търговия въртите?

— Приемаме поръчки от хората за писма, колети, поздравителни картички, които изпращаме по пощата, на определени дати от определени места. — Той вдигна палец към пищно нашарената бронзова табелка на стената. — Ето го девиза ни: „Когато и да е, където да е“.

— С други думи, мога да ви оставя десетина писма и вие ще пусне те едното от Пасадена утре, следващото другата седмица от Вашингтон и тъй нататък, според желанието ми?

— Точно така. Имаме клонове навсякъде. Но какво сте се захванали с мен? Да не би Конгресът да е гласувал нов закон?

Елъри хвърли един плик на бюрото му.

— Ти ли си пуснал този плик?

Мъжът го погледна със сбърчени вежди. Елъри го наблюдаваше като се стараеше да запази небрежната поза на професионален полицай. Чуваше апоплектичното дишане на Лю и Тай зад гърба си.

— Аз ами — рече господин Люси най-сетне. — Пуснах го — чакай да видим, мисля, че беше във вторник. Късно следобед. И какво от това?

Елъри се навъси. Спътниците му го гледаха със страхопочитание.

— Какво от това ли? — рече той строго. — Погледни името и адреса, Люси!

Господин Люси се сепна. Пръчицата на захарното петле щръкна отново и започна да играе като прът на знаме, развявано от вятъра. Сетне той зяпна и захарното петле се търкулна на пода.

— Б-Блайт Стюарт! — заекна той. Държанието му мигновено се преобрази в раболепна сервилност. — Ама, господин началник, не забелязах... не знаех...

— Значи ти си пуснал и останалите, така ли?

— Да, сър. Точно така, сър, пуснахме ги. — Господин Люси плувна в пот. — Дори сега, даже в момента, като ми го показахте, прочетох името, но, кой знае защо, не ми направи впечатление... искам да кажа, забелязах го, защото ми се стори познато. Името...

— Не четете ли имената и адресите на пратките си, щом се договорите да извършите услугата?

— Не се договаряме. Искам да кажа... не, сър, не ги чета. Защо ми е? Получаваме пратки и ги експедираме. Слушайте, господин началник, вършили ли сте едно и също нещо по цял ден с години? Вижте, нищо не знам за тези убийства. Невинен съм. Имам жена и три деца. Хората просто предават пратките си, нали разбирате? Търговци, които се опитват да си придават важност пред клиентите... все едно че имат клонове в различни градове, такива неща...

— И съпрузи, които трябва да бъдат в един град, но всъщност са в друг — рече Елъри. — Ясно ми е, знам. Не се паникьосвай, Люси, никой в нищо не те обвинява. Просто искаме да ни помогнеш.

— Да ви помогна? Дадено, само кажете с какво, господин началник.

— Кажи ми какво знаеш за тези пратки. Не може да не водиш отчетност.

Мъжът обърса потното си лице.

— Да, сър — рече той покорно. — Само минутка, докато я намеря.

Тримата се спогледаха, докато Люси ровеше в картотеката. После се вторачиха в него.

— Кой определи реда на отделните пратки, господин Люси? — попита Елъри небрежно. — Как се казва клиентът?

— Мисля — рече Люси с пламнало лице, докато се мъчеше да развърже папката, — мисля... че беше... някой си Смит.

— Аха — каза Елъри. Тай тихичко изруга. — И как изглеждаше този симпатяга Смит?

— Не знам — рече Люси задъхан. — Не е идвал лично, доколкото си спомням. Прати свитък писма с бележка и петдоларова банкнота. Ето я — изправи се той тържествуващ, размахвайки голям жълтеникав плик с надпис „Егбърт Л. Смит“.

Елъри грабна плика, хвърли бърз поглед на съдържанието му, затвори го и го мушна под мишница.

— Но тя е още в „Текущи“ — запротестира Люси. — Има още едно писмо за изпращане.

— Блайт Стюарт вече няма нужда от него. Имате ли още писма от този Смит?

— Не, сър!

— Да се е обаждал, или да е идвал лично?

— Не, сър.

— Е, Люси, много ми помогна. Дръж си езика зад зъбите, ясно?

— Да, сър — каза господин Люси чинно.

— А ако Смит ви пише или се отбие, ще ме намерите на този номер. — Елъри записа името и телефонния си номер на списанието. — Хайде, момчета.

Докато затваряше вратата, видя как господин Люси се наведе замаян и вдигна изпуснатото захарно петле.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН ДЕМОНСТРИРА СИЛАТА НА ЛОГИКАТА

Свиха гузно зад ъгъла и забързаха по улица Вайн. Отдъхнаха си с облекчение едва когато се настаниха в едно сепаре на „Кафявото бомбе“. Лю щеше да се спуга от смях.

— Иска ми се да видя мутрата на Глюк, като научи — давеше се той и бършеше сълзите от очите си. — Този тъпак няма да дрънка... много. Ще каже само на жена си, на любовницата и на приятелите си. Бас държа, че в момента върти телефона!

— Трябва да умилостивя с нещо Глюк — рече Елъри разсеяно. — Той дори не знае за съществуването на тези писма.

— За бога, Куин, какво има в плика? — каза Тай.

Елъри измъкна от жълтеникавия плик бланка „Международно куриерско бюро, регистр.“ с график, както и писмо, адресирано до Блайт Стюарт с неравни печатни букви. Със стоманен кламер към плика бе прикрепена бележка с дата.

— Писмото на господин Егбърт Л. Смит — рече Елъри и го огледа. После го подаде на Тай. Той го прочете жадно, а Лю надничаше през рамото му. Писмото бе написано на машина, на бяла, тънка, евтина хартия. Датата бе двадесет и осми предния месец.

Международно куриерско бюро, регистр.

бул. Холивуд и Вайн.
Холивуд, Калиф.

Господа,

Видях рекламата ви за куриерски услуги в днешния вестник и се обръщам по този повод към вас.

Имам няколко писма, които трябва да бъдат изпратени до един мой клиент на точно определени дати, но трябва да напусна града и може да не съм в състояние

да поддържа кореспонденцията си, така че прилагам писмата в пратката заедно с банкнота от пет долара, без да знам какви са ви цените и нямайки време да се осведомя. Сигурен съм, че петте долара ще покрият марките и цената на вашите услуги.

Пликовете са вързани с ластик. Искам да бъдат пуснати в Холивуд така както са подредени, най-първо — този най-отгоре, после следващият под него и така нататък. Редът на изпращане е много важен. Ето ви графика на датите за изпращане.

1. Понеделник, 11-и (следващия месец)
2. Четвъртък, 14-и (следващия месец)
3. Събота, 16-и (следващия месец) — бърза поща
4. Вторник, 19-и (следващия месец)
5. Четвъртък, 28-и (следващия месец)

Благодаря ви предварително.

Искрено ваш Егбърт Л. Смит

П. С. Моля да обърнете внимание на писмо № 3 — то трябва да бъде изпратено с бърза поща, за да пристигне в неделя — 17-и, когато няма обикновена поща.

Е. Л. С.

— Проклетият му Борджия, не се е подписал дори с измисленото си име промърмори Тай.

— Предохранителна мярка — каза Елъри сухо. — Като нямаме образец от почерка му, няма и улики. Обърнете внимание също на безличната фразеология. Не може да се каже образован ли е, или не. Има обаче делово звучене, сякаш господин Егбърт Л. Смит е точно това, за което се представя.

— Я виж, писмото е написано на машината на Джак Ройл! — възкликна Лю. — Ако това, което каза вчера, е вярно, Куин. Погледнете отчупените крайчета на „h“-тата и „r“-тата. Мисля, че трябва да предадем всичко това на Глюк, и то веднага.

Приближи се келнерът и се надвеси над тях. Тай рече разсеяно:

— Бренди.

— Здравсти, Джийн — каза Лю. Двойни ли, господин Баскъм?

— Я по-добре донеси бутилката. Не виждаш ли, че съм с компания? От петнадесетгодишното „Моне“.

Келнерът цъфна в усмивка и се отдалечи.

— Да видим — промърмори Елъри — какво ще ни каже последното, неизпратеното писмо от вързопа на господин Смит.

Той отвори запечатания плик и го изтърси. Изпадна карта със син гръб. Бе асо пика.

Не бе необходимо да поглежда листа с кода, който Елъри бе намерил в гримьорната на Джак Ройл. И децата знаеха какво означава асо пика.

— Смърт — рече нервно Тай. — Но е получена... Искам да кажа, че е трябвало да се получи... Тя бе убита, преди да се получи.

— Точно в това е ключът — рече Елъри, играейки си с картата.

— Стига с твоите недомлъвки — изсумтя Лю. — Защо не вземеш за разнообразие да ни разкриеш загадката?

Елъри седеше вторачен в картата, в бележката, прикрепена към плика.

— Едно нещо е сигурно — рече Тай с изопнато лице. — Това е чиста инсценировка. Някой е имал зъб на Блайт и е решил да уличи татко в престъплението. Враждата тук идва много на място, дава мотива. А всеки би могъл да вземе машината му.

— А? — рече Елъри разсеяно.

— Датата на тази бележка... двадесет и седми миналия месец... би трябвало да ни подсказже къде е била напечатана. Или в гримьорната, или вкъщи. Но, по дяволите, татко винаги мъкнеше машината със себе си. Не мога да се сетя къде беше тя на двадесет и седми.

— За какво му е трябвала машина, Тай?

— Да отговаря на писмата на почитателите си. Не ги оставяше на секретарките и предпочиташе лично да кореспондира с авторите на по-интересните писма. Нещо като хоби. Не позволяваше на студията да върши тази работа вместо него. Всъщност и аз постъпвам така.

— Казваш, че всеки би могъл да използва машината?

— Цялото население на Холивуд — изпъшка Тай. — Знаеш на какво приличаше домът ни. Лю, когато татко бе жив — клуб за всички пияндета в града.

— Като лична обида ли да го приема? — захили се Лю.

— А гримьорната на татко бе свърталище на всякакви типове. Не ще и съмнение... натопил го е някой, който се е докопал до машината или в студията, или вкъщи. — Той се намръщи. — Някой? Може всеки да е!

— Не мога да разбера едно — рече Лю. — Защо това приятелче Смит е възнамерявал да прати две писма на Блайт след смъртта ѝ. Така отиват на кино уликите срещу Джак, защото Джак бе също убит, а мъртъвците не прашат писма. А щом са искали да натопят Джак защо са го убили? Не мога да разбера.

— И аз бих искал да знам това — каза Тай през зъби.

— Струва ми се — промърмори Елъри, — че много неща ще ни се изяснят, ако подходим към проблема научно. Да се върнем към втората версия, за която ви споменах сутринта. Ако приемем, че авторът на тези писма е нормален, а не душевноболен, тогава единствената причина да изпрати на Блайт писмо след смъртта ѝ е, защото няма контрол върху самите писма.

— Разбирам — каза Тай бавно. — И затова си се сетил за куриерското бюро.

— Съвършено вярно. Отбих се в пощата, за да проверя дали случайно авторът на писмата не е склонил лично някой от служителите да ги изпраща. Но, разбира се, това бе малко вероятно. Единствената останала възможност бе някоя организация, която изпраща писма.

— Но щом Смит е убил Блайт и татко, защо не се е опитал да си вземе последните две писма от бюрото, преди да бъдат изпратени? Самият Люси каза, че не е правил такъв опит.

— И да се изложи на опасността да го разпознаят? — присмя се Лю. — Мисли, младежо.

Пристигна келнерът с бутилка бренди, сифон и три чаши. Лю потърка ръце и сграбчи бутилката.

— Разбира се — рече Елъри, — това е самата истина.

— Всъщност за какво са му били тези две писма изобщо?

Елъри се облегна, стиснал чашата, която Лю пълнеше.

— Важен въпрос с още по-важен отговор. Забелязахте ли датата, на която нашият приятел Смит е искал да бъде пуснато това последно писмо... пликът със злокобното асо пика?

Лю и Тай погледнаха едновременно бележката, прикрепена на плика. Датата бе 28-и, четвъртък.

— Не виждам смисъла — изрече Тай навъсено.

— Много просто. Какви бяха двете карти, изпратени на Блайт в един плик на четиринадесети, в четвъртък... пликът, който пристигна в петък, петнадесети, два дни преди убийството?

— Не помня.

— Десетка пика и двойка трефа, което значи „Големи неприятности след два дни или след две седмици“. Фактът, че убийството всъщност бе извършено два дни след получаването на това съобщение, е чисто съвпадение. Защото какво откриваме сега? — Той потропа по картата и плика пред себе си. — Асо то пика, което значи „Смърт“, е трябвало да бъде изпратено в четвъртък, на двадесет и осми, и да се получи от Блайт на двадесет и девети, петък. Така че убийството на Блайт е било запланувано за не по-рано от двадесет и девети. Или, с други думи; по график е трябвало да умре не два дни, а две седмици след предупреждението за големи неприятности в петък, петнадесети.

— След една седмица — изръмжа Тай. — Ако не бе променил плана си, Блайт щеше да е още жива. А и татко.

— Там е работата я. Какъв е бил първоначалният план на престъпника? Да убие Блайт... Само Блайт. Доказателства? Фактът, че картите са били изпратени само на Блайт, че асо пика е било предназначено само за Блайт, както се вижда от адреса на плика. В същото време планът е предвиждал в убийството на Блайт да бъде обвинен Джак... за това свидетелствува употребата на неговата пишеща машина и подхвърлянето на листа с кода в гримьорната му.

— Е?

— Но какво стана в действителност? Блайт бе убита... но не сама. Убит бе и Джак. Какво е накарало Смит да промени плана си? Какво го е накарало да убие не само Блайт, но и Джак... човекът, който е трябвало да понесе възмездието за убийството?

И двамата мълчаха навъсено.

— Това според мен е най-важният въпрос, който ни е поставен от цялата последователност на събитията. Ако дадете отговор на този въпрос, ще дадете отговор на всичко.

— Добре де, дай го този отговор — промърмори Лю, забол нос в брeндитo си. — Продължавам да твърдя, че това са измишльотини.

— Аз не разбирам едно нещо — протестира Тай. — Защо не е спазил датата, а е избързал? Защо Смит е ускорил извършването на престъплението? Струва ми се, че е можел да изчака да се получи асо пика и после да ги убие и двамата. Но не го е направил. Изоставил е собствения си график, целия сложен механизъм на писмата, измислен от него самия. Защо?

— Въпрос на възможност — рече Елъри кратко. — По-трудно е, когато трябва да съгласуваш убийството на двама души, отколкото на един. А сватбеното пътешествие с твоя самолет даваше възможност на Смит да убие както Блайт, така и Джак, възможност, която той не е можел да пропусне.

— При това положение планът да се припише престъплението на татко се е провалил и убиецът го знае много добре.

— Но няма какво да направи, освен да се опита да си вземе писмата и листа с кода, и най-вече изобличаващата бележка в картотеката на куриерското бюро. Както Лю предположи, той вероятно е преценил изключителния риск и е решил да не опитва.

— Поне разполагаме с достатъчно материал, за да убедим Бони в абсурдността на подозренията й. Това, което току-що изложи, доказва, че той също е бил жертва и нищо друго. Куин, би ли...

— Бих ли какво? — сепна се Елъри.

— Би ли казал това на Бони? Би ли я убедил в невинността на татко?

Елъри потърка брадата си:

— И в твоята невинност, предполагам.

— Ами... да.

— Слушай, Тай! — рече Елъри делово. — Ти трябва да се поразсееш. Я иди да поспортуваш. Или се запий някъде за една-две седмици. Защо не си вземеш отпуск?

— Какво, да напусна Холивуд в такъв момент? — Тай го изглежда мрачно. — И дума да не става.

— Не се прави на идиот. Тук само пречиш.

— Куин е прав — обади се Лю. — Филмът пропадна и съм сигурен, че Буч ще ти даде отпуск. В крайна сметка нали е годеник на момичето — захили се той.

— Тай се усмихна и стана.

— Идвате ли?

— Мисля да поостана и да поразмишлявам. — Елъри скришом погледна към часовника си. — Помисли си, Тай! Чакай, остави сметката на мен, аз ще платя.

— Тай махна вяло и се запъти навън, следван от пийналия Лю. А Куин седя и размишлява с необичайно разтревожено изражение върху обикновено безизразното си лице.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН — ВРАГ НА БРАКА

В един без десет Бони се втурна в „Кафявото бомбе“, огледа се панически и бързо се шумугна в сепарето на Елъри. Седна в ъгъла, едва дишайки.

— Чакай, какво има? — рече Елъри. — Изглеждаш страшно уплашена.

— О, така е. Следят ме! — Тя надзърна над преградата към вратата с широко отворени очи.

— Леваци — измърмори Елъри.

— Какво?

— Искам да кажа, че сигурно си въобразяваш. Кой ще вземе да те следи?

— Не знам. Освен... — Тя се сепна, а веждите ѝ почти се срещнаха. После поклати глава.

— Днес изглеждаш особено прелестна.

— И все пак съм сигурна... Голяма черна кола. Лимузина.

— Трябва през цялото време да носиш ярки цветове, Бони. Отиват на тена ти.

Бони се усмихна разсеяно и свали шапката и ръкавиците си.

— Остави тена ми. Не е там причината. Просто не ща да нося траурни дрехи. Нелепо е. Никога не съм приемала траура. Черните дрехи са... като афиш. Все се карам с Клотилд за това. Тя е просто ужасена.

— Да — каза Елъри окуражаващо.

Тя бе грижливо гримирана, наистина много грижливо, за да прикрие бледността и няколкото едва забележими бръчици по слепоочията. Очите ѝ бяха големи, черни и разширени от безсъние.

— Няма смисъл да демонстрирам пред света, че съм загубила майка си — каза Бони тихичко. — Това погребение... беше грешка. Противно ми бе. Мразя себе си, че се съгласих.

— Трябваше да я погребат, Бони. А ти познаваш Холивуд.

— Да, но... — Бони се усмихна и каза решително, с бодър глас:
— Хайде да не говорим за това. Може ли да пийна нещо?

— Толкова рано през деня?

Тя вдигна рамене:

— Дайкири, ако обичаш. — И взе да рови в чантата си.

Елъри поръча дайкири и бренди със сода, без да сваля очи от нея. Тя отново дишаше тежко, но се опитваше да прикрие вълнението си. Извади пудриерата, огледа лицето си в огледалото, без да обръща внимание на Елъри, без да обръща внимание на онова, което бе изложено на показ в отворената ѝ чанта. Поправи машинално няколко непослушни кичура златисторуса коса, напудри връхчето на нослето си. И внезапно измъкна плик от чантата си и го бутна към Елъри.

— Ето — рече тя приглушено. — Виж.

Ръката му захлупи плика, докато им сервираха питиетата. Когато келнерът се отдалечи, Елъри обърна дланта си. Пликът лежеше на нея. Бони го следеше тревожно.

— Нашият приятел се е отказал от пощенската писалка, както виждам — каза Елъри. — Този път адресът е на машина.

— Ама ти не разбираш ли? — прошепна Бони. — Адресирано е до мен?

— Виждам го съвсем ясно. Кога пристигна?

— Със сутрешната поща.

— Пуснато е в Холивуд снощи. Шрифт „Елит“, веднага се набиват, в очи трите счупени букви — този път „b“, „d“ и „t“. На нашия приятел му се е наложило да употреби друга машина, тъй като портативката на Джак е у мен от вчера следобед. Всичко това идва да покаже, че писмото е било написано едва снощи.

— Погледни... какво има в него — рече Бони.

Елъри извади съдържанието. Бе седмица пика.

— Пак този тайнствен „враг“. Историята започва да ми втръсва... О... — Той мушна плика и картата в джоба си и внезапно се изправи. — Здравсти, Буч.

Детето Чудо стоеше пред тях и гледаше Бони със странно изражение.

— Здравсти, Бони — рече той.

— Здравсти — отвърна Бони с половин уста.

— Буч се наведе, тя му подаде бузата си. Той се изправи, без да я целуне, проницателните му очи гледаха тъжно...

— Обядвах тук — рече той небрежно. — Случайно ви забелязах. Какво има?

— Бони, мисля, че уважаемият ти годеник ревнува — рече Елъри.

— Да — каза Детето Чудо с усмивка. — И аз мисля така. — Не изглеждаше добре. Около очите му имаше тъмни кръгове, а страните му бяха хлътнали от умора. — Опитах се да се свържа с теб тази сутрин, но Клотилд каза, че си излязла.

— Да, излязох...

— Изглеждаш по-добре. Бони.

— Благодаря.

— Ще те видя ли довечера?

— Защо... защо не седнеш при нас? — предложи Бони, премествайки се няколко сантиметра на седалката.

— Да, защо не седнеш? — каза Елъри сърдечно.

Пронциателните очи се устремиха към него, спирайки само за миг върху джоба, в който Елъри бе мушнал плика.

— Не, благодаря — усмихна се Бучър. — Ще трябва да се връщам в студията. Е, довиждане. — Той остана още за секунда, сякаш се колебаеше да я целуне ли, после изведнъж се усмихна, кимна и се отдалечи. Портиерът отвори вратата и Бучър излезе, привел рамене.

— Добро момче е Буч — каза Елъри.

— Да, наистина. — После Бони тропна чашата си на масата и изплака: — Не разбираш ли? Сега, след като аз взех да получавам тези карти...

— Виж, Бони...

— Как мислиш — каза тя с тих, разтреперан гласец, — как... мислиш... да не би аз... аз... да съм... следваща?

— Следващата ли?

— И мама получаваше предупреждения... Сега ги получавам аз... — Опитва се да се усмихне. — Ужасно ме е страх.

Елъри въздъхна.

— Значи вече не мислиш, че Джак Ройл е изпращал предишните писма?

— Напротив!

— Но, Бони, как можеш да се страхуваш от покойник?

— Снощното писмо не е изпратено от покойник — каза Бони отривисто. — О, Джак Ройл наистина е пращал писмата до мама. Но това до мен... — Бони потрепера. — Аз имам само един враг, Куин.

— Имаш предвид Тай? — промърмори Елъри.

— Точно Тай имам предвид. Той започва там, където баща му спря!

Елъри мълчеше. Силно бе изкушението да докаже на Бони колко безпочвени са подозренията ѝ. Всичко би дал да разсее тъгата в очите ѝ, но се удържа.

— Трябва да внимаваш, Бони.

— Значи наистина смяташ...

— Остави какво смятам. Но запомни: най-опасното нещо, което можеш да сториш, е да се сближиш с Тай Ройл.

Бони затвори очи и довърши коктейла си. Когато ги отвори, бяха пълни с боязън.

— Какво да правя? — прошепна тя.

На Елъри му идеше да изругае, но само промълви:

— Внимавай! Предпазливост... предпазливост преди всичко. Бъди нащрек. Не говори с Тай. Недей да имаш нищо общо с него. Избягвай го като прокажен.

— Прокажен — потрепера Бони. — Точно това е той.

— Не давай ухо на ухажванията му — продължи Елъри, без да я поглежда. — Той е способен да ти каже какво ли не. Не му вярвай. Не забравяй, Бони.

— Как мога да забравя? — Сълзи се появиха в очите ѝ. Тя разтърси гневно глава и затършува за кърпичката си.

— А от колата — промърмори Елъри, — колата, дето те е следяла, не се притеснявай. Тези хора те охраняват. Не се опитвай да се отървеш от тях, Бони.

Но Бони едва ли го чу.

— Какво струва животът ми? — рече тя мрачно. — Сама съм на този свят и един див звяр е по петите ми и... и...

Елъри прехапа устна и не каза нищо, само я гледаше как бърше нослето си с кърпичката. Почувствува се като самия звяр.

След известно време той поръча още две напитки и когато ги донесоха, побутна едната към нея.

— Стига. Бони. Хората ни гледат.

Тя избърса зачервените си очи набързо, издуха нослето си и се зае с пудриерата. После взе втория коктейл и отпи.

— Аз съм глупачка — подсмръкна Бони. — Само цивря като някоя глезла от филмите.

— Нищо. Така е по-добре. Между другото, Бони, знаеш ли, че майка ти и Джек Ройл са посетили дядо ти Толанд Стюарт миналата сряда?

— Точно преди да бъде обявен годежът? Мама не ми каза.

— Странно.

— Нали? — Тя се нацупи. — Ти откъде знаеш?

— От Пола Парис.

— Тази жена! Тя откъде е разбрала?

— О, не е чак толкова лоша — възрази плахо Елъри. — Такава ѝ е професията. Трябва да ѝ влезеш в положението.

За пръв път Бони му отправи втренчения поглед на жена, която търси белези на мъжката слабост.

— А, разбирам — рече тя бавно. — Ти си влюбен в нея.

— Аз ли? — подскочи Елъри. — Абсурд!

Бони отмести очи и промърмори:

— Извинявай. Мисля, че не е съществено откъде е разбрала. Наистина си спомням сега, че мама я нямаше цял ден. Чудя се защо ли е ходила при дядо. И отгоре на всичко с... онзи човек.

— Че какво чудно има? В края на краищата тя бе решила да се омъжва, а той ѝ е баща.

Бони въздъхна.

— И аз така мисля, но все пак е странно.

— Защо?

— През последните дванадесет години мама едва ли се е виждала с дядо повече от два-три пъти. Миналата неделя аз самата посетих тази зловеща къща в Шоколадовите планини за пръв път от осем години насам... При предишните си посещения още носех панделки и престилчици, така че можеш да си представиш колко отдавна е било. Ами да, ако преди неделя бях срещнала дядо на

улицата, нямаше да го позная. Той никога не ни е посещавал, разбираш ли.

— Мислех да те питам за това. Каква е причината за студенината между майка ти и дядо ти?

— Не беше точно студенина. Ами... е, просто дядо е егоист, затворил се е в черупката си. Мама ми казваше, че той никога не е бил ласкав с нея. Виждаш ли, баба ми умряла при раждането на мама, тя е единствено дете... и дядо като че ли... рухнал след това. Имам предвид...

— Побъркал се?

— Мама казваше, че е изкарал нервна криза и вече не бил същият. Много тежко понесъл смъртта на баба, в известен смисъл обвинявал мама. Ако тя не се била родила...

— Често срещана реакция у мъжете.

— Не искам да си мислиш, че е бил груб с мама или нещо подобно — рече бързо Бони. — Смятал е за свой дълг да й осигурява всичко необходимо. Винаги е имала гувернантки, бавачки и купища дрехи, обикаляла е Европа, завършила е добри училища и така нататък. Но щом пораснала и взела да се занимава с театър — и при това се оправяла доста добре сама, — той решил, че задълженията му като баща свършват дотам. А на мен никога не е обръщал внимание.

— Тогава защо майка ти го е посетила миналата сряда?

— Не знам със сигурност — намръщи се Бони. — Освен ако е искала да му каже, че тя и Джак Ройл ще се женят. Не виждам обаче защо ще го прави. Дядо не е проявил никакъв интерес към първия й брак, така че едва ли е щял да се трогне от втория.

— Възможно ли е майка ти да се е нуждала от пари? Оня ден спомена, че тя винаги била на червено.

Бони се нацупи.

— От него? Мама винаги казваше, че ще иде да проси, преди да му поиска и цент.

Елъри потупваше замислено горната си устна. Бони допи чашата.

— Бони — каза внезапно той. — Хайде да направим нещо.

— Какво?

— Хайде да вземем самолет и да отидем до Шоколадовите планини.

— След като дядо се държа така ужасно в неделя — подсмръкна Бони. — Да не дойде на погребението на собствената си дъщеря! Според мен малко прекалява със своята ексцентричност.

— Имам чувството — рече Елъри, като се изправи, — че е важно да разберем защо майка ти и Джак Ройл са го посетили преди девет дни.

— Но...

Елъри сведе поглед към нея.

— Бони, това може да помогне да разсеем мъглата. Бони мълчеше. После отметна глава и стана.

— В такъв случай — рече тя решително — идвам с теб.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН — ДЕТЕКТИВ

Благословеният зрак на деня разпръсна нощната тъма. През облаците, прорязани от лъчите на слънцето, се разкри орловото гнездо на Толанд Стюарт в цялото си обветрено величие. Сега сградата изглеждаше още по-страховита, отколкото в непрогледния мрак — като струпей върху насеченото тяло на планината.

— Това място направо е зловещо — потрепера — Бони, вирайки се надолу, докато самолетът кръжеше над пистата.

— Е, не е копие на Шангри Ла — рече сухо Елъри, — макар и да прилича на забранения град на Покрива на света. Да не би уважаемият ти дядо да е ходил до Тибет? Това може да обясни откъде е почерпил вдъхновението си.

Мрачната камара се бе присвила безжизнена под тях. Сградата с безмълвните си кули и каменни стени сякаш бе замряла в центъра на ефирната паяжина от електрически и телефонни кабели, спускащи се по склона на планината, и дебнеше плячката си.

— Аз ли си въобразявам — потръпна Бони, — или това нещо долу наистина прилича на паяк?

— Въобразяваш си — отвърна Елъри бързо. Когато самолетът спря да се клатушка и кацна на малката писта, той каза на пилота:

— Чакай ни. Няма да се бавим много.

Хвана Бони за ръка, помогна и да слезе и я помъкна към просеката в гората. Когато минаваха покрай хангара, той забеляза, че вратите му бяха отворени и самолета го нямаше. Видя го и Бони.

— Само това липсваше — дядо да е отлетял за някъде! Винаги съм мислела, че рядко напуска имението.

— По-вероятно е да го няма доктор Джуниъс. Сигурно плужекът му с плужек е отишъл на пазар за зеле и други неща. Я си представи, че ти въртиш домакинството тук?

— И да летя до „Плод-зеленчук“ за буркан маслини! — изкиска се Бони нервно.

Алеята с дърветата бе безлюдна. А когато стигнаха площадката, където бе къщата, видяха, че входната врата е затворена. Елъри почука. Никой не отговори. Почука отново. Най-сетне натисна дръжката. Вратата се отвори.

— Близко до ума — изсмя се той. — Ама кой да се сети? Влизай, Бони. Къщата поне няма да те ухапе.

Бони май се съмняваше, но изпъна момчешките си рамене и влезе смело пред него в сумрачната къща.

— Дядо? — извика тя.

Ехото дотърколи сричките обратно, приглушени и присмехулни.

— Господин Стюарт! — изрева Елъри. Ехото му се подигра. — По дяволите! Този старец може да те подлуди. Имаш ли нещо против да го пораздрусам малко?

— Дали имам нещо против? — избухна Бони. — Бих искала и аз да го пораздрусам!

— За целта ще трябва първо да го намерим! — рече Елъри весело. Двамата тръгнаха. Холът бе пуст. Кухнята също, макар че дъхаше на прясно запарен чай и върху масата имаше трохи хляб. Елъри поведе Бони по стълбата.

— Хващам се на бас, че пак е горе и пак не е на кеф. Господин Стюарт!

Никакъв отговор.

— Нека аз да видя — рече Бони решително и се затича по стълбите.

Намериха стареца в леглото, масичката до него бе отрупана с всевъзможни лекарства — кутийки с хапчета, шишета със сиропи, спрейове и лъжици от неръждаема стомана. Беззъбите му челюсти упорито дъвчеха сандвич със студено месо и докато ги зяпаше застрашително, без каквато и да е изненада, той гълташе жадно изстуден чай с лед.

— Дядо! — извика Бони. — Не ни ли чу?

Той й хвърли кръвнишки поглед изпод рунтавите си вежди и продължи да дъвче, без да дава вид, че я е чул.

— Дядо! — Бони изглеждаше уплашена. — Не ме ли чуваш? Оглуша ли?

Той спря да дъвче само колкото да изръмжи:

— Махай се. — После отново отпи от чая и отхапа от белия хляб. Бони почувствува и облекчение, и гняв.

— Защо се отнасяш така с мен? Ти не си ли човек? Какво ти става?

Космите по страните и брадичката му спряха да шават и челюстите му рязко се склупчиха. После той попита троснато:

— Какво искаш?

Бони седна.

— Искам — рече тя тихо — малко нежност, с която никога не си дарил мама.

Изучавайки сърдитата старческа физиономия насреща си, Елъри с почуда забеляза как някаква сянка на нежност се промъкна в съзливите зачервени очи. После това изражение изчезна. Дядката каза сърдито:

— Много е късно вече. Стар човек съм. Блайт трябваше да се сети за това преди години. Тя никога не ми е била дъщеря. — Фъфленето се засили: — Никого не искам да виждам! Махай се и ме остави на мира. Дяволите да го вземат оня глупак Джунийс! Ако го свърташе на едно място, можеше да ми осигури поне малко спокойствие!

Ръцете на Бани се свиха в два юмрука.

— Колкото и да викаш, не можеш да ме уплашиш! — рече тя спокойно. — Много добре знаеш, че вината бе твоя, а не на мама. Никого не си й дал любовта, която тя с право е очаквала от теб.

Старецът тресна чашата и запокити останките от сандвича.

— Кой ти дава право да ми говориш така? — кресна той. — Че ти какво знаеш? Тя никога не те е водила при мен. Тя изобщо...

— А ти кога си й показал, че искаш?

Костеливите ръце се размахаха, после се отпуснаха върху завивката.

— Нямам намерение да споря с вчерашно хлапе. Дошла си заради парите ми. Знаем защо си дошла. За парите ми. Всички деца и внуци само това искат!

— Дядо — ахна Бони и стана. — Как можеш да кажеш такова нещо?

— Махай се, махай се — повтори той. — Този глупак Джуниъс! Да вземе да отиде в Лос Анджелес и да остави домът ми да се превърне в крайпътен хан. Бог знае какви бактерии сте домъкнали, ти и този с теб. Аз съм болен стар човек. Аз...

— Довиждане — каза Бони и се отправи към вратата с невиждащ поглед.

— Почакай — обади се Елъри. Тя изчака с трепещи устни. Елъри се обърна към стареца мрачно: — Господин Стюарт, ваша работа си е как ще живеете, но е извършено углавно престъпление и не можете да останете безучастен. Ще трябва да отговорите на въпросите ми.

— Ти кой си? — Запита кисело старецът.

— Няма значение кой съм. В сряда преди една седмица... тоест преди девет дни... дъщеря ви и Джек Ройл са ви посетили. Защо?

Стори му се, че за миг в погледа на стареца блесна изненада, но само за миг.

— Значи и това сте разбрали, така ли? Сигурно си от полицията, като онзи идиот Глюк, който идва в началото на седмицата. Полицаи!

— Зададох ви въпрос, господин Стюарт...

— Искаш да знаеш защо са идвали, а? Хубаво, ще ти кажа — рече неочаквано старецът и седна в леглото. — Защото им трябваха пари ето защо! Всички само това искат!

— Мама ти е искала пари? Не вярвам.

— Лъжец ли ме наричаш, а? — рече старецът жлъчно. — Казвам ти, че ме помоли за пари. Не за себе си, признавам. Но ме помоли. За оня нехранимайко Ройл!

Бони и Елъри се спогледаха. Ето какво било. Блайт бе дошла при баща си противно на всичките инстинкти... не за себе си, а заради човека, когото обичаше. Бони отвърна очи и се загледа през прозореца в студеното небе.

— Ясно — подхвърли Елъри. — И вие й дадохте?

— Трябва да не съм бил с всичкия си този ден — измърмори старецът. — Дадох на Ройл чек за сто и десет хиляди долара и казах на Блайт да не ме безпокои повече. Нехранимайко с нехранимайко! Май на карти е задлъжнял! Тя искаше да се жени за комарджия. Е, всеки сам си решава.

— О, дядо — изхлипа Бони, — стар преструван такъв!

Тя направи крачка към него.

— Не се приближавай! — рече старецът бързо. — Не си стерилна! Пълна си с бактерии!

— Значи все пак си я обичал. Искал си тя да бъде щастлива.

— Просто исках да ме остави на мира.

— Ти само се правиш на коравосърдечен...

— Нямаше друг начин да се отърва от нея. Защо хората не ме оставят на мира? Блайт каза, че и без това парите един ден ще бъдат нейни и просто иска малка част в аванс... — Брадясалите му бузи потрепериха. — Махай се и да не съм те видял повече.

Усмивката застина върху устните на Бони.

— Знаеш ли — прошепна тя, — вярвам ти, че си й ги дал само да се отървеш от нея. Не се безпокой, дядо. Ще се махна и никога няма да ме видиш повече. Докато си жив, няма да чуеш дума от мен.

Старецът отново вдигна юмруци. Бледото му лице бе почервенияло от гняв.

— Няма да умра толкова скоро! — извика той. — Не се бой! Махайте се и двамата.

— Още не рече Елъри и погледна към Бони. — Бони, нали нямаш нищо против да ме почакаш в самолета? След малко ще дойда. Искам да поговоря с дядо ти насаме.

— Да можех, щях да хвъркна. — Бони се втурна навън. Елъри я чу да тича по стълбите, сякаш някой я гонеше. Не продума, докато не чу входната врата да се затръшва. После се обърна към сърдитото старче.

— А сега, господин Стюарт, отговорете ми на един въпрос.

— Знаеш вече защо Блайт и онзи комарджия бяха тук — отвърна старчето намусено. — Нямам какво повече да кажа.

— Но въпросът ми няма нищо общо с посещението на Блайт.

— Ха! Какво искаш да знаеш?

— Искам да знам — рече спокойно Елъри — какво правехте миналата неделя вечерта във с авиаторски шлем?

За миг му се стори, че дядката ще припадне, очите му се въртяха уплашено, а големият костелив нос потреперваше.

— А? — смотолеви старецът. — Какво каза?

Но скоро се окопоти, тревогата му изчезна и сивата брада се навири войнствено. „Дърт петел“ — помисли си Елъри с неохотно възхищение. Въпреки годините си понасяше ударите доста леко.

— Видях ви в дъжда отвън с авиаторски шлем на главата. И то когато Джуниъс казваше, че сте горе, заключен в стаята.

— Да — кимна старецът. — Да, бях навън. Защото исках да вдишам божия чист въздух. Бях излязъл, защото домът ми бе пълен с непознати.

— В дъжда? — усмихна се Елъри. — Мислех, че се страхувате от пневмония.

— Аз съм болен човек — рече старецът упорито. — Но по-скоро ще рискувам да хвана пневмония, отколкото да се забъркам с непознати.

— Почти казахте „да се забъркам в убийство“, нали? Защо толкова се боите да не се забъркате в това убийство, господин Стюард?

— В което и да е.

— Убийството на родната ви дъщеря? Не смятате ли... не изпитвате ли... за малко да го нарека „естествено“ желание за мъст?

— Искам само да ме оставят на мира.

— Ами шлемът на главата ви...

— Из къщата се търкалят няколко шлема. Добра защита от дъжда.

— А, вече сме любезни. Защо ли хората, които имат какво да крият, като правило се стараят да разговарят любезно? Само че какво криете вие?

Вместо отговор старецът протегна ръка и сграбчи ловджийската пушка от мястото ѝ до леглото. Без нито думи той я постави в скута си. Не сваляше очи от Елъри. Елъри се усмихна, сви рамене и излезе. Стараеше се да тропа по-силно надолу по стълбите, а на площадката шумно влачеше, крака чак докато стигна входната врата. Отвори и затръшна с все сила, но остана вътре, заслушвайки се. Отгоре не се чуваше нито звук, Елъри смръщи вежди и се огледа. Той прекоси всекидневната на пръсти, отвори внимателно една врата, хвърли бегъл поглед вътре, кимна и прекрачи прага, като затвори след себе си също тъй внимателно.

Намираще се в библиотека или кабинет — обширна стая с мертеци, мрачна като всички помещения в тази къща. И в нея се усещаше тягостната атмосфера на необитавано място. Всичко бе покрито с дебел слой прах, безмълвен коментар за домакинските таланти на доктор Джуниъс. Без да се двоуми, Елъри се приближи до

огромното като самолетоносач бюро в центъра на стаята — масивна, резбована, дъбова мебел с древна патина. Интересуваше го не антикварната стойност на бюрото на Толанд Стюарт, интересуваше го съдържанието му. В стаята нямаше сейф, а бюрото изглеждаше най-вероятното хранилище на онова, което търсеше.

Намери го във второто чекмедже, в зелено боядисана стоманена кутия, до която лежеше катинар с ключ.

Това бе завещанието на Толанд Стюарт.

Елъри го прочете жадно, наострил ухо за шумове откъм стаята на стареца горе.

Документът бе отпреди девет и половина години и носеше печатите на стара, солидна банкерска къща в Лос Анджелис. Това бе холографско копие на завещанието, написано с чепатия почерк на дядката. Елъри си представи как дъртакът пъшка над листа, издул с език старческата си буза. Най-отдолу стоеше подписът на Толанд Стюарт, и имената на свидетелите — очевидно служители на банката — не говореха нищо на Елъри.

Завещанието гласеше:

„Аз, Толанд Стюарт, шестдесетгодишен, умствено и психически здрав, правя своето завещание и изразявам последната си воля.

На доктор Хенри Ф. Джуниъс, работещ при мен, оставям сумата сто хиляди долара в брой или в ценни книжа, но само при следните условия:

(1) Че до смъртта ми или за срок не по-малък от десет години от датата на това завещание доктор Джуниъс ще ми служи неотлъчно, с прекъсвания единствено поради болест или поради други независещи от него обстоятелства. През цялото време той се задължава да се грижи за мен като мой лекар и единствен пазител на моето здраве и

(2) Че аз, Толанд Стюарт, ще съм надживял този десетгодишен период, тоест че моята смърт ще настъпи след седемдесетия ми рожден ден.

В случай че независимо поради какви причини смъртта ми настъпи, преди да навърша 70 години, или в случай че доктор Джуниъс напусне службата си при мен доброволно или поради освобождаване от длъжност преди изтичането на десетгодишния срок, упоменат по-горе, завещанието ми от 100 000 долара на негово име да се смята за невалидно и моята собственост да бъде предадена изцяло и безразделно на моите законни наследници.

Нареждам също така да бъдат платени текущите ми дългове, както и разноските по погребението.

Останалата част от имуществото си оставям да бъде разделено както следва: половината (1/2) оставям на единственото си дете и дъщеря, Блайт, или в случай че се спомине преди мен, на нейните наследници. Другата половина (1/2) да получи внучката ми Бонита, дъщерята на Блайт, или в случай че Бони се спомине преди мен, наследниците на Бони.“

Ако не се брой един кратък параграф, в който младият вицепрезидент на банката се упълномощаваше за изпълнител на завещанието, в документа нямаше нищо друго.

Елъри го постави обратно в зелената кутия, затвори чекмеджето и се измъкна от къщата.

Когато излезе на самолетната писта, чипоносият самолет, който бе видял в неделя вечерта, тъкмо се приземяваше. Пилотът рулира и спря до самолета, който бе докарал Елъри и Бони тук горе, в планината. От кабината скочи доктор Джуниъс същински застарял кондор с шлем. Той махна на Бони, която чакаше в другия самолет, и забърза да поздрави Елъри.

— Значи се наканихте да ни посетите — рече любезно. — А пък аз да отида на пазар! Какво ново на холивудския фронт?

— Нищо ново. — Елъри направи пауза. — Току-що имахме честта да разговаряме с вашия почитаем благодетел.

— Щом като кожата ви е цяла — усмихна се докторът, — сигурно не е било толкова страшно. — После добави със съвсем различен тон: — „Благодетел“ ли, казахте?

— Да, защо? — измърмори Елъри. — Не е ли така?

— Не разбирам какво имате предвид. — Блестящите очички на доктора сякаш се оттеглиха в жълтеникавите си хралупи.

— Хайде, хайде, докторе.

— Не, честно.

— Или може би не знаете за дребната сумичка, която онзи мърморко ви е оставил за старини!

Доктор Джуниъс отметна глава назад и се засмя.

— А, това ли! — Смехът му секна. — Разбира се, че знам. Защо мислите, съм се погребал тук?

— Мислех — рече сухо Елъри, — че трябва да има солидна причина.

— Предполагам, че той ви е казал.

— Мм-мм.

— Не съм сигурен — каза доктор Джуниъс, вдигайки рамене, че печеля от тази сделка. Евтино е за сто хиляди, честно ви казвам. Да живееш със стария пират и да се примиряваш със сръдните и прищевките му в течение на десет години — това струва милион, ако не, и повече.

— Как се стигна до това странно споразумение между вас, докторе?

— Когато се запознахме, току-що му бяха направили пълни изследвания двама шарлатани, които му бяха намерили слабото място и го скубеха по най-безобразен начин. Казали му, че има рак на стомаха, уплашили го и го накарали да повярва, че му остават най-много година-две живот.

— Значи умишлено са го заблудили?

— Така предполагам. Сигурно са се страхували, че свещената крава рано или късно ще спре да дава мляко, и са решили да измъкнат от него каквото могат за година-две, вместо да раздухват хипохондрията му за по-дълго. Както и да е, той дойде при мен, аз го прегледах и открих, че просто страда от язва. Съобщих му го и шарлатаните побързаха да изчезнат.

— Но аз още не разбирам...

— Нали ви казах, че не познавате Толанд Стюарт — рече докторът мрачно. — Той ги подозираше, но все го гризеше съмнението, че може и да има рак на стомаха. Аз го уверих, че бързо

ще оправя язвата му, и така му дойде идеята да ме ангажира за свой личен лекар. Онези шарлатани му даваха още година-две живот. На мен той ми каза, че ако го поддържам жив и в що-годе добро здраве десет години ще ми отпусне значително възнаграждение.

— Значи по китайската система. Пациентът плаща само докато се радва на добро здраве.

— Добро здраве! — изсумтя доктор Джуниъс. — Този човек е здрав като камък. За кратко време се справих с язвата му и оттогава дори не е настивал.

— Но всичките лекарства и хапчета до леглото...

— Оцветена вода и захаросани успокоителни. Не дотам почтена, но резултатна терапия. В аптечката му не е имало истинско лекарство от осем години насам. Трябва обаче да лекувам въображаемите му страдания, или ще ме изрита от къщата.

— И тогава няма да можете да получите стоте хиляди, когато умре.

Докторът вдигна ръце.

— Когато умре! Ако питате мен, ще доживее деветдесет години. Шансовете да ме надживее са в негова полза, а за времето, прекарано в отшелничество тук, горе, аз ще получа само два реда във вестникарската колонка за скръбни вести.

— Но той не ви ли плаща годишен хонорар?

— А, да, доста солидна сумичка — вдигна рамене докторът. Но за нещастие от нея нищо не ми остава. Ще полудея, ако не се измъквам до Лос Анджелис от време на време. Когато ида в града, то е само за да загубя някой и друг долар на рулетка или на хиподрума... част от парите съм вложил на борсата.

— Да не би при Алесандро?

Докторът свъси вежди и се извърна към зъберите на хоризонта.

— Някога желали ли сте нещо много силно?

— Често.

— Рано осъзнах, че от мен лекар няма да стане. Нямам необходимата нагласа. Едно нещо винаги съм желал, но никога не съм имал поради липса на средства — свободно време.

— Свободно време ли? Че за какво ви е?

— Да пиша! Имам какво да разкажа на света. — Той се потупа по гърдите. — Но моите сюжети са заключени тук и няма да видят бял

свят, докато мисълта ми е заета с глупости, докато имам финансови затруднения и ми липсва свободно време и чувство за сигурност.

— Но тук горе...

— Какво тук горе? — запита Джуниъс свирепо. — Сигурност? Време? Аз съм затворник. По цял ден съм на крак, от сутрин до вечер, прислужвам на този стар глупак, готвя му, бърша му носа, тичам по прищевките му, чистя му къщата... Не, господин Куин, тук не мога да пиша. Мога само да тичам до скъсване и да се надявам, че някой ден той ще си счупи врата по време на лов за зайци.

— Поне сте откровен — промърмори Елъри.

Докторът го погледна уплашено.

— Довиждане — каза припряно и забърза към къщата, скрита сред дърветата.

— Довиждане — отвърна Елъри сдържано и се качи в чакащия самолет.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГОСПОДИН КУИН — ИНТРИГАНТ

В съботното утро Елъри седеше на масата в кухничката си по пижама и халат и разпределяше вниманието си между препечената филийка, утринния вестник, който съдържаше последните новини по случая Ройл — Стюарт — никакво развитие, — и едно книжле със заглавие „Гледане на карти“. Внезапно телефонът иззвъня.

— Куин! — Гласът на Тай бе нетърпелив. — Какво каза?

— Кой какво каза?

— Бони. Обясни ли й всичко?

— О, Бони ли? — Елъри мислеше трескаво. — Ами виж, Тай имам лоши новини.

— Какво искаш да кажеш?

— Изобщо не ми повярва. Убедена е, че баща ти е писал онези писма на майка й.

— Но как може! — ревна Тай. — В това няма здрав разум. Ти не й ли каза за куриерската служба?

— А, разбира се — излъга Елъри. — Но от една жена не може да се иска здравомислие, Тай. Човек с твоя опит би трябвало да го знае. Защо не вземеш да се откажеш от Бони като от безнадежден случай?

Тай мълчеше. Елъри почти го виждаше как стиска гневно зъби.

— Не е възможно да греша — каза Тай най-сетне с някакво упорито отчаяние. — Тя ми се отдаде изцяло. Тя ме обича. Знам, че е така.

— Вятър, момичето е актриса. Жените умират да разиграват театър, а когато това им е и професия...

— Ти откога разбираш толкова от жени? Честна дума, не се преструваше!

— Виж, Тай — рече Елъри с престорено раздражение, — аз съм зает човек, а и в този ранен утринен час не съм в най-добрата си форма. Попита ме и ти казах.

— Целувал съм доста момичета през живота си и мога да преценя кога е сериозно и кога не.

— Тъй рече Казанова — въздъхна Елъри. — Пак ти повтарям, че трябва да си вземеш отпуска. Хвани първия самолет на Изток. Една обиколка из увеселителните заведения на Бродуей ще изкара Бони от главата ти.

— Не ща да я изкарвам от главата си! По дяволите, щом нещата стоят толкова зле, ще отида лично да се разбере с нея. Всъщност отдавна трябваше да го направя.

— Чакай — рече Елъри разтревожен. — Не си търси белята, Тай.

— Знам, че щом поговоря с нея, щом пак я взема в ръце...

— Е, какво искаш — нож в гърба, докато я прегръщаш? Тя получава писма.

— Пак? — не повярва Тай. — Нали прибрахме целия вързоп от куриерската служба!

— Показа ми едно, което е получила вчера. Адресирано до нея.

— До нея?

— Да, със седмица пика вътре, „Враг“.

— Но ако е било изпратено в четвъртък вечерта... а ние знаем, че не може да е изпратено от службата на онзи Люси... ами да, това доказва, че татко не го е пратил!

— О, тя много добре знае, че баща ти не го е пратил — рече Елъри отчаян. — Работата е по-сериозна. Мисли, че ти си го пратил.

— Аз? — попита Тай зашеметен.

— Да, тя сега е убедена, че цялата поредица от карти е дело на семейство Ройл. Тези до Блайт от баща ти, а сега това очевидно първото от новата поредица — от теб.

— Но това е... това е безумие! От мен? Тя да не би наистина да мисли, че аз?...

— Казах ти, че с нея не може да се спори. Никога няма да оправиш тази работа, Тай. Не си губи напразно времето.

— Но как може да мисли, че аз я преследвам! Ще трябва да направя нещо, да я убедя...

— Не знаеш ли, че най-инертният материал във вселената е една идея, влязла в главата на жена? Нищо не може да я изкара оттам! Слушай, не че променям темата, но ти имаш ли пишеща машина?

— Какво? — измънка Тай.

— Попитах те дали имаш пишеща машина?

— Ами да. Но...

— Къде е?

— В гримьорната ми. Къде отиваш сега? Да видя Бони.

— Тай. — Елъри потръпна от собственото си вероломство — Недей. Послушай ме. Може... да е опасно.

— Опасно? Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че разбираш английски отлично.

— Чакай — рече Тай остро, — да не би Бони... Шегуваш ли се, или си полудял?

— Ще ми направиш ли една услуга? Недей да разговаряш с Бони, докато аз не ти кажа, че е безопасно.

— Не те разбирам, Куин.

— Ще трябва да ми обещаеш.

— Но...

— Не мога да ти обясня сега. Даваш ли ми дума?

Тай млъкна, после каза уморено:

— Е, добре. — И затвори телефона. Елъри направи същото, попивайки потта от челото си. Размина се. Самият той бе още чирак в лабораторията на любовта и тъкмо започваше да открива мощните магнетични свойства на великата страст. Ама че упорито хлапе! В същото време господин Куин изпитваше страшен, унищожителен срам. От всички тъмни деяния, които се бе налагало да извършва в интерес на чистата истина, това положително бе най-тъмното.

Той се отправи с въздишка към кухничката си с книжката в ръка, измъчван от мрачни мисли. На вратата се позвъни. Той се обърна разсеяно, отиде и отвори. На прага стоеше Бони.

— Бони? Виж ти! Влез.

Бони сияеше. Профуча край него, хвърли се на канапето и вдигна към Елъри искрящите си очи.

— Какъв чудесен ден! Нали? Този халат страшно ви отива, господин Куин. А мен току-що ме проследи същата черна лимузина и ми е все едно... който и да е... случи се нещо прекрасно!

Елъри затвори унило вратата. Сега пък какво? Все пак се насили да се усмихне.

— Този случай има поне една приятна черта — позволява ми ежедневно да общувам с една от най-прелестните девойки на света.

— Една от най-щастливите — засмя се Бони. — И да не би се опитвате да ме прелъстите по този архаичен начин? Толкова ми е леко на душата, че дори ме е срам! — Тя започна да се друска на канапето, като весело малко момиченце. — Няма ли да ме попитате какво има?

— В смисъл?

— Защо съм толкова щастлива?

— Е — каза той без въодушевление. — Какво стана?

Тя отвори чантата си. Елъри я погледна изпитателно. Прелестното ѝ личице бе тъй посърнало от преживяната скръб, че нито радостта ѝ в момента, нито изкусният ѝ грим можеха да скрият това. Бузите ѝ бяха хлътнали, под очите си имаше тъмни виолетови сенки. Изглеждаше като тежко болен човек, който току-що е научил от лекаря си, че има надежда да се оправи.

Тя извади един плик от чантата си и му го подаде. Елъри го взе смръщено. Защо поредното предупреждение имаше такъв изключителен ефект върху настроението ѝ? Когато извади изпратената карта потръпна от лоши предчувствия. Беше четворка пика. Вторачи се в картата мрачно. Значи така. Ако правилно си спомняше листа, кода...

— Не ти трябва да търсиш жълтия лист — рече Бони весело. Знам всичко наизуст. Четворка пика означава: „Пази се от човека, в когото се съмняваш.“ Не е ли великолепно?

Елъри седна срещу нея и зараглежда плика.

— Май не се радваш много — рече Бони. — Не мога да си представя защо.

— Може би — смънка Елъри — защото не разбирам какво му е хубавото.

Очите на Бони се разшириха.

— Но нали значи: „Пази се от човека, в когото се съмняваш.“ Не разбираш ли? — рече тя щастливо. — А аз си мислех, че онази карта вчера я е пратил Тай!

Бони, Бони. Елъри се почувствува същински злодей. Първо Тай, сега Бони. Само изверг би посегнал на блаженството, засияло върху изпитото ѝ лице — първия изблик на неподправено щастие след безкрайните дни на съмнения, терзания, тревоги и печал. И въпреки това налагаше се. Бе жизненоважно да заличи радостта от лицето ѝ. За миг Елъри се поколеба дали да не каже на Бони истината. Това щеше

да я спре, ако преценяваше правилно характера ѝ. Но тя нямаше да се въздържа да не го каже на Тай. А ако Тай разбере...

Елъри се стегна.

— Не виждам защо се радваш толкова — рече той с пресилен присмех.

Бони се втренчи в него.

— Какво имаш предвид?

— Вчера бе убедена, че Тай е изпратил предишната карта. Очевидно вече не мислиш така. Какво те накара да промениш мнението си?

— Ами тази карта... тази, която държиш!

— Боя се, че не мога да вникна в логиката ти — рече студено Елъри.

Усмивката ѝ изчезна.

— Искаш да кажеш, че не разбираш... — Тя отметна глава — Шегуваш се. Има един — единствен човек на този свят, в когото можех да се съмнявам. Това бе Тай.

— Е, и какво?

— Който и да е пратил тази карта, значението ѝ е очевидно — тя ме предупреждава да се пазя от Тай. Не разбираш ли? — изкрещя тя отново с порозовели бузи. — Не разбираш ли, че това оправдава Тай, невъзможно е да я е пратил той. Тай би ли ме предупредил, ако стоеше зад всичко това? — Тя замълча тържествуваща.

— Би го направил при известни обстоятелства.

Усмивката ѝ изчезна сякаш завинаги. Тя сведе поглед и започна безцелно да подръпва дръжката на чантата си.

— Предполагам — рече тя тихичко, — че знаеш какво приказваш. Аз... мен не ме бива много по тези работи. Просто ми се стори, че...

— Той е изключително ловък — каза Елъри с глух глас. — Знае, че го подозираш, и затова ти е изпратил единственото послание, което би разсеяло съмненията ти. Както и стана.

Елъри се изправи, защото не можеше да гледа отчаяното потрепване на ръката ѝ. В същото време почувствува, че очите ѝ го следят със странен поглед — тъжен, остър, изпитателен, пряк, който го караше да се чувствува като престъпник.

— Ти наистина ли го вярваш? — промълви Бони.

— Чакай. Ще ти докажа! — отвърна Елъри троснато, влезе в спалнята си, затвори вратата и бързо взе да се облича. Предпочиташе да не мисли за нищо. Бони го закара до „Магна“ и когато паркира колата си в гаража на студията, той каза:

— Къде е гримьорната на Тай?

— Ооо — отрони тя.

И без повече думи го поведе към малката сенчеста уличка с вилите, на „Магна“. Изкачиха се до входа на една от тях. Не бе заключено и те влязоха.

Пишеща машина със стандартни размери стоеше на масата до прозореца. Бони застина на прага. Елъри отиде до масата, извади чист лист хартия от джоба си и бързо напечати няколко реда. После се върна при Бони с листа, измъквайки от джоба си плика, който тя току-що бе получила.

— Ясно като бял ден — рече той глухо. — Ето, Бони, сравнявай. Забелязваш ли „b“-тата, „d“-тата, и „t“-тата? Счупени са. — Той не спомена, че както и „h“-тата, и „r“-тата на портативната машина на Джак Ройл, дефектните букви бяха прясно изпилени. — И в този случай шрифтът е „Елит“, нещо необичайно за този тип машини.

Бони пристъпи напред и погледна, но не листовете, а направо машината. Натискаше клавишите един по един и оглеждаше буквите.

— Виждам.

— Няма никакво съмнение. Този плик, както и другия, който получи вчера, са били надписани на тази машина.

— Ти откъде разбра? — попита го тя със същия странен поглед.

— Просто предположих.

— Тогава трябва да има и индигово копие на жълтия лист с кода. Няма да е пълно без него.

— Умница! — Елъри затършува из чекмеджето на масата. — А, ето го! Май е трети или четвърти екземпляр. — Показа ѝ листа, но тя продължаваше да гледа него.

— Какво ще правиш сега? — Гласът на Бони бе леден. — Ще изобличиш ли Тай пред инспектор Глюк?

— Не, не, това ще е прибързано — каза Елъри припряно. — Не разполагаме с истински улики за прокурора.

Тя не каза нищо.

— Бони, не споменавай никому за това. И се пази от Тай. Чуваш ли?

— Чувам — каза Бони.

— Стой колкото се може по-далеч от него!

Бони отвори вратата.

— Къде отиваш сега?

Бони не отговори.

— Пази се!

Тя го погледна само веднъж — с дълъг, суров поглед, който, странно защо, криеше в дълбините си проблясък на страх. Тръгна с бързи крачки. След половин пресечка хукна. Елъри я проследи с мрачен взор. Когато тя се скри зад ъгъла, затвори вратата и се отпусна на стола.

„Чудно — мислеше си злостно той — какво ли е наказанието за убийство на любов.“

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

DANSE AMOUREUSE^[1]

Куин седеше в стаята на Тай и размишляваше. Размишлява доста време. Положението изглеждаше задоволително в много отношения. Да, при това в значителна степен. В едно отношение обаче не беше. И то в най-важното.

„До болка позната история — си мислеше Куин. — Намираш орех и няма с какво да го счупиш. Не е възможно да няма друг изход, освен изчакването. Мисли, Елъри, мисли!“

И Елъри мислеше. Мина един час, после втори. Елъри продължаваше да мисли. Но без резултат. Стана, поразтърпка се. Всичко си бе дошло на мястото. Случаят лежеше пред него гладък, лъскав и цял — нямаше грешка. Въпросът бе как да го подхване, без да предизвика непоправима бъркотия.

Като се надяваше искрено, че ще му дойде вдъхновението, Куин излезе от вилата, напусна територията на студията и взе такси до хотела. В апартамента си той позвъни на администратора и нареди да изкарат колата му от гаража. Докато събираше богатата си колекция от писма и ги поставяше едно по едно под капака на портативната пишеща машина на Джак Ройл, иззвъня телефонът.

— Куин? — изрева инспектор Глюк. — Веднага ела в управлението! Веднага, чуваш ли ме?

— Дали чувам? Имам ли друг избор, Глюк?

— Сега няма да приказвам. Плюй си на пъргавите пети и идвай веднага.

— Ммммм — рече Елъри. — Да си взема ли четката за зъби и пижамата?

— Отдавна трябваше да те вкарам в пандиза. Побързай, по дяволите!

— В интерес на истината тъкмо се канех да дойда при теб, Глюк...

— Ти и собствения си баща ще продадеш — изрева инспекторът. — Давам ти половин час. Нито минутка повече! — И затвори.

Елъри се намръщи, въздъхна, щракна капака на пишещата машина, слезе по стълбите, качи се на колата и се отправи към центъра на Лос Анджелис.

— Е? — запита Куин точно след половин час.

Инспектор Глюк седеше зад бюрото си неумолимо намръщен и се опитваше да изглежда едновременно сърдит и обиден. Дишаше тежко и гневно.

— Какво носиш там? — изръмжа той и посочи пишещата машина.

— Аз попитах пръв — рече лукаво Елъри.

— Сядай и не се прави на много остроумен. Чел ли си днес рубриката на Пола Парис?

— Не.

— Ти неграмотен ли си, или нашите вестници не са достатъчно изискани за вкуса ти? В края на краищата минаваш за литератор!

— Ха-ха — рече Елъри. — Това сигурно трябваше да ме смаже. А аз за теб на какво ли не съм готов! Хайде, казвай какво има.

Глюк запокити вестника по Елъри. Елъри го хвана, вдигайки вежди, и зачете пасажа, отбелязан с червен молив в рубриката на Пола Парис.

— Какво ще ми кажеш в оправдание?

— Ще кажа, че е възхитителна — рече замечтано Елъри. — Пола, дамата на сърцето ми! Какъв ум! Глюк, кажи ми честно. Срещал ли си някога жена, която да съчетава интелект, красота и чар по такъв съвършен начин?

Инспекторът халоса бюрото си с разтворена ръка и накара предметите по него да заподскачат и затреперят.

— Мислиш се за много хитър — ти и тази вестникарска чума! Куин, няма нужда да ти казвам, че съм бесен. Бесен съм! Когато прочетох туй нещо, имах доброто намерение да издам заповед за арестуването ти. Сериозно ти казвам!

— Търсиш си изкупителна жертва, така ли? — рече Елъри съчувствено.

— Да събере всичките тези писма! Да ги крие от мен цяла седмица! Да се прави на ченге от управлението!

— Бързо си пипал — рече Елъри с възхищение. — Тя само казва в крайна сметка, че Блайт Стюарт е получавала анонимни писма и че

са били изпращани от една куриерска служба. Добре го даваш, Глюк.

— Не ме четкай! В града има едно куриерско бюро и само преди час оня тип Люси бе на разпит при мен. Каза ми всичко за теб — познах те по описанието му. И си му оставил името си и телефона в хотела. Какво нахалство! Това потвърждава показанията му. Предполагам, че другите двама са били Тай Ройл и Лю Баскъм, съдейки по описанието на Люси.

— Чудесно.

— Накарах да претърсят къщата на Стюарт — никакви писма, и разбрах, че са у теб! — Инспекторът сякаш щеше да се разплаче. — Само като си помисля, че ти ми изигра този мръсен номер. — Скочи на крака и кресна: — Казвай всичко!

Елъри се начумери.

— И все пак неизбежната поява на всички тайни в рубриката на Пола започва да ме плаши. Откъде, по дяволите, черпи сведения тази жена?

— Хич не ме интересува — кресна Глюк. — Дори не ѝ се обадох по този повод, нямаше да има никакъв смисъл. Слушай, Куин, ще ми дадеш ли писмата, или ще се наложи да те пъкна в дранголника?

— А, писмата ли? — Елъри подритна машината между краката си. — Ще ги намериш тук, заедно с картите и машината, използвана от престъпника за написване на листа с кода и писмото до „Международното куриерско бюро“.

— Карти? Лист с код? — зяпна Глюк. — Машината? Чия машина?

— На Джак Ройл.

Инспекторът се хвана за главата.

— Добре — Зададено каза той. — Говори. Откъде мога да знам такива подробности. Аз съм един обикновен началник на отдел „Убийства“. Давай, казвай всичко от игла до конец — изрева той. — По дяволите, човече, говори!

И Елъри заговори усмихнат. Впусна се в дълго изложение, започна отначало — от самото начало, когато се бе сдобил с първите две карти от Блайт Стюарт в къщата на Джак Ройл — и завърши с историята за новата поредица от писма, адресирани до Бони.

Инспекторът седеше и гледаше зловещо машината, жълтия лист, картите и пликите.

— И когато открих, че двете писма до Бони са писани на машината на Тай — сви рамене Елъри, — вече нямаше накъде. Честно, Глюк, бях на път всичко да ти предам, когато позвъни.

Инспекторът стана, сумтейки, и закрочи нервно из стаята. После извика секретаря си.

Когато секретарят излезе, той започна да обикаля отново. Найсетне седна.

— Честно да ти кажа — призна си той, — всичко това нищо не ми говори. Името Смит е измислено, разбира се, само за заблуда. От целия план ми е ясно само, че оня първоначално е смятал да премахне само Блайт, но нещо го е накарало да пречука и Джак.

— Там е работата я — измърмори Елъри.

— Но защо е убил Джак? Защо изобщо е изпращал тези предупреждения? — Инспекторът вдигна ръце. — И с каква цел се е захванал сега пък с Бони? — Очите му се присвиха. — Значи за това си искал денонощно да я държим под наблюдение.

— Ако си спомняш, помолих те да я охранявате още преди да получи първото писмо.

— Тогава защо?

— Интуиция. По-късно я потвърдиха картите, получени от Бони. Значи сега дойде нейният ред — промърмори Елъри. — Няма съмнение.

— Виждал ли си я днес?

— Опитах се да я намеря, когато разбрах за анонимните писма, но не си бе вкъщи. И хората ми още не са докладвали. Всъщност и Ройл го няма.

Тръпки побиха Елъри.

— Не сте могли да намерите Тай?

— Не. — Инспекторът изглеждаше изненадан. — Чакай, да не би според теб именно той да изпраща тези писма? Че той е!... — Скочи отново на крака. — Разбира се! Ти сам каза, че тези последни писма до Бони са писани на машината му! — Грабна телефона си. — Милър! Бягай до „Магна“ и донеси пишещата машина от гримьорната на Тай Ройл. Отваряй си очите... за отпечатъци. Той затвори, потривайки ръце. — Ще трябва да пипаме внимателно, разбира се. Дори да докажем, че той е пратил картите, това още не доказва двойното убийство. Но все пак е начало. Мотиви има колкото щеш.

— Смяташ, че той е убил и баща си?

Глюк се почувствува неловко.

— Добре де, казах, че ще пипаме внимателно. Имаме да изяснява ме доста въпроси. Дръж си езика зад зъбите, Куин, а аз ще задвижа нещата.

— Не ще и съмнение — каза Елъри сухо.

Инспекторът се ухили и излезе бързо. Елъри запали цигара и се замисли. Когато се върна, инспекторът сияеше от радост.

— Ще го открием бързо, разбира се. После ще го следим денонощно, без той да знае. В момента минават къщата му със ситния гребен. Може и да намерим нещо от морфина и натриевия алурат... ще проследим действията му отпреди две седмици, покупки на лекарства и тъй нататък. Това е все пак начало, първата крачка.

— Разбира се, известно ти е, че Тай физически не би могъл да бъде онзи маскиран пилот — изтъкна Елъри.

— Не, разбира се, но може да е наел подставено лице. Добре измислено прочее, да се остави да го обезвредят и да го вържат като сукалче. И момичето му е свидетел.

Елъри въздъхна:

— Не ми се ще да те разочаровам, Глюк, но си на грешен път.

— Брей? Че как така? — не повярва инспекторът.

— Тай никога не е писал тези писма — ... както и Джак не е писал другите, които получаваше Блайт.

Инспекторът захапа пръста си.

— Как така? — попита той покрусен.

— Виж буквите „h“ и „r“ на тази машина.

Начумерен, Глюк така и направи. Недоволството му изчезна като с магическа пръчка, за да отстъпи място на гнева.

— Изпилени са!

— Точно така. А когато прегледаш и машината на Тай, ще видиш, че буквите „b“, „d“ и „t“ са изпилени по същия начин. Може да цели само едно — умишленото осакатяване на буквите... тази машина да може да бъде идентифицирана бързо по нещо, написано на нея. Е, кой би желал да покаже, че кодът за анонимните предупреждения е писан на машината на Джак? Самият Джак Ройл? Едва ли, ако той ги с изпращал. А същото се отнася и за Тай.

— Разбирам, разбирам — рече раздразнен Глюк. — Ясно. Подвели са ни.

— Така че няколко неща знаем със сигурност. Първо, че Джак Ройл не е пращал картите на Блайт. Второ, че Тай не е пращал картите на Бони. И трето — според закона на вероятностите — фактът, че един и същи начин на белязане е използван и при двете машини, ни довежда до заключението, че това е дело на един и същи човек и следователно този човек с изпратил и двете поредици от писма.

— Но се е опитал да натопи двама души.

— Да видим с какво разполагаме. Първо — има план да бъде убита Блайт и същевременно опит да бъде уличен в убийството и Джак. Затова са били изпращани инфантилните послания, написани на неговата машина.

— Обаче и Джак бе убит.

— Да, но знаем още, че се е наложило убиецът да промени първоначалния си план. Тази промяна е изисквала Джак също да бъде убит, при което уликите срещу него остават без последствие.

— Но картите продължиха да пристигат.

— Защото убиецът е задействувал механизма за изпращането им и не е искал да рискува, за да го спре. Помисли сега, Глюк. Налице е промяна на плана. Убийството на Джак. После картите започват да се получават от Бони. Ако първоначалният план бе в сила, разумно е да допуснем, че уликите все така щяха да водят към Джак. Но щом Джак е мъртъв, някой друг трябва да бъде уличен в заплахите срещу Бони. Кой? Е, добре, сега знаем, че уличеният е Тай. От всичко това следва едно нещо.

— Продължавай, продължавай — рече инспекторът напрегнато.

— Някой използва враждата между семействата Ройл и Стюарт за мотивировка на престъплението си. Той ги подхвърля — готов мотив. Така че враждата изобщо не може да бъде истинската причина.

— Пилотът!

Елъри се замисли.

— Открихте ли нещо за пилота?

— Проклетникът просто изчезна. Продължаваме да се занимаваме с това. Самият аз нещо почнах да губя надежда. — Той погледна Елъри. — Знаеш ли, че Алесандро е вече извън подозрение?

— Извън подозрение? — Елъри вдигна вежди.

— Онези сто и десет бона, които Джак му е дължал, наистина са били платени. Няма никакво съмнение.

— Че кога е имало?

— Ти си знаел! — каза инспекторът подозрително.

— Всъщност да. Ти как разбра?

— Проверих банковите сметки. Открих, че Джак е осребрил чек за сто и десет хиляди долара в банката в четвъртък сутринта, на четиринадесети.

— Разбира се, не в своята банка, там не биха осребрили чек за такава сума толкова бързо. В банката на Толанд Стюарт ли?

— Ти откъде знаеш?

— Предположих. Знам със сигурност, че чекът е бил подписан от стария Стюарт и е носел датата тринадесети. Знам, защото вчера питах оня сприхав стар глупак.

— От къде на къде Стюарт е сервирал толкова пари на Джак? Джак не му бе никакъв. Или може би се лъжа?

— Едва ли. Това е работа на Блайт. Тя е завела Джак в сряда да видят баща ѝ, помолила го е за парите. Той каза, че ѝ ги е дал, за да се отърве от двамата.

— Звучи доста шантаво, та може и да е истина. Дори това да не е било причината, подписът е неговият. Знаем, че старият господин действително е издал чек на тази стойност.

— Нещо друго открихте ли?

— Нищо. Уликите ни срещу приятелките на Джак не доведоха до нищо, всяка си има алиби. А и отровата... никаква следа.

Елъри забарабани с пръсти по стола. Глюк се навъси.

— Но пък тези скалъпени улики сега! Ако се опитват да натопят Тай, много глупаво е било да изпращат последната карта! С що за човек си имаме работа?

— С човек, който слага морфин в коктейлите и праща писма без думи. Загадъчно, нали?

— Може би — измърмори инспекторът с надежда — онази история с картите ще ни доведе до нещо в края на краищата. Със сигурност знаем, че Блайт все с гледачки се разправяше, както повечето шантави дами тук.

— Никоя уважаваща себе си гледачка не би забъркала миш-маш като онзи от жълтия лист!

— Не те разбрах?

— Порових се в окултното изкуство и много скоро се убедих, че картите едва ли са изпратени от професионална гледачка или дори от човек, който разбира от тези неща.

— Искаш да кажеш, че значенията на картите са измислени?

— О, тълкуването на картите е правдоподобно от начало до края. Единствената волност, която си е позволил отровителят, е по отношение на деветката спатия — по принцип тя означава „предупреждение“. Нашият приятел Егбърт е внесъл една малка поправка — изтълкувал е картата като „последно предупреждение“. Иначе значенията могат се открият във всяко ръководство за гледане на карти.

Бедата е, че значенията на картите от жълтия лист представляват случайна смесица от няколко различни системи. Има доста системи нали знаеш. Някои използват петдесет и две карти, други — тридесет и две, има дори една, наречена „Пасианс 21“. Не е взето предвид и различното значение на правите срещу обърнатите карти, не се споменава нищо за различните методи на гледане: „Оракул“, „Староанглийски“, „Цигански“, „Магьоснически“, „Римски“, нито пък отделните начини на подреждане: „Девет реда“, „Пасианс на влюбените“, „Подкова на късмета“, „Пирамида“, „Рулетка“. Също така скъсването на карта на две за обръщане на значението й... Това е нововъведение на нашия приятел Егбърт, никъде не се споменава за подобно нещо. Също...

— Спри, моля ти се! И това ми стига — извика инспекторът, като се хвана за главата.

— Надявам се, че ти е ясно какво имам предвид?

— Ясно ми е само, че ще се поболея от тая история — изстена Глюк.

— *C'est la vie*^[2] — рече Елври философски и излезе.

Упъти се направо към Холивудските възвишения като предан пощенски гълъб. Самата гледка на бялата къща успокои изтерзания му дух и приласка като нежна милувка трескавите му мисли.

Пола го накара да виси в чакалнята двадесет минути и набързо заличи благотворния ефект на къщата си.

— Не бива да постъпваш така с мен — рече той с упрек, когато секретарката й го въведе. Изяждаше я с очи. Дрехата й бе плътно

прилепнала и изящна, изглеждаше прелестно. Чудно как всеки път, щом я видеше, откриваше нов повод за възхищение! На левия ѝ клепач например имаше мъничка бенка. Направо очарователна. Придаваше на погледа ѝ изразителност, характер. Той сграбчи ръката ѝ.

— Какво не бивало да правя? — промърмори Пола.

— Да ме караш да чакам. Пола, така апетитна изглеждаш, че бих те изял.

— Канибал — засмя се тя и стисна ръцете му. — Какво можеш да очакваш, когато не си предупредил дамата предварително, че ще я посетиш?

— Че какво значение има?

— Какво значение имало! Наистина ли си толкова глупав, колкото ме караш да мисля? Не знаеш ли, че всяка жена търси повод да смени тоалета си?

— А, така ли? Не е нужно да се докарваш заради мен.

— Не се докарвам! Това е просто един стар парцал...

— Вечното оплакване! А какво е това на устните ти? Не обичам червило.

— Господин Куин! Обзалагам се, че още носиш наполеонки като дядо си!

— Женските устни са несравнимо по-привлекателни в природния си вид. — Той я притегли към себе си.

— Е, червилото ще остане — рече Пола бързо и се отдръпна.

— О, ти ме влудяваш! Все си казвам, че ще се държа с теб хладно и недостъпно като кралица, а ти ме караш да се чувствавам като момиченце на първата си среща. Седни, демон такъв, и ми кажи за какво си дошъл.

— Да те видя — рече нежно Елъри.

— Не ме залъгвай. Ти никога не си се поддавал на желанията си като обикновено, порядъчно човешко същество. Какво те води този път насам?

— Ами... исках да те попитам нещо за рубриката ти в днешния вестник. За писмата, имам предвид...

— Знаех си аз! Демон такъв.

— Ако знаеше колко близко си до истината!

— Не проявяваш и най-обикновена учтивост. Можеше поне веднъж да излъжеш. Да ме накараш да повярвам, че си дошъл само да

ме видиш.

— Но именно затова съм дошъл. Всъщност — рече Елъри грейнал — писмата са само повод. Точно така, повод.

Тя подсмръкна.

— За всичко ли се нуждаеш от повод?

— Пола, не съм ли ти казвал колко си красива? Ти си жената, за която мечтая още от дните, когато се влюбвах до полуда в киноактриси. Светъл идеал на моя дух. Мисля...

— И какво мислиш? — промълви тя.

Елъри прокара пръст под яката си.

— Мисля, че тук е много топло.

— Нима?

— Да, наистина е топло. Къде са ти цигарите? А, дори пушиш моята марка. Ти си безценна перла. — Той нервно запали цигара.

— Та какво искаше да кажеш?

— Какво съм искал да кажа ли? А, да. В рубриката си споменавах за писмата до Блайт.

— Нима? — рече тя отново.

— И как се сдоби с тези безценни сведения?

Пола въздъхна.

— Нямам какво да крия. Един от моите осведомители разбрал от приятел на вашия приятел господин Люси за посещението ти в „Международно куриерско бюро, регистр.“. И тъй, новината стигна до мен както всичко останало, което се случва в този град. Аз събрах две и две...

— И получи три.

— О, не, словом и цифром четири. Описанието съвпаднаше до последния щрих. Слаб и стръвен наглец с ненаситен блясък в очите. Тя го погледна любопитно. — Какво толкова е станало?

Той ѝ разправи. Тя го изслуша в пълно мълчание. Когато свърши, Пола посегна да си вземе цигара. Той ѝ запали и тя му благодари, с поглед. После се смръщи.

— Да, разбира се. Опитват се да насочат следствието по лъжлива следа. Но защо ме помоли да продължавам да наливам масло в огъня и да подклаждам враждата между Тай и Бони?

— Не знаеш ли?

— Щом Бони е в опасност, струва ми се, че Тай, бидейки невинен... — Тя спря. — Я чакай, Елъри Куин, ти криеш нещо от мен!

— Не, не — побърза да отрече той.

— Току-що сам ми каза, че си направил всичко възможно, за да ги разделиш. Защо?

— Обикновена прищявка. Между другото не искам да се хваля, но по-добре едва ли можеше да се получи.

— Така ли мислиш? Е, не знам защо си го направил, но че не се е получило много добре, мога да се закълна.

— О?

— Доста необмислено си постъпил.

Елъри я погледна с известно раздражение.

— Необмислено, така ли? Кажете ми, моя всезнаеща Минерва, как би постъпила ти?

Тя го погледна с присмех в красивите си очи.

— Елъри Куин от глава до пети! Безграничен сарказъм, породен от също тъй безгранично самодоволство. Негово величество благосклонно се съгласява да изслуша наивния дилетант, който на всичко отгоре е жена... О, Елъри, понякога си мисля, че си или най-умният, или най-глупавият мъж на този свят!

Страните на Елъри силно почервенияха.

— Не е честно — рече ядосано той. — Признавам, че се държах с теб като магаре, но що се отнася до Тай и Бони...

— Проявил си се като още по-голямо магаре, скъпи.

— По дяволите! — извика Елъри, скачайки на крака. — С какво? Как? Ти си най-заядливата жена, която познавам!

— Първо на първо, господин Куин — усмихна се Пола, — не ми крещете.

— Извинявай, но...

— Второ, трябваше да ме попитате за съвет, да ми се доверите...

— На теб? — рече горчиво Елъри. — Когато можеше да изясниш онази бъркотия на летището толкова лесно?

— Онова бе различно. Въпрос на професионална етика...

— Женска логика! Онова било различно, казваш. Мен ако питаш, Пола, същото е. Без разлика! Освен това защо трябва да ти се доверявам? Имам ли причина да вярвам... — Той млъкна внезапно.

— Ще си платиш за тези думи — рече Пола и очите ѝ блеснаха. Или не. Мисля в края на краищата да те даря с мъдростта си. Може да ти подействува благотворно. Не си сполучил с Тай и Бони, защото не познаваш жените.

— Какво общо имат двете неща?

— Бони е истинска представителка на нежния пол и от това, което ми каза за точното естество на лъжите ти и нейната реакция... Господин Куин, очаквайте най-голямата изненада в живота си, при това доста скоро.

— Мисля — рече гневно Куин, — че си позволяваш да говориш за неща, от които не разбираш!

— Брр! Колко си страшен, когато свъсиш вежди! Усмихни се, скъпи. Хайде, хайде. Май наистина си готов да ме изядеш... но не от любов.

— Пола — рече господин Куин през зъби. — Търпението ми се изчерпва. Ще трябва да ти дам урок. Настъпен, даже плъхът се обръща да ухапе!

— Каква непретенциозна метафора!

— Пола — прогърмя господин Куин, — призовавам те!

— Защо с този официален тон? — усмихна се Пола. — Ако уязвиш мъжкото честолюбие, последствията няма да закъснеят. Към — какво ме призоваваш?

Господин Куин си седна пак с мразовита усмивка, но без да сваля очи от нея.

— Да ми кажеш кой уби Джак Ройл и Блайт Стюарт.

Тя вдигна вежди.

— Ти не знаеш ли... ти, човекът, който знае всичко?

— Аз пръв те попитах. Имаш ли някакви подозрения?

— Колко досадно. — Тя набърчи нослето си. — О, струва ми се, че мога да се досетя, ако поискам.

— Да се досетиш — присмя се Елъри. — И разбира се, догадката ти няма да има нищо общо със здравия разум. Там е работата я. Жената не разсъждава. Тя се досеща.

— Ами ти, великият, всемогъщ мъж, си стигнал до извода просто с херкулесовски напъни на мисълта, така ли?

— Кой е? — попита Елъри.

— Ти кажи пръв.

— Боже мой, Пола, държиш се като дете.

— Защо да ти се доверявам? — промълви Пола. — После ще твърдиш, че ти си отгатнал. Но няма да употребиш думата „отгатнал“. Ще кажеш „стигнал до извода“ или нещо подобно.

— За бога — рече ядосано Елъри. — Аз не си служа с догадки, а с научни методи.

— Разправяй ги на друг. — Пак присмех. — Напиши името... името, което си отгатнал... аз ще направя същото и ще си разменим бележките.

— Много добре — изпъшка Елъри. — Ти внесе смут в душата ми. Това са детинщини, но все някой трябва да ти даде гореспоменатия урок.

Пола се изсмя, измъкна два листа хартия, даде му молив, извърна се гърбом и бързо написа нещо на своя лист. Елъри се подвоуми. После бавно изписа едно име. Когато тя се обърна, погледът му бе сведен надолу.

— Чакай. Имам още едно предположение. Дай два плика.

Пола го погледна с недоумение, но се подчини.

— Сложи твоя лист в този плик, аз ще сложа моя в другия.

— Но защо?

— Прави каквото ти казвам.

Тя сви рамене, сложи листа в плика и го залепи. Елъри стори същото. После прибра нейния плик в портфейла си и й подаде своя.

— Да не се отваря — рече той мрачно, докато не заловим нашия приятел.

Тя се изсмя отново.

— Тогава, страхувам се, никога няма да ги отворим.

— Защо?

— Защото престъпникът никога няма да бъде заловен.

— Така ли? — промълви Елъри.

— О, сигурна съм в това — отвърна Пола.

Гледаха се дълго време мълчаливо. Присмех искреше в очите й.

— И какво те кара да бъдеш толкова сигурна? — запита найсетне Елъри.

— Нямах никакви доказателства. Нито една улика, която да представиш в съда. Освен ако не премълчаваш нещо.

— Ако Егбърт падне в клопката, ще признаеш ли, че си сбъркала? — рече Елъри с грейнал поглед.

— Самият факт ще докаже, че не съм права, нали? — промълви тя. — Но няма да успееш.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Разбира се. Ако се закълнеш — тя го погледна изпод дългите си мигли, — че в момента не разполагаш с никакви улики.

— Нямам.

— Тогава не мога да загубя, освен ако на онзи злодей не му хрумне внезапно да си признае всичко сам.

— Едва ли ще направи подобно нещо. На какво се обзалагаме?

— На каквото искаш.

— На каквото искам?

Тя сведе мигли.

— Ами... това е доста общо казано. Всичко в границите на разумното.

— Разумно ли ще бъде загубилият да заведе спечелилия в клуб „Подкова“? — рече Елъри.

И преди беше виждал проблясъка на ужас в очите ѝ, който почти го накара да се откаже. Почти, но не съвсем. Моментната му слабост изчезна бързо.

— Не ти стиска — присмя се Елъри. Ако с тази противна фраза могат да се опишат чувствата на една изискана дама. Е, знаех си аз.

— Не съм... отказала.

— Значи, обзалагаме се.

Тя тихичко се засмя.

— Както и да е, няма никаква вероятност да спечелиш.

— Обзалагаме ли се?

— Обзалагането трябва да включва два възможни изхода, иначе не е никакво обзалагане. Ти какво ще пожертвуваш, ако загубиш? Както съм сигурна, че ще стане.

— Може би моята...

— Нещо просветна в погледа на Пола, но вече не ужас.

— Твоята какво? — бързо попита тя.

— Ами...

— Какво щеше да кажеш?

— Знаеш ли, Пола — рече Елъри, отбягвайки жадния ѝ взор. — На теб трябва на благодаря за разрешаването на този случай.

— Но ти май щеше да кажеш...

— Ти си човекът, който ми предостави съществените улики! — Тонът му стана делови. — Двете най-важни улики!

— Елъри Куин, иде ми да те набия! Кой го е грижа сега за това?

— И по тази причина — рече Елъри все така делово — ще ти бъда благодарен цял живот.

— Цял живот ли? — попита нежно Пола. — Цял живот?

И бавно пристъпи към него. Застана тъй близко, че сладкият ѝ аромат изпълни ноздрите му, главата му се замая и той взе да отстъпва като куче, подушило опасност.

— Цял живот? О, Елъри...

Един от телефоните на бюрото ѝ иззвъня.

— Проклятие — викна Пола, тропна с краче и хукна към бюрото.

Господин Куин избърса влажните си страни с кърпичката.

— Да? — попита Пола нетърпеливо в слушалката, а после остана безмълвна. Докато слушаше, кръвта се отдръпна от лицето ѝ, то стана безизразно и напрегнато като маска. Затвори в същото странно мълчание.

— Пола, какво има?

Тя се отпусна във фотьойла.

— Знаех си аз, че похватите са погрешни, и бях сигурна, че Бони е прозряла наивните ти мъжки хитрини. Но не предполагах...

— Бони ли? — Елъри замръзна. — Какво е станало?

— Скъпи ми господин Всезнайко, пригответе се за една изненада: — Пола се усмихна леко. — Опитваше се да подклаждаш враждата между Бони и Тай — защо? Трябваше да ми кажеш.

— За да види това... един човек, да повярва и да остане доволен. — Елъри гризеше нервно устни. — Пола, за бога. Не ме мъчи. Кой беше и какво каза?

— Един приятел от телеграфната агенция. Страхувам се, че ако твоят човек не е загубил зрение и слух, само след минути ще научи ужасната истина.

— Каква ужасна истина? — попита дрезгаво Елъри.

— Преди час Бони Стюарт увиснала на врата на Тай Ройл, сякаш я е било страх, че той ще отлети, дала интервю на пресата... събрала

всички в къщата си в Глендейл... и направила едно съобщение.

— Съобщение ли? — запита плахо Елъри. — Какво съобщение?

— Че утре, неделя, двадесет и четвърти, тя, Бонита Стюарт, възнамерява да стане госпожа Тайлър Ройл.

— Боже мой! — извика Елъри и се втурна към вратата.

[1] Танц на влюбените (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Такъв е животът (фр.). — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧИРАЦИТЕ НА МАГЪОСНИКА

В бързината да паркира пред къщата на Бони в Глендейл, Елъри одраска бронята на колата си. Още в същия миг съзря трима души, без съмнение детективи, да разговарят с една висока, позната нему личност, която току-що бе слязла от полицейската кола.

— Глюк! Нещо... станало ли е...

— Какво те води насам?

— Току-що научих новината. Още ли е жива? Няма покушение срещу нея, нали?

— Покушение? За кого говориш?

— За Бони Стюарт.

— Не, разбира се! — изсумтя инспекторът. — Ей, какво ти става? Аз също току-що научих.

— Хвала теб, господи! — Елъри попи потта по врата си. — Глюк, ще се наложи да поставиш кордон около къщата. Колкото повече хора, толкова по-добре.

— Кордон ли? Вече имаме тук трима души...

— Не стигат. Искам къщата да се обкръжи. Искам така добре да я охранявате, че пиле да не може да прехвъркне. Но да не бие на очи. Хората ти не трябва да се виждат. Махни ги тези копои от тротоара!

— Добре, но...

— Никакво „но“. — Елъри се втурна към портата. Инспектор Глюк изтича обратно до полицейската кола, даде някакви заповеди и затрополи обратно по паважа. Полицейската кола отпраши нанякъде и тримата детективи се отдалечиха. Задъханият Глюк настигна Елъри.

— За какво е тази суматоха?

— Сбъркали сме нещо. Но чак такава идиотщина да не очаква човек!

Отвори им пълната, невзрачна Клотилд, черните ѝ очи искряха романтична възбуда.

— О, но, Messieurs, не бива да ги...

— О, но, Ма'm'selle, ще трябва — каза грубо Елъри. — Тай! Бони!

От най-близката стая се чу приглушен шум и двамата с инспектора се втурнаха нататък. Нахлуха във всекидневната и откриха господин Ройл в прегръдките на годеницата си, тя самата доста разчорлена. Устата на господин Ройл сякаш бе цялата в кръв. Но това бяха само следи от червилото на Бони.

— Ааа, тук сте значи — рече Елъри. — Какво сте решили да правите, по дяволите?

— О, ти ли си! — рече господин Ройл със зловец глас и свали ръцете на своята дама от врата си.

— Хубава каша забъркахте — рече Елъри със застрашителен поглед. — Вие двамата не можете ли да изтраете два дни един без друг? Или поне да си бяхте държали езика зад зъбите: Трябваше ли да си гукате тъй гръмко, та целият свят да ви разбере?

— Господин Ройл стана решително от канапето.

— Тай, избърши си устата — рече Бони. — А, ето го и инспектора.

— Инспектор Глюк, настоявам...

— Мисля — рече Тай все тъй зловец, — че знам как да постъпя в случая.

— А, така ли? — рече горчиво Елъри. — Какво можеш да очакваш от две празноглави хлапета, които...

Сякаш бомба експлодира в лицето му и малки цветни звездички, целите златни, сини и червени, изпълниха полезрението му, понесени в лудешки танц. Окръжаващият го свят бавно заплува пред погледа му. Следващото нещо, което усети, бе, че лежи на пода, премигвайки срещу полилея и се чуди кога ли е избухнала войната. Струваше му се, че е изминало много, много време. Таванът изглеждаше смътен и нереален, издуваше се и трептеше като опънато корабно платно. Някъде отдалеч до него долетя сърдитият глас на Тай:

— Ето човека, когото търсите, инспекторе!

— Стига глупости — рече инспекторът също тъй отдалеч. — Хайде, Куин, ставай. Ще си изцапаш хубавите панталони.

— Къде съм? — измърмори Куин.

— Той е, и още как! — викна Бони. — Цапни го пак, Тай. Подлец такъв!

Примижавайки, за да вижда по-добре, Куин различи два изящни глезена, нещо като развята пола и миниатюрен алигатор, който нервно потропваше. Не, това беше обувка от кожа на алигатор.

— Знаех си аз, че има нещо нередно! Когато ме заведе в гримьорната на Тай... о, толкова хитро го бе измислил! Онази пишеща машина, ловките му „дедукции“, а пък Тай никога не би пратил онова предупреждение срещу самия себе си, ако той изпращаше писмата! После със собствените си очи видях, че буквите „b“, „d“, и „t“ са изпилени, и веднага разбрах: Тай не би го направил, ако той наистина ги праща. — Бони спря да си поеме дъх, но не за дълго. — Разбирате ли? Лъгал е през цялото време! И така, отидох право при Тай, точно така направих и...

Бони говореше ли, говореше, а господин Куин си лежеше и изучаваше тавана. Защо ли се олюляваше той така? Ясно! Имаше земетресение, трус. Калифорния играеше чарлстон!

— Да — изръмжа Тай, — и ние сверихме фактите, отдавна трябваше да го сторим, и, инспекторе, ще бъдете изненадан от нещата, които този човек ни бе казал поотделно. Той всъщност се беше опитал убеди всеки от нас, че другият е убиецът.

— Да, точно така ми каза...

— Тоя долен убиец точно така ми каза...

Разговорът нямаше край. „Някой вдига пара“, реши господин Куин, но колкото и да се напрягаше, не можеше да разбере защо изстена и се помъчи да стане.

— Хайде, хайде — рече Глюк без капка съчувствие. — Само ти посмачка мустаците. Не че не си го заслужаваш, потаен единак такъв. — Ненавистното същество дори се подхилваше, докато помагаше на Куин да седне. — Как се чувствуваш? Ужасно, надявам се.

— Челюстта ми е счупена — измънка Куин и с усилие се изправи на крака. — Оох, главата ми!

— Ще казва на Бони, че аз съм изпращал писмата, а? — озъби се Тай, свивайки отново юмрук.

— Защо ще го прави, ако не ги с пратил самият той? Отговорете ми на този въпрос! — извика тържествуващо Бони и обви с ръце врата на своя герой.

— Ами имах си причина — рече кратко Елъри. — Къде е огледалото?

Заклатушка се към огледалото в коридора и огледа физиономията си. Докато изучаваше внимателно телесните си увреждания и бързо растящия светлорозов оток на брадичката, на вратата се позвъни. Клотилд профуча край него и отвори на двама мъже. Замаяният Елъри успя да различи само, че единият е бавен и мрачен, другият бърз и възбуден. Той потърка очи и се облегна на стената.

— Пусни ги да влязат — промърмори. — Глюк, нали ти казах...

Очевидно инспекторът бе на същото мнение, защото бързо излезе да поговори с хората си. Бавният мина бавно покрай Елъри, без да покаже, че го познава, и влезе във всекидневната, а бързият мина бързо. Куин, доволен, че челюстта му е все още цяла, се затътри подир тях, спря до вратата и притвори очи. Бавният стоеше на прага на стаята и гледаше Бони. Само я гледаше. По бузите му плъзна червенина.

— Буч е дошъл — рече тихо Бони.

— О, виж какво, Буч — започна Тай предизвикателно. — Щяхме да ти кажем, да ти съобщим някак...

— По дяволите! — изкрещя бързият — Не ми пука как вие двамата мартенски котараци ще подреждате личния си живот, но проклет да съм, ако мога да разбера защо изиграхте такъв мръсен номер на собствената си студия!

— Я се разкарай! — рече Тай. — Буч, наистина ти дължим...

— Да се разкарам ли? — Сам Викс гледаше страховито с едничкото си око. — Той ще ми каже какво да правя! Слушай, фукльо, вие нямате личен живот, ясно ли е? Вие сте инвентар като тази къща. Собственост сте на „Магна“, ясно? Когато „Магна“ свирне...

— О, престани, Сам — рече Бони. Тя направи крачка към Детето Чудо. Буч още я съзерцаваше с ужасяващата печал на човек, който гледа как завинтват капака на ковчега и отнасят рожбата, майката или любимата му. — Буч, скъпи. — Бони попипа полата си. И двамата бяхме така възбудени... Знаеш, мисля, какво съм изпитвала винаги към теб. Всъщност никога не съм ти казвала, че те обичам, нали? Отнесох се с теб възмутително, а ти винаги си бил истински ангел. Но днес се случи нещо... Тай е единственият мъж, когото обичам, Буч, и ще се омъжа за него, колкото се може по-скоро.

Жак Бучър свали шапката си, огледа се, наложи я пак и чак тогава седна. Не кръстоса крака, а седна сковано като кукла и когато проговори, раздвижиха се само устните му.

— Съжалявам, че се наложи да ви безпокоя в такъв момент рече той и спря. После почна отначало: — Не бих дошъл изобщо. Само че Луис Селвин ме помоли. Луис... е малко обиден. Особено на теб, Тай.

— О, Буч — започна Бони, после спря безпомощно.

— На мен?

Буч се окашля.

— По дяволите, не бих... налага се да ви говоря не от свое име, а в качеството си на вицепрезидент на „Магна“. Тай, идвам от един дълъг разговор със Селвин. Като президент на „Магна“, той счита за свое задължение да те предупреди... да не се жениш.

Тай премига.

— Да не искаш да кажеш, че ще се хване на онази нелепа брачна клауза в договора ми!

— Брачна клауза ли? — удиви се Бони. — Тай! Каква брачна клауза?

— О, последния път Селвин включи в договора ми и противобрачна клауза — рече Тай с отвращение. — Забранява ми да се женя.

— Разбира се, защо не? — рече Викс. — Нали си големият любовник. Да не мислиш, че след като те представя на зрителите като сваляч от национален мащаб, студията ще ти позволи да разрушиш тоя образ, като захапеш въдицата!

— Не знаех това, Тай — промълви Бони печално. Ти не ми каза.

— Съвсем бях забравил. Както и да е, няма никакво значение. Луис Селвин няма да ми каже как да подреждам живота си!

— Селвин ме помоли да подчертая — каза Бучър с ледения си равен глас, — че бракът ти с Бони ще се смята за нарушение на договора.

— Селвин да върви по дяволите! В Холивуд има сума ти други студии.

— Всички холивудски студии взаимно уважават договорите си със звездите — каза сухо Бучър. Ако нарушиш договора със „Магна“, свършено е с теб, Тай.

— Край тогава! — махна с ръка Тай.

— Но, Тай... — изплака Бони. — Не можеш направиш това! Няма да ти позволя да провалиш кариерата си. Можем да почакаме. Може би когато подпишеш следващия си договор...

— Не искам да чакам. Достатъчно чаках. Утре се женя за теб, а ако на Селвин това не му харесва, да върви по дяволите.

— Не, Тай!

— Няма повече да спорим. — Тай извърна гръб и показа, че смята разговора за приключен.

— Добре тогава — каза Бучър все така мрачно. — Луис предполагаше, че ще се заинатиш. Той може да те унищожи, Тай, но те смята за твърде ценна собственост. Готов е на сделка.

— А, така ли?

— Но те предупреждава, че офертата му е окончателна. Или приемаш, или не.

— Каква оферта?

— Щом толкова държиш да се ожениш за Бони, той може да се откаже от противобрачната клауза. Но само при следните условия. Първо, ще позволиш на „Магна“ да уреди подробностите около сватбата. Второ, след сватбата ти и Бони ще участвувате в биографичен филм за Джак и Блайт в ролите на родителите си.

— Чакай малко — рече Тай. — Това със сватбата значи ли, че ще трябва да участвуваме в някаква рекламна шумотевица?

— Означава, че ще участвувате, в каквото „Магна“ пожелае.

— А филмът... това означава ли и убийствата? — попита Бони и от самата мисъл ѝ призля.

— Сценарият — рече Бучър — ще зависи изцяло от мен. Вие няма да имате думата.

— О, ще имаме, и още как! — провикна се Тай. — Казваме „не“... отсега.

Бучър стана.

— Съжалявам. Ще предам на Селвин.

— Не... почакай, Буч! — извика Бони. Тя изтича до Тай и го разтърси. — Тай, моля те. Не можеш да провалиш всичко по такъв начин! Ако... ако се инатиш, няма да се омъжа за теб!

— Да им позволя да ни правят на маймуни? — изръмжа Тай. — Да ни карат да играем татко и Блайт в бог знае какво? Ще имат да вземат!

— Тай, трябва. И на мен не ми харесва, но много добре знаеш. До гуша ми е дошло... Но трябва да мислим за бъдещето, скъпи. Никой от нас не е осигурен. Не можеш да захвърлиш единственото

нещо, което имаме. Хайде, няма да е толкова лошо. Сватбата няма да трае дълго, а после ще отидем някъде само двамата...

Тай впери кръвнишки поглед в килима. Вдигна глава и рече рязко на Бучър:

— Ако се съгласим, ще получим ли отпуска? Ваканция? Меден месец без духов оркестър?

— Не, по дяволите — побърза да каже Викс. — Меденият месец ще ни свърши хубава работа. Можем...

— Моля те, Сам — обади се Бучър. Викс млъкна. — Да, това мога да ти обеща, Тай. Сватбата е наша, меденият месец — ваш. Разбираме, че и двамата сте разстроени, не сте на себе си, няма да сте в най-добрата си форма. Така че меденият ви месец ще трае колкото смятате за необходимо.

— И няма да ни закачат за нищо?

— И няма да ви закачаме за нищо.

— Тай погледна Бони, а Бони погледна умоляващо Тай. Най-сетне Тай каза:

— Добре. Съгласни сме.

— Детето Чудо рече:

— Новите договори ще ги имате утре сутринта. Ето, със Сам ще обсъдите всички подробности по сватбата. — Той се завъртя на пети и бързо тръгна към вратата. На прага се поколеба, после се обърна: — Ще ви поднеса поздравленията си... утре. — И излезе.

— Бомба — рече Сам Викс делово. — Сега да видим. Искате да наденете брачния хомот утре, така ли?

— Да — въздъхна Тай и седна. — Каквото кажеш. Само се махай.

— Всичко съм премислил по пътя насам. Ето концепцията. Използуваме сватбата на Джак и Блайт като модел, ясно?

— Ооо — започна Бони, после рече: — Да.

— Само ще добавим няколко нови епизода, нали? Ще го изкарам докрай. Ясна ли ви е картинката? Няма да се жените на летището. Ще...

— Имаш предвид още един самолетен купон? — изръмжа Тай.

— Дааа, разбира се. Само че ще хванем стария Док Ърминиъс да ви бракосъчетае в самолета. Загря ли? Венчавка над летището. Във въздуха. Микрофони за всички в самолета. Ще го предаваме на

тълпите долу чрез радиотелефон, свързан с радиостанцията на летището, докато самолетът кръжи. Изпълнете го както трябва и на фона на предишната сватба това ще е най-страхотният номер, който тоя град е виждал.

— Боже мой — изкреця Тай и скочи. — Ако смяташ...

— Хайде, Сам, махай се — каза бързо Бони, бутайки го. — Всичко ще бъде наред. Обещавам. Махай се сега.

Викс се ухили и рече:

— Готово. И без това си имам работа. Ще се видим пак. — И се втурна навън.

— Слушай, Тай Ройл — каза Бони гневно. — Противно ми е, но сме в ръцете им и ще го направим. Не искам да чуя повече нито дума от теб. С този въпрос е приключено! Каквото искат, това ще бъде!

Елъри отлепи гръб от рамката на вратата:

— Сега, след като всички си казаха думата, може ли и аз да добавя нещо?

С него влезе и инспектор Глюк.

— Не знам, ама нещо не ми харесва тая работа — каза той намръщено. — Ти как мислиш, Куин?

— Пет пари не давам кой какво мисли — рече Тай и се запъти към барчето с напитките. — Защо не вземете да си оберете крушите и да ни оставите с Бони насаме?

— Мисля — обади се Елъри мрачно — да си намеря някоя хубавичка дълбока дупка, да пропълзя вътре и да я затрупам след себе си. Не искам да съм наблизко, когато бомбата гръмне.

— Каква бомба? За какво говориш? — рече Тай и гаврътна чашата си на един дъх. — Пак започва с неговите гатанки!

— О, този път ще е много забавно. Още ли не разбирате какво сте направили? — извика Елъри. — Не ни стигаше разгласяването на сватбата, а на всичко отгоре и това! Нагледах се вече на холивудски герои и героини.

— Не те разбирам — намръщи се Бони. — Какво толкова сме направили? Само решихме да се оженим. Това е наше право и не засяга никого! — Устните й потрепериха. — О, Тай, а всичко щеше да бъде толкова хубаво — проплака тя.

— Много скоро ще разберете кого засяга — озъби се Елъри.

— За какво говориш? — запита Глюк.

— Вие сте като чирака и магьосника, само дето сте двама. Магьосникът излиза и веднага започвате да си играете с неща, от които си нямате представа... с опасни неща. А последствията ще бъдат печални.

— Как тъй печални? — изръмжа Тай.

— Току-що заявихте, че ще извършите нещо, което е фатално и двама ви.

— Ще говориш ли по същество?

— Ще ви кажа и по същество. О, да, ще ви кажа и по същество. Не му ли мина на някой от вас през ума, че историята твърде натрапчиво се повтаря?

— Каква история? — рече Бони озадачена.

— Историята, в която участвувате ти и Тай, майка ти и бащата на Тай. Дявол да го вземе, всичко е толкова явно, че направо ще ви извади очите. — Елъри кръстосваше стаята развълнувано. После махна с ръка. — Няма да се впускам в дълъг анализ сега. Само ще ви изтъкна един фундаментален факт. Какво се случи с Блайт и Джак, когато се ожениха? Какво стана с тях, а? Само час, след като се ожениха?

В очите на инспектор Глюк блесна прозрение, а Тай и Бони зяпнаха.

— А, сега разбрахте. И двамата бяха убити! Тогава какво? Бони получава заплахи, като последната от тях гласи недвусмислено да няма нищо общо с Тай. Това какво означава? Означава „не се забърквай“... „не пипай“... „долу ръцете“. А вие, идиоти такива, какво направихте? Веднага решихте да се жените... и то с такъв шум, че само след няколко часа целият свят ще е разбрал не само какво се готви, но и как ще се проведе!

— Искаш да кажеш... — започна Бони и облиза пресъхналите си устни. После се хвърли в прегръдките на Тай и захлупи лице на рамото му. — О, Тай!

— Искам да кажа — рече безмилостно Елъри, — че историята се повтаря. Искам да кажа, че ако утре се жените, с вас ще стане същото, което се случи с Джак и Блайт. Искам да кажа, че току-що подписахте смъртната си присъда — това искам да кажа!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧЕТВОРКА КУПА

Постепенно Тай възвърна цвета на лицето си. Може би ни без помощта на скоча. Както и да е, той рече:

— Не ти вярвам. Опитваш се да ни сплашиш.

— Да не се женим? — промълви Бони замаяна. — Искаш да кажеш, че и с мама?... Значи...

— Глупости — с насмешка каза Тай. — Не ща да те слушам Куин. Досега само си ме обърквал и нищо повече.

— Нещастнико — рече Елъри, — ти изобщо не знаеш какво ми дължиш. Дори не разбираш какво съм сторил за теб. Как може хората да са толкова слепи.

— Аз например не съм сляп, но нищо не разбирам — намеси се Глюк. — Куин, кажи нещо смислено, а? Дай ми факти, а не разни твои измишльотини.

— Факти, значи. — Елъри го изгледа застрашително. — Много добре ще ти дам...

На вратата се позвъни.

— Клотилд, виж кой е — рече Бони уморено.

Но Елъри и инспекторът се втурнаха към вратата и едва не се сбутаха на входа. Отстраниха францужойката от пътя си. Тай и Бони ги гледаха тъй, сякаш двамата мъже не бяха с всичкия си.

Елъри рязко отвори вратата. Пълничка жена без шапка, но с астраганено палто върху пенъоар на цветчета, стоеше възмутена на бърсалката с надпис „Добре дошли“ и се опитваше да освободи ръката си от хватката на детектива.

— Пуснете ме! — пъхтеше дамата. — Как си позволявате! А само исках да...

— Да я пуснем ли, или да я изкараме? — запитаха детективите началника си. Глюк погледна безпомощно Елъри.

— Смея да кажа, че можем да поканим госпожата вътре. Какво обичате, мадам? — втренчи се той в жената.

— Разбира се — подсмъркна дамата, — щом не бива да постъпваш по съседски...

— Какво има? Кой е? — запита Бони зад гърба им.

— О, госпожице Стюарт — впусна се на часа в словоизлияния пълната дама, разбута Елъри и инспектора и направи непохватен реверанс. — Изглеждате точно както във филмите. Винаги съм казвала на съпруга си, че сте една от най-прелестните...

— Да, да, благодаря ви — прекъсна я Бони. — В момента съм малко заета...

— Какво желаете, мадам? — запита инспектор Глюк. По известна само нему причина Елъри не откъсваше поглед от ръцете на пълничката дама.

— Надявам се, няма да си помислите, че се натрапвам, госпожице Стюарт, но се случи нещо много странно. Аз, знаете, съм госпожа Струк — живея в голямата жълта къща на ъгъла? Да, та преди няколко минути на вратата ми се позвъни, втората ми прислужница отворила с известно закъснение и отвън вече нямало никой, освен един плик на изтривалката пред вратата, а той изобщо не е за мен, ами за вас, госпожице Стюарт, и за господин Ройл, та аз си рекох: „Що за нелепа грешка?“, защото в края на краищата адресът ви е достатъчно известен, а и имената на улиците ни са тъй различни...

— Да, да, плик — каза Елъри нетърпеливо, като протегна ръка. — Може ли да го видя, моля?

— Много се извинявам — изгледа го възмутено тя. — Писмото по една случайност е за госпожица Стюарт, а не за вас, който и да сте вие, а че не сте господин Ройл, това поне знам. Както и да е, госпожице Стюарт — обърна се отново към Бони и се разтопи в усмивка, — ето го и ви уверявам, че тичах дотук с все сили, което не е бързо — захихика тя, — защото, както казва моят лекар, напоследък съм понапълняла. Как успявате да поддържате фигурата си? Винаги съм казвала, че вие...

— Благодаря ви, госпожо Струк — прекъсна я Бони отново. — Може ли?

Пълничката жена скръбно извади един плик от джоба на палтото си и неохотно ѝ го подаде.

— А мога ли да ви честитя годежа с господин Ройл? Току-що чух съобщението по радиото. Сигурна съм, че това е най-хубавото, най-

сладкото нещо за двама млади...

— Благодаря ви — промълви Бони. Тя не откъсваше ужасените си очи от плика.

— Между другото, госпожо Струк, не видяхте ли вие или прислужницата ви човека, който е позвънил на вратата? — попита Елъри.

— Не. Когато Мърси отворили вратата, там нямало никой.

— Хъмम्म. Отново ви благодаря, госпожо Струк — Елъри любезно затвори вратата под носа на пълната жена. Тя подсмръкна отново и замарширува по стълбите, изпратена до портата от детективите, които я проследиха с поглед, докато зави зад ъгъла. После се оттеглиха.

— Благодаря ви — рече за четвърти път Бони към затворената врата с ужасен глас.

Елъри се намръщи, взе плика от ръката ѝ и се върна във всекидневната. Инспектор Глюк внимателно прихвана Бони за лакътя.

— Сега пък какво има? — рече Тай.

Елъри отвори до болка познатия плик, адресиран с печатни букви до „Госпожица Бони Стюарт и Господин Тайлър Ройл“ без марка, без никакъв друг надпис, освен адреса на Бони — и от него изпаднаха две карти за игра със сини гърбове.

— Четворката... купа? — попита тихо Бони.

Тай вдигна и двете карти:

— Четворка купа! И асо пика! — Той пристъпи до Бони и изведнъж я придърпа към себе си.

— Казах ви тази сутрин, Глюк, че си имаме работа с шегаджия — забеляза Елъри, без да сваля очи от картите в ръката на Тай. — Може би сега ще ми повярвате.

— Асо пика — каза инспекторът, сякаш не вярваше на собствените си очи.

— Какво означава? — запита Бони сърцераздирателно.

— Значи — рече Елъри, — че интервюто, с което двамата удостоихте пресата днес, дава плодове. Сигурно извънредните издания на вестниците се продават вече от час по улиците, а чухте и онази ужасна жена да споменава радиото. Нашият приятел Егбърт толкова е бързал с писмото за вас, че се е отказал от редовната поща, която щеше

да ви го донесе в понеделник, или от бързата, която щеше да го достави по някое време утре.

— Но какво означава това?

— Съобщението ли? — сви рамене Елъри. — Заедно двете карти казват: Бони Стюарт и Тайлър Ройл, развалете годежа или се пригответе да умрете.

Инспекторът простена и нервно огледа стаята. А Бони бе бледа, по-бледа от Тай. Ръката ѝ потърси неговата.

— Тогава значи е вярно — прошепна тя. — Наистина историята се повтаря. Тай, какво ще правим?

— Очевидно Егбърт е избързал да донесе посланието, защото в понеделник ще бъде късно — отбеляза Куин. — Дори утре може да се окаже късно. Вярвам, че разбирате намека му?

Тай седна на канапето и наведе глава.

— Разбрах го, как да не го разбрах — каза уморено той. — Така е, не трябва да се женим, иначе е свършено с нас. Май ще трябва да удовлетвори всички — Буч, студията, Егбърт Л. Смит и да се откажем от плановете си за брак.

— О, Тай...

— Защо да се залъгваме, мила? — начумери се той. — Ако ставаше дума само за мен, щях да пратя по дяволите този Егбърт. Но не е така, и ти си вътре. Няма да се ожена за теб и да изложи на опасност живота ти.

— О, колко си глупав! — извика Бони и тропна с краче. — Не виждаш ли, че нещата не стоят така? Заплахи получавах и преди да съобщим за намеренията си. Писмата по пощата бяха адресирани именно до мен. Теб те заплашват едва сега, когато съобщихме, че ще се женим.

— Един на нула за женската логика — каза Елъри. — Боя се, че Бони е права. Това е свършено вярно. Въздържах се да ви го кажа преди, но не мога повече да го премълчавам. Всичките ми усилия да ви разделя бяха заради теб, Тай, а не заради Бони. Връзката ви излага на риск теб, а не нея. Животът на Бони, със или без теб, бе в опасност от деня, когато умря майка ѝ.

Тай изглеждаше объркан.

— А аз да взема да те халосам!

— Ожени се за Бони, и ти си на мушката. Не се жени за Бони, и не си на мушката. Но тя си остава на мушката независимо дали ще ожениш за нея, или не.

— Значи пак се включвам в играта. — По устните на Тай се плъзна крива усмивка. — Вече се отказах да проумея цялата тази работа. Но щом нещата стоят така, ще се оженим. Няма да я изоставя в опасност. Нека само този се опита да ме убие... само да се опита.

— Не, Тай — рече злощастно Бони. — Няма да ти позволя. Не, мога. Защо ще рискуваш живота си? Не разбирам какво точно става, но как бих могла да те оставя да се изложиш на опасност, която очевидно заплашва само мен?

— Ти — рече Тай — ще се омъжиш за мен още утре и няма какво да спорим повече.

— О, Тай — прошепна Бони и се сгуши в обятията му. — Така се надявах, че точно това ще кажеш. Ужасно ме е страх.

Инспектор Глюк кръстосваше стаята с озадачен вид.

— Да знаехме кой е — мърмореше той. — Само да знаехме, щяхме да предприемем нещо.

— Че ние знаем — рече Елъри и вдигна поглед при техните възклицания. — Прощавай, забравих, че ти не знаеш. Аз знам, разбира се и ти казвам, че нищо не можеш да направиш...

— „Разбира се“, казва той най-спокойно — провикна се инспекторът. Сетне хвана Елъри и го разтърси. — Кой е?

— Да — промълви Тай зловещо. — Кой е, Куин?

— Моля те, Глюк. Знаем кой е, но това не решава проблема. — Той закрочи нервно нагоре-надолу.

— Че защо?

— Защото не можем с нищо да го докажем. Делото няма да мине през Върховния съд, ако изобщо стигне до него. Ще бъде прекратено поради липса на доказателства и ще пропуснем шанса да накажем престъпника.

— Но, боже мой — извика Тай, — не можем просто да седим и чакаме онзи тип да ни нападне. Трябва да направим нещо, да го обезвредим!

— Оставете ме да помисля — рече раздразнено Елъри. — Много шум вдигате.

Той се разхождаше нагоре-надолу из стаята с наведена глава. Само стъпките му отекваха в тишината.

— Виж какво — започна инспекторът. — Полицаят е длъжен да охранява живота също тъй добросъвестно, както и да разследва смъртта. Известно ти е, казваш, кой стои зад всичко — добре, Куин. Да отидем тогава при този тип, да му кажем, че знаем, и да го предупредим, че отряд детективи няма да го изпуска от очи денонощно. Той ще бъде голям глупак, ако тозчас не се откаже от намеренията си.

— И за това съм помислил — тросна се Елъри, — но едно ме спира. Така Егбърт никога няма да увисне на бесилото за убийството на Джек и Блайт, а той е единственият човек, когото не бих имал нищо против да видя обесен.

— Ако това ще означава сигурност за Бони — обиди се Тай, — остави го на мира. Глюк е прав.

— А защо да не... — започна Бони и спря. — Защо Тай и аз да не се оженим веднага и да изчезнем. Да заминем, без никой не знае къде. Никой. Тогава ще сме в безопасност.

— Та цял живот да се стряскаш всеки път, когато чуеш шум зад гърба си? — запита Елъри. После погледна изпитателно Бони. — Разбира се! Да изчезнете! Точно така. Точно така. Да го принудим да действа. Тогава ще трябва да... — Гласът му секна и той заснова из стаята усърдно, а устните му мърдаха беззвучно.

— Ще трябва какво? — искаше да знае инспекторът.

— Ще се опита да ги убие, разбира се... Да, така ще направи. Чакай да видим. Ако успеем да го прилъжем...

— Да се опита да ни убие ли? — смая се Бони.

Елъри спря да снове.

— Да — каза делово той. — Точно така ще направим. Ще принудим този негодник да се опита да извърши убийство. Ако изкушението е достатъчно силно... а, мисля, че можем да го подсилим още... той непременно ще се опита да те убие, Бони. — Очите на Елъри блестяха. — Съгласна ли си да рискуваш едно покушение срещу живота ти, ако този риск ни дава шансове да заловим убиеца на майка ти на местопрестъплението?

— Искаш да кажеш — промълви Бони, — че ако успеем, ще бъде свободна? Тай и аз... и двамата ще сме свободни?

— Волни като вятъра.

— О, да. О, да. Съгласна съм на всичко!

— Не бързай — прекъсна я Тай. — Какъв е планът?

— Да се ожените, както съобщихте. Ще го използваме за примамка на убиеца.

— И Бони да бъде опитно зайче? Няма да стане.

— Но нали Бони така и така е в опасност — рече Елъри троснато. — Дори денонощно да е заобиколена от въоръжена охрана. Нима искаш да прекара остатъка от живота си в очакване да се стовари брадвата? Повярвай ми, Тай, въпросът стои така: или Егбърт — или Бони. Този изрод отиде твърде далеч, за да се спре. Според плана му Бони трябва да умре.

— Дяволски трудно решение искате от мен — измърмори Тай.

— Тай, изслушай ме! Казвам ти, това е най-безопасният ход в крайна сметка. Не разбираш ли, че като му поставяме клопка, ние го караме да действа? Принуждаваме го да посегне на живота на Бони, когато ние искаме, при условия, които ние диктуваме... примамваме го право в клопката, знаем какво ще направи и го очакваме. Решавайки се на тази смела крачка, ние свеждаме опасността до минимум. Не разбираш ли?

— Откъде си сигурен, че ще нападне? — запита строго Глюк.

— Няма друг начин. Не може да чака дълго. Сигурен съм, не ме питай защо. Ако съобщим, че непосредствено след сватбата утре Бони и Тай излитат в неизвестна посока, и то за неопределено време, няма начин да не нападне. Не може да изпусне Бони жива. Ще трябва да я убие утре или да се откаже от плана си.

— Че защо да не се откаже от плана си?

— Защото — рече мрачно Елъри — вече е убил двама души. И защото ще му дадем още една възможност, която той не може да пропусне. Защото е безскрупулен, готов на всичко и мотивът за него, е от изключително значение.

— Мотив ли? Какъв мотив? Мислех, че имаме работа с някой луд?

— Да, какъв мотив? — потръпна Бони. — Кой има основание да ме убива?

— Очевидно някой има, доказва го последното писмо. Да не обсъждаме сега подробностите. Същественото е: съгласна ли си да

участуваш?

Бони положи главата си на рамото на Тай. Той се извърна и я погледна. Тя леко му се усмихна.

— Добре, Куин — каза Тай. — Решено.

— Тогава трябва да сме съвсем наясно по този въпрос и четиримата. И ти, Глюк. Ти ще имаш важна задача. Ще оставим Сам Викс да организира сватбата, всъщност имаме сметка от това. Излиза, че този студиен маскарад е щастлива случайност за нас. Стана непринудено, а от това се нуждаем най-вече — да не събудим съмнение у... нека продължим да го наричаме Егбърт... Добре. Ще разчитаме на Сам да развихри рекламата. До утре следобед ще се вдигне шум до небесата. Ще съобщим, че двамата ще се венчаеят в самолета, дори ще обясним подробно — това е жизненоважно — че се отправяте в неизвестна посока за неопределен период от време. Че никой, дори студията, няма да знае къде отивате или кога се връщате. Че ви е дошло до гуша от всичко, искате да останете само двамата, да избягате от Холивуд и от печалните спомени за известно време. Ако е възможно, трябва да го кажете на пресата... убедително.

— Не се безпокой — ухили се Тай. — Няма да стане нужда да се преструваме.

— Сега да видим какво му остава на Егбърт? Той трябва да убие Бони... да, а след сватбата и теб, Тай... преди да му се изплъзнете. Как ще го стори? Няма да отрови храна или напитка, като в случая с Джак и Блайт. Ще съобрази, че още помните как загинаха те, и не ще докоснете непроверени подаръци от този род. Така че неизбежно ще трябва да се спре на пряко покушение. Най-прекият начин е с пистолет.

— Но... — започна инспекторът начумерен.

— Чакай да довърша. Ако иска да ви застреля и да се измъкне невредим, няма да може да го направи на летището. Дори да успее да ви уцели в тълпата, няма да излезе жив от летището. Така че — щракна с пръсти Елъри остава му един-единствен начин. За да е сигурен в успеха на двойното убийство и на бягството си, ще трябва да се качи на самолета с вас.

— О... разбирам — промълви Бони. После стисна зъби.

— Ясно, ясно — измърмори Глюк.

— А след като знаем, че ще се опита да се качи на самолета, знаем също как ще се опита. Може да се качи само като пилот.

— Както в случая с Джак и Блайт! — възкликна инспекторът.

— След като сме убедени, че ще се възползува от възможността, ако му се представи такава, само трябва да му я дадем. Така че наемаме професионален летец. И това ще съобщим. Ще се погрижим пилотът да не е следен открито, ще позволим на Егбърт да го примами в някой тъмен ъгъл, да го обезвреди — не вярвам, че летецът ще е изложен на по-сериозна опасност, но може да вземем мерки, за да я сведем до минимум — и ще разрешим на Егбърт да заеме мястото му в самолета.

— Защо изобщо ни трябва летец? Нали аз сам пилотирам. Няма ли да изглежда съмнително? — попита Тай.

— Не, взимате пилот, за да ви остави някъде, откъдето да хванете влак или параход. Дори той, ще съобщим това предварително, няма да знае къде отива при излитането. Така че ще имате нужда от пилот уж за да прибере самолета, след като ви остави. Дотук добре. Както и да е, нашият приятел Егбърт ще излети с мисълта, че не е оставил никакви следи и че ще успее да извърши престъплението си във въздуха.

— Чакай малко — рече Глюк. — Харесва ми планът ти, но как ще оставим тези две хлапета съвсем сами в самолета с опасен престъпник и с някакъв глупав свещеник, който само ще обърка нещата още повече.

— Свещеникът нищо няма да обърка.

— Ърминиъс е стара баба.

— Няма да е Ърминиъс. Ще е някой, който само прилича на него — рече спокойно Елъри.

— Кой?

— Вашият покорен слуга. Красивите черни мустаци на Ърминиъс са много удобен камуфлаж. Освен това Егбърт няма да обърне много внимание на проповедника, можеш да бъдеш сигурен. Ще бърза да излети, без да събуди подозрение. Както и да е, Тай и аз ще бъдем въоръжени. При най-малкия повод за тревога ще стреляме.

— Ще стреляме — повтори Бони, облизвайки устни и придавайки си смел вид.

— Ще се опитаме да го обезвредим, но трябва да му дадем възможност да покаже намеренията си, за да можем да го изправим пред съда.

— По дяволите — протестира инспекторът. — Трябва да знаете, че дори да хванете този тип на местопрестъплението, пак няма да е достатъчно, за да го обвинят в убийството на Джак и Блайт.

— Последното не е толкова важно. Хванем ли го, нашият приятел ще рухне и ще си признае всичко. Ако успее начинанието ни, Егбърт ще изскочи от релсите дори само от изненадата, че е попаднал в клопка тъкмо когато си е мислел, че намеренията му са на път да се осъществят. Във всеки случай това е единственият ни шанс да го заловим.

Последва кратка, неловка пауза и после Глюк каза:

— Много заплетено изглежда, но може и да стане, може и да стане. Вие двамата какво ще кажете?

— Аз казвам „да“ — обади се Бони бързо, сякаш се страхуваше, че ако се поколебае, може изобщо да не се съгласи.

— Ти какво ще кажеш, скъпи?

Тай я целуна и рече:

— Обичам те, чипоноско. — После се обърна към Елъри и добави със съвсем различен тон: — Но ако нещо се обърка, Куин, кълна се, ще те удуша с голи ръце, пък ако ще след това и да умра.

— Което без съмнение би станало — промърмори Елъри, — защото сто на сто планът на Егбърт е да организира второ чикагско клане в самолета, а после да скочи и да го остави да се разбие някъде в пустинята.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

КРЕПОСТ ВЪВ ВЪЗДУХА

Времето, което течеше бавно като пълноводна река, внезапно започна да лети. Елъри взе да поглежда отчаяно часовника на ръката си, докато обясняваше подробностите от плана и репетираше с Тай и Бони новите им роли.

— Помни, Тай, ще трябва сам да се оправяш. Глюк и аз не можем по никакъв начин да ти помогнем. Всъщност ще стоим колкото се може по-далеч от теб до утре. Имаш ли пистолет?

— Не.

— Глюк, дай му твоя. — Инспекторът подаде автоматичния си пистолет на Тай, който го прегледа с вид на познавач и го пусна в джоба на самото си. — Повтори сега какво ще кажеш на пресата?

— Бони е получила предупреждение да развали годежа, но и двамата сме на мнение, че това е работа на някой смахнат, и възнамеряваме да се оженим веднага. Ще покажа картите.

— Така. Нито дума за истинските ни намерения на никого. След половин час се обади на Ърминиъс и го ангажирай да изпълни церемонията. Твой ред е, Бони.

Бони надзърна от прегръдката на Тай.

— Добре ли си?

— Чувствувам се чудесно — отвърна тя.

— Браво! А сега да видим що за артистка си и дали Буч не си хвърля парите на вятъра. Щастлива си... Щастлива и печална едновременно. Омъжваш се за Тай, защото го обичаш и много добре знаеш, че Блайт и Джак, където и да са, ще са щастливи, ако знаят какво смяташ да направиш. С враждата е свършено, тя никога няма да се възроди. Разбра ли всичко?

— Да — каза Бони с тих треперещ глас.

— Бога ми, чувствувам се като режисьор! — Елъри се усмихна с престошена самоувереност и протегна ръка на Тай. — Успех. По това време утре вечер кошмарът ще е свършил.

— Не се бой за нас, Куин — каза Тай сериозно и му подаде ръка.
— Ще се оправим. Само... да си в самолета!

— Почакай — намеси се Глюк припряно. — Прати да ти донесат дрехите, Тай. Не излизайте от къщата. В момента е обградена, но ще пратя още двама души... за всеки случай. Не правете глупости като героите, които играете по филмите. При първото съмнение за нещо, нередно опицете квартала.

— За това отговарям аз — сви устни Бони. После се опита да се усмихне, ръкува се с всички, а Елъри и инспекторът се измъкнаха от задния вход.

През следващите дванадесет часа кипеше трескава дейност — скрита и явна. Необходимостта всичко да бъде извършено в пълна тайна усложняваше нещата. Елъри не се отделяше от телефона си в хотела, откъдето внимателно даваше инструкциите си. Не знаеше какво става с Тай и Бони — молеше се само те да се справят успешно със задачата си.

Първите конкретни резултати от подготовката прогърмяха по радиото още същата вечер. Към края на популярната съботна програма говорителят прекъсна предаването, за да съобщи подробности за предстоящата сватба. Очевидно Сам Викс не си бе губил времето. Само след два часа четири от най-големите радиостанции на тихоокеанското крайбрежие предадоха съобщението за сензационната самолетна сватба на Тайлър Ройл и Бони Стюарт. Известна коментаторка излезе в ефира хълцаща от умиление и сподели с развълнуваните слушатели всички подробности, които бе чула от устата на самите влюбени. На интервюто, съобщаваше дамата, двамата се държали много, много мило. Някой, продължи тя възмутено, бил имал наглостта „предупреди“ Бони да не се жени. Това според нея било крещящ случай на *lèse majesté*^[1]. „Горките опечалени дечица!“ — задъхваше се дамата. Тя изрази надежда, че всички приятели на Тай и Бони, които могат да отидат с кола на летището „Грифит Парк“, ще бъдат налице в неделя, за да покажат на младата двойка какво мисли светът за настоящата им женитба.

Новината изригна във вестниците късно събота вечер, сваляйки от първа страница комюникето за Японско-китайската война.

И така продължи без прекъсване до късна нощ.

Елъри и инспекторът се срещнаха тайно в управлението на полицията в два часа сутринта, да обсъдят развоя на събитията. Дотук всичко вървеше по план. Нищо неподозиращият доктор Ърминиъс бе поканен да извърши уникалната церемония. Той, както изглежда, бе поласкан от тази изключителна възможност да съедини две непорочни млади души в брачен съюз на фона на чистите божии небеса, макар че трескаво се молеше богу да не се повтори ужасът от предишната сватба.

Наеха и пилот. Избраха го по-скоро заради характера му, отколкото заради професионалните качества. Знаеше се, че огнестрелните оръжия му вдъхват необичаен респект.

В канцеларията на полицейското управление Глюк беше приготвил няколко фотографии на божия служител за Елъри, който се появи с кутия грим, открадната от гримьорните на „Магна“. Двамата мъже прекараха няколко тревожни часа в опити да гримират Елъри така, че да не се различава от снимките на доктор Ърминиъс. Найсетне решиха, че загърнат в дебелото палто с яка от бобър, което добрият свещеник носеше в хладно време, той ще бъде неузнаваем. Разделиха се с намерение да се срещнат рано сутринта.

Елъри се върна в Холивуд, дремна неспокойно два-три часа и в неделя сутринта в осем часа се срещна с инспектора и двама детективи пред елегантната къща на доктор Ърминиъс в Ингълуд. Влязоха всички, а излязоха само Елъри и Глюк, без двамата детективи, но с боброво палто. Затворен вътре, светият човек ги изпроводи с безбожни клетви.

Няколко телефонни обаждания, последна проверка... и Елъри стисна палци.

— Май не остана нищо друго — въздъхна той. — Е, довиждане, Глюк. Ще се видим в „Трокадеро“ или в ада.

На обед в неделя паркингите около летището „Грифит Парк“ бяха почти запълнени. В един часа стана задръстване, с което трябваше да се заемат стотина потни и псуващи полицаи. В един и петнадесет почнаха да отбиват трафика на кръстовището Лос Фелис и Грифит Парк. А в един и половина сякаш всички собственици на

автомобили от щата Калифорния бяха дошли да видят как ще се оженят Тай и Бони.

Червено-златистият самолет на Тай стоеше на заградено място, значително по-голямо, отколкото преди седмица. Но тълпата заплашваше да разкъса възетата и полицаите се втурнаха срещу множеството с викове. Когато турскосинята лимузина на доктор Ърминиъс се плъзна по пистата, ескортирана от мотоциклетисти, и добрият проповедник с лъскавите си черни мустаци слезе от нея, сгущен в палто, с бобровата яка, ликуващ вик разцепи небесата. А когато Тай и Бони пристигнаха, бледи, но усмихнати, оваците подплашиха ято гълъби, което литна да търси укритие.

Щракаха фотоапарати, репортерите прегракнаха от викане, а Тай, Бони и доктор Ърминиъс бяха фотографирани от всеки възможен ъгъл и във всяка поза, приемлива за нравствените норми на един семеен вестник.

Междувременно летецът, издокаран за случая в спретнат авиаторски костюм, получи някаква озадачаваща бележка и се отправи към пустия хангар, в който само преди седмица бяха нападнати Тай и Бони. Влезе вътре и се огледа.

— Кой ме вика? — попита той.

Отвърна му ехото, но и другият отговор не закъсня. Една фигура в летателен комбинезон, с чифт огромни авиаторски очила и шлем пристъпи иззад зачохлен самолет и насочи пистолет към гърдите му.

Летецът ахна и вдигна ръце.

Револверът помръдна повелително. Пилотът се запрепъва напред като замаян. Дръжката на пистолета описа къса дъга и той се строполи на пода, загубил всякакъв интерес към събитията.

От една цепка в брезента, под който се задушаваше от два часа инспектор Глюк с автоматик в ръка видя как летецът се строполява. Той не изпускаше от очи фигурата, която се наведе над тялото и го извлече в ъгъла. Инспекторът не си помръдна пръста да спре нападателя — ударът бе слаб и намесата в този момент можеше да се окаже катастрофална за плана им.

От своето скривалище Глюк можеше да види само неподвижното тяло, а също и чифт ръце, които съблякоха летеца и му взеха горните дрехи. На Глюк му направи впечатление, че летателните костюми бяха

с различна кройка. Разбира се, дребният Егбърт трябваше да надене костюма на жертвата си, а също шлема и очилата.

Всичко трая не повече от две минути. Глюк видя как авиаторският комбинезон на нападателя бе захвърлен върху изпадналия в несвяст летец заедно с шлема и очилата. Сетне изчезна целият комплект на жертвата.

Нападателят се появи отново, облечен като летеца, неузнаваем с очилата. Глюк го видя да се навежда над безчувственото тяло, да го връзва и да запущва устата му. Но инспекторът не помръдна.

Нападателят бутна вързаната си жертва под брезента, където се криеше Глюк, мушна пистолета в джоба си и излезе от хангара, зловец и наперен.

Тогава Глюк се раздвижи. Слезе от зачохления самолет, подсвирна леко и трима цивилни полицаи изскочиха от железните шкафчета. Остави ги да се оправят с летеца, изскочи от хангара през задната врата, обиколи сградата и се сля с тълпата. Сетне прекрачи въжетата се приближи спокойно към групата викащи, жестикулиращи хора, около червено-златистия самолет.

Пилотът товареше струпания багаж в самолета. Никой не му обръщаше внимание. Накрая и сам се качи и след миг перките започнаха да се въртят, а моторите зареваха. Той погледна през илюминатора махна нетърпеливо с ръка.

Преподобният доктор Ърминиъс сякаш се стресна, но улови погледа на инспектор Глюк, който кимна, и въздъхна облекчено.

— Всичко е наред — пошепна докторът на ухото на Тай.

— Какво? — опита се Тай да надвика шума на мотора.

Доктор Ърминиъс го погледна многозначително. Бони също разбра, затвори очи за секунда, после се усмихна, махна с ръка и Тай, с доста мрачен вид, вдигна булката на ръце и я внесе в самолета под одобрителния вой на тълпата. Преподобният доктор Ърминиъс ги последва невъзмутим. Пилотът се показа от кабината, затвори здраво вратата и си седна отново на мястото. Полицайте и обслужващият персонал освободиха пистата, най-сетне се получи сигналът и червено-златистият самолет започна бавно да рулира, набра скорост... елероните на опашката се вдигнаха, крилата започнаха да вибрират, а после самолетът се откъсна от земята, издигна се в синевата и пътниците му останаха насаме със съдбата си.

По-късно им се струваше, че всичко бе станало много бързо. Но тогава, в един безкраен миг, множеството върху пистата оставаше все по-далеч, а самолетът кръжеше над летището, докато хората не се превърнаха в подвижни точки, а хангарите и административните сгради заприличаха на играчки. След като долу махнаха кордона и тълпата се разля, пистата внезапно заприлича на сива ивица, накацана от пчели.

Бони продължаваше да гледа през прозореца, а Тай закрепил микрофона на главата ѝ, поставил един и на себе си и подаде третия на доктор Ърминиъс. Бони се опитваше да изглежда весела, махаше неистово на изпращачите и упорито избягваше да погледне към мястото, където седеше пилотът пред таблото с уредите.

Тай я бе прегърнал здраво с лявата си ръка, а с дясната стискаше автоматичния пистолет в джоба. Очите му не слизаха от тила на пилота.

Що се отнася до преподобния доктор Ърминиъс, то тази особа се усмихваше благодушно на земята и небесата и току прелистваше Словото божие — очевидно се подготвяше да бракосъчетае двете млади, невинни души.

А самолетът, бучейки равномерно, незабележимо се насочи на североизток към пустинята на височина осем хиляди фута.

— Деца мои — започна тържествено доктор Ърминиъс и щом гласът му прозвуча по високоговорителите на летището, мравките долу престанаха да щъкат и замръзнаха на място. — Вярвам, че е време да ви съединя в светлото блаженство на брака.

— Да, докторе — рече Бони тихо. — Аз съм готова.

Тя се извърна, преглътна и това проехтя там долу като глух тътен. После се изправи, застана до Тай и впи пръсти в рамото му. Тай бързо се надигна и я прикри с тялото си. Дясната му ръка не излизаше от джоба.

— Моля, пилотът — надвика доктор Ърминиъс шума на двигателя.

Пилотът извърна въпросително глава с авиаторски очила.

— Имате автоматични уреди за управление, нали така?

— Да, докторе — отвърна Тай глухо. — Самолетът е мой, както знаете. Има автоматичен навигатор „Спери“.

— Чудесно! Тогава, след като си нагласите уредите, елате, ако, обичате, тук при нас, да бъдете свидетел на церемонията. Така ще е по-удобно, вместо да се тъпчем около кокпита ви или как там го наричате.

Пилотът кимна, видяха го да нагласява нещо на сложното контролно табло пред себе си. Това трая цяла минута, бе с гръб към тях и никой не отрони нито дума. После се надигна от седалката си, извърна се и тръгна по пътеката леко приведен, а издутината на скатания между плешките му парашут приличаше на гърбица. Преподобният доктор Ърминиъс бе разтворил Библията и се усмихваше сияйно на Тай и Бони. Ръката на Тай все още бе в джоба, Бони бе почти редом и все пак мъничко зад него, прикрита от тялото му и тялото на сияещия проповедник.

Тогава преподобния доктор рече:

— Нека започнем. Милостиви боже, летището остава назад! Не трябваше ли...

— Ръката на пилота светкавично посегна към джоба и измъкна автоматичен пистолет с късо дуло. С пръст на спусъка, той се прицели право в сърцето на Бони.

В същия момент от десния джоб на Тай припламна огън и сякаш по чудо от страниците на Словото божие в ръцете на вече не сияещия отец също изскочи пламък. Пилотът се закашля и политна напред, изпусна автоматичния пистолет и от ръката му внезапно шурна кръв.

Бони изпищя, а Тай и доктор Ърминиъс се спуснаха към олюляващата се фигура.

Пилотът замахна и удари Тай със здравата си ръка в челюстта. Тай залитна към Бони. Доктор Ърминиъс изръмжа и се нахвърли върху ругаещия мъж. Двамата се строполиха на пода на самолета, вкопчени в отчаяна схватка.

Тай се хвърли отново напред.

Но кой знае как, пилотът успя да ги отблъсне. В един миг трима се боричкаха на пода, а в следващия той вече бе на крака, без шлем и очила на почервенялото си лице, и крещеше:

— Няма да ме видите на бесилото!

И преди някой да успее да го спре, спусна се към вратата, отвори я и се хвърли в небесната шир. Удари се веднъж о металното крило и

полетя право надолу към далечното набръчкано лице на земята.

Проследиха падащото тяло, парализирани от ужас. То неистово размахваше ръце и все повече се смаляваше.

Но не видяха да се разпуква парашут, тялото се превърна в отдалечаваща се точка, която изведнъж престана да се отдалечава и безкрайно малка, се сля със земята.

[1] Обида на царска особа (фр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ЕКСКУРЗИЯ ВЪВ ВРЕМЕТО

Когато се приземиха, летището клокочеше като врящо гърне. Полицията пусна в действие палките си. Мъже с фотоапарати и бележници се бореха със зъби и нокти да разкъсат кордона.

Елъри, единия му мустак накриво, се суетеше около Бони. Той зърна през илюминатора Глюк, застанал недалеч от хангара. Инспекторът ръкомахаше буйно, заобиколен от цяла армия детективи. Елъри се усмихна доволно като човек, оцелял въпреки всички очаквания.

— Няма, Бони, няма — говореше той. — Свърши вече. Няма от какво повече да се плашиш. Нищо. Поплачи си. Всичко е наред.

— Чакай, само да се оправя със самолета — изръмжа Тай.

— Чакам — изхълца Бони. — О, Тай, чакам! — И потрепери при спомена за малката, дългокрака фигура, която падаше и се премяташе в пустото небе като мъртъв бръмбар.

Инспекторът побърза да ги отведе в хангара, по-далеч от обезумялата тълпа. Зачервен и възбуден, той се хилеше радостно, кълнеше се, че всичко е било като на кино, и стискаше ту ръката на Тай, ту на Елъри, ту на Бони, докато изслушваше подробностите и се разпореждаше с подчинените си. Навън един полицейски самолет най-сетне успя да намери свободно място да излети. Отправи се на североизток, печалната мисия да открие и събере натрошените останки на онзи, който бе потърсил спасение и бе намерил смъртта.

Тай сграбчи Бони и тръгна през тълпата от детективи към вратата на хангара.

— Ей, къде отивате? — попита Елъри и го хвана за ръка.

— Ще отвела Бони вкъщи. Не виждаш ли, че още малко, и ще припадне? Ей, вие, изведете ни от летището!

— Нали няма да ме изоставиш точно сега, Бони? — усмихна се Елъри и я погъделичка под брадичката. — Хайде, горе главата и се пригответе за още едно въздушно пътешествие.

— Още едно ли? — провикна се Тай. — Сега пък какво, за бога? Не ти ли стигат въздушните пътешествия за днес?

— Не, не ми стигат — рече Елъри. Започна да отлепва фалшивите си мустаци и погледна въпросително инспектора. Глюк кимна малко мрачно и преди Тай да успее да отвори уста за протест, той и Бони бяха отведени през кордона от полицаи до голям транспортен самолет със запален двигател.

— Ей, Глюк! — провикна се един репортер. — Глюк, какво става, по дяволите? Глюк!

— Тай!

— Бони!

Но инспекторът поклати глава и последва Тай и Бони в самолета, а там ги чакаха група стари познати с прежълтели лица.

Гледаха се, без да мигнат. Глюк помогна на Елъри да се качи и тихо нареди нещо на пилота. После всички се вторачиха в бягащото назад, почерняло от хора поле, докато самолетът излетя и се отправи на югоизток.

Скоро кацнаха на малката писта край планинския чифлик на Толанд Стюарт. Подир тях се приземи и друг самолет, който ги следваше още от Лос Анджелис.

Елъри, вече без мустаци и грим, скочи на земята още преди да е спрял самолетът. Махна на следващия и се затича към хангара, където го чакаше съсухрената фигура на доктор Джуниъс.

От втория самолет наизлязоха полицаи и бързо се пръснаха из гората.

— Какво е това? — заекна доктор Джуниъс, вторачен в многобройната група, която слизаше от първия самолет. — Господин Ройл? Госпожица Стюарт? Какво се е случило?

— Всяко нещо с времето си, докторе — рече отривисто Елъри и го хвана под ръка. — Към къщата! — викна той на останалите и повлече лекаря със себе си.

— Но...

— Хайде, хайде, имайте малко търпение.

А когато стигнаха къщата, Елъри рече:

— Къде е старият мърморко? Този път няма да мине без него.

— Господин Стюарт ли? В стаята си, понастинал е малко. Мисли си, че го е хванал грипът. Почакайте, ще му кажа... — Доктор Джуниъс се отскубна и се втурна по стълбите във всекидневната. Елъри гледаше подир него с усмивка.

— Горе е — рече на останалите той. — Като никога старият джентълмен е неразположен.

Изкачиха се горе и завариха доктор Джуниъс да успокоява стареца, който седеше в леглото си, подпрян на две огромни възглавници, загърнат почти до носа в шотландско одеяло. Искрящите му очи ги пронизваха заплашително.

— Мисля, че ви казах — започна той да хленчи и в този момент видя Бони. — О, ти значи пак се домъкна.

— Да, наистина — рече Елъри, — и то с огромна свита, както виждате. Вярвам, господин Стюарт, че този път няма да сте негостоприемен както последния. Имам да ви разказвам малка приказка и ми се струва, че ще е жалко да не я чуете.

— Приказка ли? — рече старецът кисело.

— Приказка за едно приключение в калифорнийското небе. Заловихме убиеца на Джак Ройл и дъщеря ви Блайт.

— Какво? — възкликна доктор Джуниъс.

Старецът зина с беззъбата си уста, затвори я, после я отвори отново, а погледът му блуждаеше между Елъри и инспектор Глюк.

— Да — каза Елъри и кимна през дима на цигарата си. — Найлошото мина, господа. Един много лош човек си изпя песента. „Заловихме“ не с точната дума. Той е мъртъв, освен ако не е намерил начин да оцелее след скок от две хиляди и петстотин метра с неотворен парашут.

— Мъртъв. О, да, сега разбирам, мъртъв е — премига доктор Джуниъс. — И кой беше! Не мога да си представя... — Очите му, изцъклени в жълтеникаво виолетовите си кухни, плахо оглеждаха стаята.

— Мисля, че ще е най-добре да си изясним тази тъжна история по реда на събитията — каза Елъри и изпусна облак дим. — И така, ще започна отначало. В двойното убийство на Джак Ройл и Блайт Стюарт две неща сочеха нашия приятел, сега покойник, като единствен възможен убиец: мотив и възможност за извършване на престъплението. По отношение на мотива този случай е доста

интересен, дори уникален. Нека видим с какво разполагаме. Нито Джак, нито Блайт оставяха наследство, заради което си струваше да бъдат убити, двамата нямаха и сериозни сърдечни увлечения или ревниви любовници — Блайт бе образец на нравственост, а всички приятелки на Джак бяха елиминирани от Глюк, тъй като имаха алиби. Значи единствената подбуда можеше да се търси във враждата между семействата Ройл и Стюарт. Но аз успях, както знаят някои от вас, да изключа враждата като мотив за тези престъпления. Щом елиминираме враждата, Джак Ройл и Тай Ройл остават извън подозрение, тъй като това е единствената им възможна подбуда. Но ако изключим враждата. Но ако изключим враждата, изправени сме пред една загадка. Никой не печели от двойното убийство. С други думи, то е извършено явно без мотив, което, разбира се, е абсурдно. Единственото престъпление, което може да се смята за лишено от мотив, е непредумишленото, извършено в момент на гняв, но дори и то, ако бъдем точни, е предизвикано от някакъв дълбоко скрит мотив, макар той да се проявява внезапно. Убийството на Джак и Блайт обаче не попадеше в тази графа. Ясно бе, че това е съвсем умишлено престъпление, дълго планирано, преди да бъде извършено — достатъчно е да си спомним кошницата с напитките, фалшивите улики срещу Тай и Джак, отровата и така нататък. Защо Блайт Стюарт, срещу която е бил насочен първоначалният замисъл е трябвало да умре? Приемаме, че едно предумишлено убийство не може без мотив. Но какъв е той? И тук се изправяме — подчерта Елъри — пред един от най-удивителните въпроси в практиката ми: как е възможно да съществуват мотиви за убийството и въпреки това да се изплъзват и от най-внимателния анализ? Съществуват, знаем, че съществуват. И въпреки това не можем да ги видим — сякаш няма и сянка от мотив. Той е скрит в пълен мрак, във вакуума на космоса. А не можем да го открием по най-простата причина. Не можем да го открием, защото не съществува... все още.

Той замълча.

— Току-що каза, че не може да няма мотив, че той е довел до убийството на Блайт Стюарт, че ни остава само да го открием. А сега казваш, че не можем да го видим, защото все още не съществувал! Но щом не е съществувал, когато убиецът е замислял престъплението

тогава защо, по дяволите, го е извършил? Ясно ли и е изобщо какво говориш? — запита с раздразнение инспектор Глюк.

— Този наш забележителен разговор — усмихна се Елъри — доказва какви ограничения ни налага езикът. Толкова е просто, Глюк, че не е за вярване. Всичко е въпрос на време — употребих думата „все още“, ако си спомняте.

— Време ли? — повтори слисана Бони.

— Време, разбира се, невидимата величина, която часовникът на китката ти отмерва. Фонът на действието във „Вълшебната планина“ и математическите изчисления на Алберт Айнщайн. Време — като в изразите „Кое време е сега“, „Нямам време“, „Време е да направим нещо“.

Той се засмя.

— Вижте. Независимо какво смятат по въпроса великите умове, в ежедневноста си практика човечеството отдавна е разделило времето на три разновидности: минало, настояще и бъдеще. Във всеки момент от нашето съществуване ние сме подвластни на една, две или всичките три разновидности. Бизнесменът плаща някаква сума на своята банка, защото е взел заем в миналото — значи — сегашните му главоболия са пряко последствие от минало действие. Пуша тази цигара, защото изпитвам желание да задоволя тютюнджийската си страст в настоящето. Но не играе ли бъдещето също толкова важна роля в живота ни, а в някои отношения и по-важно? Човек се мъчи и пести за черни дни, с други думи, за бъдещето. Жена купува котлети от месаря сутринта, защото знае, че мъжът ѝ ще си дойде гладен вечерта. „Магна“ снима през май филм на футболна тема, защото много добре знае, че през октомври започват първенствата и закипяват футболните страсти. Бъдеще, бъдеще, бъдеще. То диктува деветдесет процента от действията ни. — Хрумна ми — рече той живо, — че престъпленията... убийствата... се диктуват от времето също толкова неумолимо, както и другите човешки дейности. Мъж може да убие жена си, защото вчера му е изневерила. Или пък да я убие, ако я залови, че му изневерява в момента, тоест в настоящето. Но не може ли мъжът също така да убие жена си, защото е подочул, че възнамерява да му изневери утре?

И тъй като не открих в миналото нищо, което да е причина за убийството на Блайт Стюарт, след като не открих нищо и в настоящето

внезапно ме осени ме мисълта, че Блайт Стюарт може да е била убита заради нещо, което ще се случи в бъдеще!

— Искаш да кажеш... — започна мрачно инспектор Глюк и не довърши. Но след тези думи вече не сваляше очи от един човек в стаята и в погледа му се четеше любопитство и подозрение.

— Какво можеше да се случи в бъдещето и да стане достатъчно убедителен мотив за убийството на Блайт Стюарт? Тя бе жена, актриса и майка, а освен това имаше и баща — богат баща. Някога, в бъдещето, бащата на Блайт Стюарт щеше да умре. И когато той си отидеше, тя щеше да наследи огромно състояние. Блайт все още не бе богата, но щеше да стане.

Старецът в леглото потъна по-дълбоко в завивките си и гневно се втренчи в Бони.

А Бони пребледня:

— Но това значи... Нали ако мама умре, аз ставам нейна наследница...

— Куин, ти полудял ли си? — извика Тай.

— Нищо подобно, Бони. Подозрението не пада върху теб. Защото след смъртта на твоята майка ти бе набелязана за следваща жертва. Спомни си заплашителните писма. Асото пика?

— Не — продължи Елъри, — ти бе единственият човек, който би спечелил пряко от смъртта на майка ти — имам предвид бъдещото наследство. Но също така съществуваше един-единствен човек, който би спечелил от смъртта на двете ви — на майка ти и на теб, единственият наследник на дядо ти по права линия, след като вие, двете жени, умрете.

Така стигнах до извода, че единственият жив роднина на Толанд Стюарт, ако изключим теб и майка ти, трябва да е на дъното на това престъпление. Така разбрах, че убиецът е Лю Баскъм.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НАЧАЛОТО НА КРАЯ

Времето сякаш спря да тече и единственият звук в стаята бе астматичното дишане на стареца в леглото.

Най-сетне той промърмори:

— Лю? Братовчед ми Лю Баскъм?

Доктор Джуниъс само премигваше и мълчеше.

— Да, господин Стюарт — рече Елъри, — братовчед ви Лю Баскъм. Той замисли и бе на път да осъществи гениално престъпление, безпрецедентно в историята на криминалната практика. Странна птица бе Лю. Винаги пред банкрут, твърде вятърничав, за да се залови за нещо и да впрегне безспорния си талант в постоянен, прозаичен труд, Лю избра убийството като по-лесния път. Този път всъщност съвсем не е лесен, но никой не би могъл да го убеди в това. Лю не беше мекосърдечен и същевременно нещо му куцаше. На всички убийци им хлопа по някоя дъска. Но въпреки психологическия си дефект той е разбирал съвсем ясно, че има много по-голям шанс да се изплъзне безнаказано, ако скрие мотива. Обикновено — когато целта е наследството — първо убиват богаташа, после отстраняват наследника или наследниците, докато накрая остане само последния законен наследник. В полицейските анали са записани безброй такива престъпления. Но както много убийци са разбрали за свое огорчение, бедата е там, че до тях извежда ясната диря на мотива. Лю е знаел това много добре. На него му е било ясно, че ако убие дъщеря ви Блайт, а баща ѝ Толанд Стюарт остане жив, истинските подбуди за убийството ѝ ще останат неразрешима загадка за полицията. Първоначално разбира се, той се е надявал, че с фалшивите улики срещу Джак Ройл ще дадат на следствието готов мотив. Но дори когато се е наложило да убие Джак и да провали инсценировката, той не се с почувствувал застрашен, тъй като Толанд Стюарт е бил още жив. После е смятал да убие Бони и отново да насочи следите към враждата между Ройл и Стюарт. Цялата детинска приумица с картите е имала една-единствена задача — да хвърли съмнението върху семейство Ройл. И през цялото

време Толанд Стюарт щеше да си живее, без да подозира, че неговата смърт, а не тази на дъщеря му и внучката му, е окончателната цел на убиеца.

— О, дядо! — възкликна Бони, пристъпи напред и седна на леглото. Той се отпусна на възглавниците изтощен.

— Значи е искал да ме убие? — промълви старецът с отпаднал глас.

— Не вярвам, господин Стюарт, мисля, че по-скоро с щял да изчака естествения ход на нещата. Вие сте стар човек. Е, добре, ще стигнем и до това след миг. А сега да се върнем на втория момент — възможността да извърши престъплението. Как е успял Лю Баскъм да убие жертвите си? Наложил се доста да помисля.

— Точно така — обади се изведнъж Алън Кларк, застанал между Сам Викс и мълчаливия, мрачен Жак Бучър. — Лю бе с нас двамата миналата неделя, Елъри, когато бе отвлечен самолетът. Значи Лю не може да е бил пилотът. Не разбирам.

— Вярно, Алън, той не би могъл да отвлече самолета, но ако успее да сваля от похитителя подозрението за съучастие в убийството, ще стигна до Лю посредством последователно изключване на другите възможности. И така, кой е похитителят? Знаех със сигурност само това, което току-що казах. Може да е бил всеки друг, освен Лю.

— А откъде си сигурен — запита инспектор Глюк, — че не е бил съучастник на Баскъм? Аз бих се замислил над това.

— Не, не е възможно да е бил съучастник на Баскъм, инспекторе. Пола Парис ми даде необходимата информация — първата от двете решаващи улики, които получих с нейна помощ.

— Кой? Онази жена Парис ли? Да не искаш да кажеш, че и тя е замесена?

— Не, за бога! Но някой ѝ е съобщил по телефона от летището за предстоящото похищение — на теб не ти го е казала, но на мен каза. Кой е могъл да знае за похищението и да се е обадил на Пола предварително? Само човекът, който го е замислил или е участвувал в замислянето му. Но човекът, който е предупредил Пола, не е скрил самоличността си... тя ми призна това, макар и да не искаше да издаде името по етични съображения.

— Само си вре носа, където не ѝ е работа! — изръмжа Глюк. — Най-сетне ми падна! Ще ми укрива улики, а?

— О, не, и дума да не става — прекъсна го Елъри. — По-скоро трябва да ѝ благодариш, Глюк. Ако не беше тя, никога нямаше да разрешим този случай. И така, ако похитителят бе съучастник на Лю, щеше ли той да разкрие самоличността си пред една журналистка, особено преди да бъде извършено престъплението? Малко вероятно. А ако той самият бе престъпникът, щеше ли да се разкрие пред Пола и да се остави на милостта ѝ? В никакъв случай. Не, телефонното му обаждане и готовността да разкрие самоличността си свидетелствуват, че нищо не е знаел за предстоящото убийство, следователно отпадат както подозрението, че той е отровител, така и че е негов съучастник, а ако питате мен, дори и че е истински похитител.

— Става все по-зле — изпъшка Глюк. — Я повтори?

— Ще се върна на това — усмихна се Елъри. — Засега ме оставете да стигна до Лю. Бях вече убеден, че похитителят няма никакво отношение към убийствата. Това значеше, че не той е сложил отровата термосите. Щом не го е сторил похитителят, то кой? Кой е имал тази възможност? Коктейлите са били наред, когато пихме за последен път преди излитането — доказва фактът, че никой от присъстващите не се оплака от нещо, а пиха доста хора. Ето защо морфиновата смес с натриев алураат трябва да е била пусната в термосите, след като си чукнахме за последен път. Кога точно? Не в самолета, защото Джак, Блайт и похитителят са извън подозрение, а те единствени се качиха на самолета подир последната наздравица. Значи напитките са отровени, преди да натоварят кошницата на самолета, но след последната наздравица. Обаче след наздравицата аз самият седях на кошницата и станах едва когато я връчих на похитителя, за да натовари багажа.

— И така — промърмори Елъри, — по метода на изключването достигнах до едно-единствено възможно време и един-единствен възможен човек. Напитките трябва да са били отровени подир последната наздравица, но преди момента, когато седнах на кошницата. Кой предложи да прием за изпроводяк? Лю Баскъм. Кой последен напълни чашите? Лю Баскъм. Кой върна термосите в кошницата? Лю Баскъм. Ето защо само Лю Баскъм е могъл да пусне отровата в напитките, вероятно докато е завъртал капачките.

Инспекторът сърдито изсумтя.

— И така, двата фактора — мотив и възможност — сочеха Лю като единствения вероятен престъпник. Но с какви доказателства разполагах? С никакви. Бях стигнал до истината по чисто умозрителен път, нямах нито едно неопровержимо доказателство. Тъкмо затова Лю трябваше да бъде заловен на местопрестъплението, да бъде принуден да разкрие картите си. Което и стана днес.

— Но кой, по дяволите, е похитителят? — запита Буч.

— Казах, ако си спомняте, че той дори и похитител не е. Ако похитителят наистина е възнамерявал да отвлече Джак и Блайт и да иска откуп за тях, щеше ли първо да каже това на една журналистка? Естествено, не. Значи изобщо не става дума за истинско похищение. Преследвахме призрак, който ни бе устроил лъжливо похищение.

— Лъжливо ли? — извика Глюк. — Какви ги разправяш? А ние се пребихме да го търсим!

— Разбира се, инспекторе. Кой ще извърши похищение и ще информира преди това журналистка от известна скандална рубрика? Само човек, който е заинтересован от вестникарския шум, от рекламата. А кой може да е заинтересован от рекламния шум около Джак Ройл и Блайт Стюарт? — усмихна се Елъри. — Хайде, Сам, езика ли си глътна? Пипнахме те — няма къде да мърдаш.

Викс побледня. Преглътна, единственото му око се въртеше като бясно, сякаш търсеше спасителен изход.

Инспекторът зяпна от изненада:

— Ти? Ах, ти, мръсен, едноок бабун...

— Запазете спокойствие — въздъхна Елъри. — Вълкът и закоравелият рекламен агент нрава си няма да променят. За теб това е бил големият шанс, нали така, Сам?

— Да — промълви Викс едва чуто.

— Сватбата на две звезди от световна величина, гигантският рекламен шум около изпращането на летището... ами да, ако отгоре на всичко бъдеха и отвлечени, филмът на „Магна“, който Буч замисляше, щеше да получи реклама за милион долара.

— Оказа се беля за милион долара — изпъшка Викс. — Искях да ги изненадам, дори на Буч не бях казал. Смятах да съобщя на Джак и Блайт, след като се измъкнем, а после щяхме да се скрием някъде, за пет-шест дни. И без това имаха нужда от малко тишина и спокойствие... Ох, глупости. Когато се извърнах и ги видях двамата

мъртви, сърцето ми се преобърна. Разбрах, че съм се забъркал в невъобразима каша. Ако идех да се предам и кажех истината, никой нямаше да ми повярва, да не говорим за кон с капаци като Глюк. Обвинението в двойно убийство не ми мърдаше и бесилката ми бе в кърпа вързана. Какво можех да направя? Приземих самолета на първото равно място и беж да ме няма.

— За всичко това ще отговаряш пред закона — рече инспектор Глюк злобно. — Ще ти дам аз реклама!

— Спокойно, инспекторе — намеси се Жак Бучър. — Защо трябва студията да пострада? Сам е постъпил глупаво, но не можем да го държим отговорен за последвалото нещастие. Ако не бе убийството, никой нищо нямаше да му каже. Вестниците и без това няма да му простят, а вие нали вече заловихте престъпника.

— Не само че заловихте престъпника — рече Елъри любезно, — но ако слушаш, Глюк, ще ти кажа още нещо...

— Не свърши ли този кошмар? — викна ужасен Глюк.

— Така. Да видим сега какво е накарало Лю да промени плана — запита Елъри. — Какво го е накарало да убие не само Блайт, но и Джак Ройл? Какво се случи скоро след изпращането на първото от поредицата заплашителни писма до Блайт? Струва ми се едно важно събитие — Блайт зарови томахащата, сложи край на дългата си разпра с Джак, всъщност съобщи за намерението си да се омъжи за него и не закъсна да го стори. Защо обаче сватбата на Блайт принуди Лю да убие не само Блайт, но и нейния съпруг? Е, каква бе крайната цел на убиеца? Да наследи сам цялото имущество на Стюарт. Кой бяха пречките? Блайт и Бони. Но когато Блайт се омъжи за Джак, тогава и Джак Ройл се превърна в пречка! Защото според условията на завещанието на Толанд Стюарт половината имущество наследяваше Блайт, ако е жива, или наследниците на Блайт, ако е починала, а нейни наследници в този случай щяха да бъдат дъщеря ѝ Бони и съпругът ѝ Джак. Затова Джак трябваше да умре заедно с Блайт. Ако я надживееше дори с един ден, щеше да я наследи. Иначе правата му не преминаваха върху неговите наследници и Бони щеше в крайна сметка да получи всичко. Затова Лю уби и Джак. Сега трябваше да убие Бони. Но какво стана, преди да успее да я убие? Историята се повтори: Бони

съобщи, че ще се омъжи за Тай: Това бе нова пречка по пътя на Лю, защото ако Бони се омъжи за Тай и Лю убие само Бони, Тай би наследил всичко. И така, Лю се опита да осуети женитбата, защото ако успееше да сплаши Бони, оставаше му да убие само нея. В противен случай трябваше да убие и Тай, а едно убийство явно е за предпочитане пред две.

— Всичко това е прекрасно — промърмори Глюк, — но не мога да разбера как Баскъм се е надявал да упражнява контрол върху завещанието на господин Стюарт. Откъде е бил сигурен, че когато господин Стюарт разбере за смъртта на дъщеря си, няма да напише ново завещание, което ще попречи на Лю да получи и цент въпреки убийствата?

— Да! — рече Елъри. — Уместна забележка, Глюк. Когато говорим за това, както и за невероятния късмет на господин Лю Баскъм, ще трябва да спомена отново безценната си приятелка Пола Парис. Тази жена е истински бисер! Когато се срещнах с нея за пръв път, тя ми нарисова интересен словесен портрет на Толанд Стюарт. Разказа ми за хипохондрията му, за памфлетите му, бичуващи стимулантите, дори кафето и чая, за филипиките му срещу белия хляб, за това как пиел студена вода с лъжичка, явно защото се е страхувал от пагубния ѝ ефект върху стомаха си... боял се е да не се простуди, предполагам.

— Но не разбирам какво общо...

— Това е съвсем вярно — рече доктор Джуниъс неочаквано, като се окашля. — Но и аз не виждам какво общо...

— Струва ми се, докторе — рече Елъри, — че ви очаква неприятна изненада. Вашата вяра в човешкия род е на път да рухне. Какво бихте казали, ако видехте Толанд Стюарт да нарушава диетата си!

Лицето на доктор Джуниъс придоби кално жълт оттенък.

— Е, щом, разбира се...

— Това, естествено, ви смущава. С изненада научавате, че Толанд Стюарт си позволява да бъде непоследователен в хипохондриите си?

— Не, наистина, случва се. Искам да кажа, че не знам какво имате предвид...

— Ами, докторе — рече Елъри безмилостно, — позволете ми да ви осветля. В петък следобед госпожица Стюарт и аз, както сигурно си спомняте, пристигнахме да видим дядо й. Вие не бяхте вкъщи... за покупки бяхте, струва ми се? Голям пропуск. Защото когато влязохме при господин Толанд Стюарт в тази стая... да, в същата стая... какво правеше той? Човекът, който се ужасяваше от бял хляб, ядеше сандвич със студено месо и бял хляб. Човекът, който сърбаше студена вода с лъжичка, защото се боеше да не простуди стомаха си и избягваше стимулантите като чума, този ден поглъщаше доста лакомо големи глътки чай с лед!

Старецът в леглото изхленчи, а доктор Джуниъс се сгърчи като увехнал бурен. Що се отнася до останалите, те объркано въртяха очи ту към Елъри, ту към стареца. Само инспектор Глюк сякаш разбираше какво става и даде знак на един от своите хора. Детективът пристъпи към леглото и махна на Бони да се дръпне оттам. Той скочи, сграбчи я за ръка и я отведе настрана.

А старецът в леглото отметна шотландското одеяло с отчаяна решителност и посегна към ловната пушка, подпряна до него. Но Елъри бе по-бърз.

— Не — каза той и връчи пушката на инспектора, — не още, сър.

— Нищо не разбирам — изплака Бони. — Какво става тук? Говориш, сякаш... сякаш този човек не ми е дядо.

— Не е — каза Елъри. — Имам всички основания да смятам, че е човекът, за когото мислехме, че се е самоубил... един стар, отчаян и умиращ артист, известен в Холивуд като Артър Уилям Парк.

Макар инспектор Глюк да бе очаквал подобно разкритие, поне не бе го очаквал в този му вид, защото зяпна изненадано снишилия се в леглото старец, който криеше лицето си с набръчкани ръце.

— Този сандвич и ледената напитка — продължи Елъри — ме наведоха на мисълта, че не е изключено някой да се представя за Толанд Стюарт. Започнах да сглобявам малко по малко късчетата, които ме озадачаваха или ми убягваха, и те се сляха в една цялостна, смислена картинка. Подобна подмяна не е невъзможна, а в случая е и изключително проста. Трудността обикновено е да се намери подходящ двойник. Дори и да е гримиран професионално, той не би могъл да мами дълго близките на човека, за когото се представя.

— Но — и Елъри сви рамене — кой познаваше Толанд Стюарт добре? Не го познаваше дори собствената му дъщеря, която го бе посещавала само два-три пъти през последните десет години. Дори ако приемем, че Блайт би могла да открие измамата, Блайт е мъртва. Бони? Едва ли, тя не е виждала дядо си от дете. Остава само доктор Джуниъс. Доктор Джуниъс вижда Толанд Стюарт всеки ден, а през последните десет години не се е отделял от него... Не, не, докторе, уверявам ви, бесполезно е. Къщата е обкръжена, а тъкмо пред стаята стои един детектив.

Доктор Джуниъс, който бавно се примъкваше към вратата, спря и облиза устни.

— После се сетих за онази случка миналата неделя, когато дойдохме тук, след като откриха телата в самолета на Тай. Стори ми се, че по време на гръмотевичната буря чух самолетен мотор. Излязох и макар и да не видях самолет, видях човека, който сега е в леглото, да се промъква към къщата с авиаторски шлем на главата. Тогава това просто ме озадачи, но когато заподозрях подмяната, разбрах, че обяснението е много просто. Този човек току-що е бил докаран в имението на Стюарт със самолета, чийто двигатели чух. Не ще и съмнение, пилотът е бил Лю Баскъм, който напусна платото преди нас. Знаех, че Лю Баскъм е правоспособен летец, защото предложи той да бъде пилотът, когато обсъждахме първата сватба Ройл — Стюарт. Нещо повече, тогава той предложи и собствения си самолет. Така че Лю трябва да се е върнал на летището с военния летец, взел е Парк от квартирата му, докарал го е в имението на Стюарт и без много шум се е върнал в Лос Анджелис. Вие сте Парк, нали така?

Старецът в леглото откри лицето си. Доктор Джуниъс понечи да изкрещи, но крясъкът секна на устните му.

— Вие не сте Толанд Стюарт.

Старецът нищо не каза, нищо не стори. Изражението му се промени, чертите му се изостриха, но вече не бяха свадливи, вече не бях чертите на злото. Изглеждаше просто изтощен и уморен до смърт.

— Има начин да го докажем, много добре знаете... каза Елъри с известно съжаление. — Долу в кабинета е завещанието на Толанд Стюарт и то е подписано лично от него. Да ви помолим ли, господин Парк, да подпишете Толанд Стюарт за сравнение?

— Недей! — викна доктор Джуниъс в изблик на отчаяние, но старецът поклати глава.

— Няма смисъл, Джуниъс. Разкрити сме. — И се облегна на възглавницата със затворени очи.

— А имаше и други неща, които будеха подозрение — продължи Елъри. — Поведението на доктор Джуниъс миналата неделя например. Той ни разигра един колосален блъф. Знаеше, че горе няма никакъв Толанд Стюарт. Чакаше Парк. Внезапната ни поява трябва да го е изкарала от релси. Когато най-сетне се качихме и намерихме Парк, който трябва доста да се е лутал из непознатата къща, докато намери стаята на Толанд Стюарт и навлече пижамата му, Джуниъс толкова се изненада, че удари на бяг. Той не бе чул шума от самолетните мотори. О, всичко бе изпитано до най-малките подробности. Господин Парк е великолепен актьор, а и е знаел всичко необходимо, за да изиграе ролята си на висота. След това, разбира се, е получил допълнителни инструкции.

— Значи докторът е съучастник на Баскъм? — запита инспекторът смаян.

— Разбира се. Както и господин Парк, макар че от тримата неговата вина, струва ми се, е най-малка.

— И така, след като се уверих, че някой друг се представя за Толанд Стюарт, можах да намеря и единственото правдоподобно обяснение защо го прави. Плановете на Лю изискваха Стюарт да надживее Блайт и Бони. Щом някой се представяше за Толанд Стюарт, това означаваше само, че Толанд Стюарт е мъртъв. Кога е умрял? Е, знаех, че Стюарт е бил жив четири дни преди убийството на Джак...

— Откъде знаеше?

— Първо на първо, защото тогава Блайт и Джак са го посетили, тя го е видяла, а Блайт би забелязала измамата. Но по-важното е, че той ѝ е дал чек за сто и десет хиляди долара, който Джак е осребрил. Щеше ли банката да уважи подписа на Стюарт, ако не беше истински? Значи четири дни преди убийството Стюарт е бил все още на тоя свят. Излиза, че е умрял след този ден, но преди следващата неделя. Вероятно в събота, в нощта преди престъплението, защото знаем, че Лю е взел Парк в неделя и набързо го е докарал въпреки бурята и рисковете, на които се с излагал... Не би го сторил тогава, ако е имал възможност да го направи предния ден. Допускам, че доктор Джуниъс

се е обадил по телефона на Лю в събота вечер и му е съобщил, че Толанд Стюарт е починал внезапно. Лю се е сетил за Парк, наредил е на доктора да погребее своя благодетел по-дълбочко и веднага е потърсил Парк. Парк е оставил бележка, че се самоубива, заличил е следите си и е изчезнал... за да се появи тук на следващия ден като тялото на Бони.

— Това е... невероятно — рече Жак Бучър, като гледаше ту Джуниъс ту Парк. — Но защо? Какво са се надявали да получат от всичко това Джуниъс и Парк?

— За Парк се досещам. Парк, както знаех отдавна от самия Лю, е болен от рак. Няма пукната пара, а трябва да издържа жена и сакат син на Изток. Знаел е, че няма да живее дълго, а за семейството си човек на всичко е способен. Някои хора не биха се спрели пред нищо, само и само да осигурят семейството си. Що се отнася до доктор Джуниъс — тук имам малко преимущество пред вас, прочетох завещанието на Толанд Стюарт. В него той се задължава да изплати на доктора сто хиляди долара, ако Джуниъс го поддържа жив до седемдесетгодишна възраст. От текста на завещанието и от датата то е направено на шестдесетия му рожден ден преди девет и половина години — става ясно, че Стюарт е починал на възраст шестдесет и девет години и половина. Заради тези сто хиляди доктор Джуниъс е прекарал почти десет години от живота си в истинска лудница. Той не би позволил никакви си убийства да му попречат да си ги получи. Във всеки случай не би рискувал главата си, ако не е бил сигурен, че Стюарт няма да доживее до седемдесетгодишна възраст. Впоследствие се убедих, че Стюарт наистина е бил много болен човек и Джуниъс, се опитвал да ми хвърли прах в очите, когато твърдеше, че пациентът му е просто хипохондрик. Бях сигурен, че внезапната смърт на Стюарт не е насилствена или резултат от нещастен случай, а е настъпила вследствие на заболяването му, тъй като Лю никога не би посегнал на стареца.

— Има нещо сатанинско в теб — прошепна доктор Джуниъс.

— Това, струва ми се, може по-скоро да се каже за вас — отвърна Елъри. — И разбира се, именно вие сте снабдили Лю Баскъм с морфин и натриев алураг в необходимото съотношение... нищо по-лесно от това за един лекар.

— Съгласих се с идеята на Баскъм — каза Джуниъс все тъй шепнешком, — защото знаех, че на Стюарт не му остава много. Когато ме нае преди девет и половина години, той имаше злокачествена язва на стомаха. Лекувах го съвестно, но както често става, той разви рак. Почувствувах се измамен. Когато Баскъм се обърна към мен, планът му ми хареса. И Баскъм знаеше, че старецът умира. В известен смисъл нашите... интереси съвпадаха. Аз исках Стюарт да изкара седемдесет, а Баскъм искаше той да живее, докато Блайт и Бони Стюарт не... Той спря и навлажни устните си. — Баскъм се бе уговорил с Парк предварително, просто в случай че старецът умре преждевременно, както и стана. Парк имаше достатъчно време да навлезе в ролята си.

— Чудовище такова — изхлипа Бони.

Доктор Джуниъс се извърна към стената и не каза нито дума повече. А старецът в леглото изглеждаше заспал.

— И тъй като Парк също страдаше от рак — рече Елъри — и нямаше да живее много дълго, всичко се нагласяваше превъзходно, нали така? Когато той умреше, никой нямаше да се усъмни, че това не е Стюарт. Дори и аутопсията щеше чисто и просто да докаже, че е починал от рак. Дотогава той щеше да си пусне истинска коса и брада вместо перуката и фалшивата брада, които виждате сега. О, плана си го бива. — Той замълча за миг, после рече: — Само че ми прилошава, като си помисля за него. А вие спите ли добре нощем, доктор Джуниъс?

— Но Баскъм не е знаел кога точно ще умре Стюарт — намеси се Глюк, който не се отказваше лесно от идеите си. — Още не си ми отговорил на въпроса как е смятал да упражнява контрол върху стареца преди смъртта му. Откъде тази увереност, че Стюарт няма да направи ново завещание.

— Много просто. Първото, тоест настоящето завещание вече е било налице. Лю е трябвало само да вземе мерки — вероятно с помощта на Джуниъс — то да не попада в ръцете на стареца. Дори той, да направи ново завещание, винаги са могли да го унищожат и да оставят в сила предишното. Когато Стюарт е починал преждевременно, задачата им се е улеснила. Вече не е можело да става и дума за ново завещание. Парк, в ролята на Стюарт, не би могъл да

направи ново, дори и да иска. Така че старото завещание е щяло да остане в сила. Между другото бях сигурен, че Лю ще падне в капана днес. Щом Парк е в последния стадий на заболяването и не се знае дали ще изкара още дълго, Лю не можеше да позволи на Бони и Тай да изчезнат за неопределен период. Ако Парк умре, докато са на сватбено пътешествие в неизвестна посока, целият план на Лю би пропаднал. Според замисъла му смъртта на Бони трябваше да настъпи преди тази на дядо й, за да не излязат наяве истинските подбуди. Ако убиеше Бони и Тай след смъртта на Стюарт, тоест на Парк... мотивът щеше ясно да си проличи. Затова бях сигурен, че ще рискува всичко, за да убие Бони и Тай, преди да заминат и докато Парк е още жив.

Елъри въздъхна и запали нова цигара. Никой не промълви нито дума. Внезапно инспектор Глюк присви очи и викна:

— Парк! Ей ти... Парк!

Но старецът в леглото не отговори, не помръдна, дори с нищо не показва, че е чул.

Елъри и Глюк се хвърлиха към него като един. После се изправиха, без да го докоснат. Защото в безжизнената му ръка лежеше шишенце и той бе мъртъв.

А доктор Джуниъс се строполи на един стол и захленчи като дете.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КРАЯТ НА НАЧАЛОТО

В неделя вечерта Елъри отключи апартамента си, влезе, затвори вратата, хвърли шапката и палтото си на един стол и потъна в най-дълбокото кресло — всичко това като насън. Боляха го ставите, болеше го и главата. Чудесно бе просто да си седи в тихата всекидневна, без да мисли за нищо.

Винаги се чувствуваше така след приключването на някой случай — уморен, отпаднал, изчерпан.

Инспектор Глюк пак прекали с хвалебствията, засипаха го с покани и благодарности. Бони горещо го целуна и Тай мълчаливо му стисна ръка. Но бе избягал, за да остане сам. Затвори очи. Да остане сам? Това не бе съвсем вярно. По дяволите, пак започваше да анализира! Сега обаче го занимаваше по-приятна тема от убийството. Какви бяха чувствата му към Пола Парис? Съжаляваше ли я, защото бе тъй разстроена психически, защото се затваряше в самотните си стаи и отказваше на света удоволствието от своето присъствие? Съжаление? Не, не беше съжаление. Всъщност, когато отиваше да я види, по-скоро изпитваше радост, че ще останат сами, далеч от света. А защо?

Той изпъшка, болката взе да пулсира. Фантазираше като юноша. Сам се измъчваше! Защо да мисли? Какъв смисъл имаше? Щастливите хора не си губеха времето в мислене. И тъкмо затова бяха щастливи.

Стана с въздишка, свали сакото си и внезапно от джоба му изпадна портфейлът. Наведе се да го вдигне и изведнъж се сети какво има в него. Онзи плик. Странно как го бе забравил в суматоката през последните двадесет и четири часа!

Извади плика от портфейла и погали кремата му гладка повърхност със задоволството на познавач. Високо качество! Качество — това бе думата. Пола бе въплъщение на неповторим, уникален сбор от човешки качества, на всичко нежно, свенливо, обично, което безмълвно докосваше най-съкровенията струнки в мъжкото сърце!

Засмя се и разкъса плика. Наистина ли бе отгатнала кой е убиецът на Джек Ройл и Блайт Стюарт?

С волния си ясен почерк Пола бе написала:

„Мили глупчо, ти не вярваш, че една обикновена жена може по интуиция да постигне онова, за което на теб са ти необходими титанически усилия на мисълта. Лю Баскъм е, разбира се, Пола“.

„По дяволите, помисли си той ядосано. Можеше и да не бъде толкова дръзка.“ Хвана телефонната слушалка.

— Пола? Аз съм, Елъри. Току-що прочетох бележката ти.

— Господин Куин, завърнал се от бран — измърмори Пола.

— Предполагам, че трябва да ви поздравя като победител!

— О, дреболия. За щастие всичко мина благополучно. Но, Пола, тази бележка...

— Сега едва ли има смисъл да отварям твоя плик.

— Аз обаче отворих твоя и не мога да не призная, че попадението ти е великолепно. Но как...

— Ти на свой ред би могъл да поздравяш мен по този случай — рече звучният глас на Пола.

— Е, разбира се. Поздравявам те, но не в това е работата. Догадки! И докъде могат да те доведат те? Доникъде.

— Не си ли противоречиш? — засмя се Пола. — Нали ти даваше отговора. И не е изцяло въпрос на догадки, о, Всезнаещий. Зад цялата работа се крие логика.

— Логика ли? Хайде, хайде...

— А как иначе. Не разбрах само защо Лю го е направил — мотивите му и всичко останало. Убийството на Джак също някак си не се вписва... ще трябва да ми обясниш тези неща.

— Но нали току-що каза, че разчиташ на логиката — учуди Елъри.

— На женската логика — отвърна Пола. — Но защо трябва да го обсъждаме по телефона?

— Каж ми!

— Слушам, сър. Виждаш ли, знаех що за човек е Лю и ми направи впечатление, че неговият характер съвсем точно отговаря на характера на престъплението.

— Това пък какво е?

— Лю бе човек с идеи, нали така? Хрумванията му бяха гениални, а изпълнението под всякаква критика... това бе типично не само за него, но и за работата му.

— Е, и какво?

— Ако за момент се замислиш над престъплението, както направих аз, ще видиш, че то е тъкмо такова... великолепно като замисъл и слабо като изпълнение!

— Искаш да ми кажеш — взмути се Елъри, — че това ти наричаш логика?

— О, но е точно така. Замислял ли си се някога по този въпрос? — рече Пола ласкаво. — Начинанието с картите бе много, много находчиво... типично хрумване на Лю Баскъм, но в същото време тъй странно и заплетено, а и толкова нескопосно изпълнено. Лю от глава до пети. После уликите срещу Джак и Тай... Две фалшиви следи, които изобщо не свършиха работа. А непохватно изпилените букви на пишещата машина!

— Боже — изстена Елъри.

— И не само това. Да вземем кошницата с коктейлите например. Ами ако не бяха я донесли? Или ако я бяха донесли, но в бъркотията изобщо не я вземеха със себе си? Или ако Джак и Блайт бяха прекалено заети един с друг, за да пият? Ами ако само един от тях бе пил? Толкова рисковано, Елъри, тъй недообмислено. Виж, ако Жак Бучър бе престъпникът, никога не би...

— Добре, добре — прекъсна я Елъри. — Убеди ме... да, не, не съм. Забелязала си находчивата идея, малко ексцентрична и зле изпълнена, и понеже Лю бил такъв, ти си познала, че е Лю. Ще трябва да препоръчам този метод на Глюк, може да му допадне. А сега, госпожице Парис, ще си изпълните ли облога?

— Облогът ли? — рече унило Пола.

— Да, облога. Ти каза, че никога няма да заловя престъпника. Е, аз го хванах, значи печеля и ще трябва да ме заведеш довечера в клуб „Подкова“.

— Ох! — И Пола млъкна. Елъри усещаше паниката й дори по телефона. — Но... облогът ни беше за друго — каза тя най-сетне с отчаян глас. — Облогът бе да го изправиш пред съда, да го предадеш

на правосъдието. Ти не го стори. Той се самоуби, опита се да избяга, но парашутът му не се отвори...

— О, не — рече твърдо Елъри. — Няма да се измъкнеш, госпожице Парис, загубила си облога и ще си го платиш.

— Но, Елъри — изстена тя. — Не мога! Не... не съм прекрачвала прага на къщата си от години! При самата мисъл се разтрепервам цялата...

— Тази вечер ще ме заведеш в клуб „Подкова“.

— Мисля, че ще... припадна. Знам, че за всеки нормален човек е глупост — изплака тя, — но защо хората не искат да ме разберат? Ако ме хване дребна шарка — ще ми съчувствуват. Това също е страдание, макар и не физическо. Страхът от хората...

— Обличай се.

— Но аз нямам какво да облека — рече тържествуваща тя. — Нямам вечерни рокли. Не съм имала повод да си направя. И дори... нямам наметка, не... нищо нямам.

— Аз вече се обличам. Ще бъда при теб в осем и половина.

— Елъри, не!

— В осем и половина.

— Моля те! О, моля те, Елъри...

— В осем и половина — повтори непреклонно Елъри и затвори телефона.

Точно в осем и половина господин Куин застана на входната врата на прелестната къща в Бевърли Хилс и едно красиво, младо момиче му отвори вратата. Господин Куин забеляза с известна тревога, че младата госпожица го гледа с блеснал взор и зачервени от вълнение бузи. Това бе една от секретарките-самодиви на Пола. Тя огледа стройната му фигура и смокинга като придирчива майка, която посреща първия обожател на дъщеря си.

„Това вече на нищо не прилича — възпротиви се вътрешно господин Куин. — Дръпни се от пътя ми, момиче.“ Но момичето прошепна екзалтирано:

— О, господин Куин, колко е хубаво! Мислите ли, че ще го стори?

— Разбира се, че ще го стори — отвърна пренебрежително господин Куин. — Тълпофобия! Що за глупости? Къде е тя?

— Само се смее и плаче и... о, изглежда тъй красива! Почакайте, ще я видите. Днес е най-прекрасният ден в живота ѝ. Надявам се, че нищо...

— Стига, стига — рече рязко господин Куин. — По-малко приказки, скъпа моя. Нека видим тази красавица.

И все пак пристъпи към вратата на Пола с разтуптяно сърце. Какво му ставаше? Толкова шум и нерви заради някакво си посещение на нощен клуб!

Той почука и разтревожената секретарка изчезна, а отвътре се дочу развълнуван глас:

— Влез... влезте.

Господин Куин докосна черната си вратовръзка, покашля се и влезе.

Пола, скована от напрежение, стоеше пред френските прозорци в другия край на стаята и го гледаше втренчено. Носеше червени вечерни ръкавици до лакътя и блестящи гривни. Притиснала бе с ръка сърцето си. Дрехата ѝ искреше на светлината. Бе облечена сякаш в златоткани одежди! Какъв ли бе този плат? Дълга бяла наметка от кожа обгръщаше раменете ѝ, хваната на шията с великолепа брошка. Косата ѝ бе вдигната — като прическата на придворните от времето на Елизабет. Направо прелестна. Направо възхитителна. Направо... нямаше думи.

— Невероятно — прошепна господин Куин.

Бе цялата преbledняла.

— Добре... добре ли изглеждат?

— Като един от серафимите — рече господин Куин и продължи благоговейно: — Изглеждаш като небезизвестната Клеопатра, макар че тя е била с гърбав нос и вероятно с мургава кожа, докато твоят нос и твоята кожа... Приличаш — рече господин Куин, — приличаш на едно от онези богоподобни същества от Алдебаран^[1], които Хърбърт Уелс обича да описва. Изглеждаш чудесно.

— Не се подигравай с мен — рече тя, хвърляйки му сърдит поглед. За дрехите питах.

— Дрехите ли? О, да, дрехите. Ти не ми ли каза, че нямаш вечерно облекло? Лъжкиня!

— Нямах и все още нямам, затова те питам — рече гневно тя. — Наложих се да взема наметката на Бес и роклята на Лилиан, а обувките са на една съседка, която има крак като моя. Чувствувам се като член на някаква комуна. О, Елъри, сигурен ли си, че изглеждам добре?

Елъри прекоси стаята с решителни крачки. Тя отстъпи към прозореца.

— Елъри, какво смяташ...

— Ще позволите ли да връча на най-прелестната дама, която познавам, тези цветя? — каза господин Куин с неподражаема галантност и протегна малка целофанена кутия, в която лежеше чудесно букетче от камелии.

— О! — възкликна Пола и после добави тихичко: — Колко си мил.

Тя пристъпи напред, вече не сковано, а грациозно и плавно, и закачи букетчето на корсажа на роклята си с бързи пръсти.

— Пола — рече господин Куин, облизвайки устни.

— Да.

— Пола — повтори, господин Куин.

— Да? — Тя, вдигна глава нацупено.

— Пола, би ли... Може ли... О, по дяволите, има само един начин да го сторя и трябва да го сторя!

И той я прегърна, притисна я до себе си въпреки колосаната си риза и непохватно я целуна в устата.

Тя не смееше да помръдне в прегръдките му, само дишаше учестено със затворени очи. После, без да отваря очи, промълви:

— Целувай ме още.

И след малко господин Куин каза глухо:

— Мисля... Хайде нека да не излизаме... все едно сме излизали... Да вземем... да останем тук, а?

— Да — прошепна тя. — О, да.

Но този човек имаше желязна воля и непоколебимо се отвърна от изкушението.

— Не, ще излезем. Нали в това е същността на лечението.

— Не мога... О, не... Не, няма да мога.

Господин Куин я хвана за ръка и прекоси с нея стаята до затворената врата.

— Отвори я — рече той.

— Но аз... трябва да се пооправя.

— И така си красива. Отвори вратата.

— Как... да я отворя?

— Отвори я. Сама. Със собствените си ръце.

В големите ѝ сериозни очи прозираше страх. Тя преглътна неуверено като малко момиченце и ръката ѝ в червена ръкавица се протегна несигурно към браната. Погледна Елъри скръбно.

— Отвори я, скъпа — каза Куин тихо.

Ръката ѝ бавно натисна дръжката. После бързо, като дете, преди да глътне лъжица с рибено масло, Пола затвори очи и рязко отвори вратата.

И така, слепешком, прекрачи прага към широкия свят.

[1] Ярка звезда от съзвездието Телец. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.